

MÅNDAGEN DEN 23 MARS 2009

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.05.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 12 mars 2009.

***

Först av allt vill jag välkomna Klaus Welle som sitter här till vänster om mig. Han är Europaparlamentets nye generalsekreterare och jag önskar honom all lycka i denna uppgift.

(Applåder)

På min högra sida sitter David Harley, biträdande generalsekreterare. Han står för kontinuiteten i sekretariatet. Jag vill ge mina lyckönskningar även till honom.

(Applåder)

2. Uttalande av talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag har blivit ombedd att göra följande uttalande. Den här veckan är det 60 år sedan hundratusentals medborgare i de baltiska staterna deporterades. Natten den 24 mars 1949 inleddes en våg av sovjetiska deportationer där tiotusentals ester, letter och litauer tvingades lämna sitt hemland. De blev fråntagna sina medborgerliga och mänskliga rättigheter och avled till följd av de hårda och omänskliga förhållanden som rådde i de sovjetiska fånglägren.

Nästan varenda familj i Estland, Lettland och Litauen, och även i andra forna Sovjetrepubliker, blev lidande av den totalitära kommunistregimens fruktansvärda våldshandlingar. Nästan varenda familj har släktingar som försvunnit i Sibirien, förföljts av KGB eller blivit fängslade och förtryckta. Dessa händelser utspelades inte i något dunkelt, avlägset förflutet. De lever fortfarande kvar i minnet hos många människor som i dag är EU-medborgare.

Därför är det vår plikt att, på grundval av våra gemensamma värderingar och för att hedra de många offren för dessa deportationer, tydligt och bestämt fördöma de avskyvärda brott som begicks av den totalitära kommunistregimen i Sovjetunionen. Det är vår skyldighet gentemot offren att utvärdera det förflutna på ett objektivt, djupgående och varsamt sätt, eftersom försoning bara kan grunda sig på sanningen och på att vi minns vad som hänt.

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

4. Parlamentets sammansättning: se protokollet

5. Välkomsthälsning

Talmannen. – I dag har jag den stora äran att få hälsa en delegation från det panafrikanska parlamentet välkommen till vårt parlament. Som ni alla vet är det panafrikanska parlamentet för Afrikanska unionen vad Europaparlamentet är för Europeiska unionen.

Jag är särskilt glad att få hälsa Marwick Khumalo och hans parlamentskolleger välkomna hit i dag, och det ger mig även möjlighet att tacka honom och hans kolleger och därigenom också ordföranden för det panafrikanska parlamentet, Gertrude Mongella, för det mottagande jag fick i oktober 2008 under mitt besök i det panafrikanska parlamentet, och för inbjudan att tala vid panafrikanska parlamentets plenarsammanträde.

Jag vill än en gång hälsa er varmt välkomna. Jag är väldigt glad att ni är med oss här i dag.

(Applåder)

6. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

7. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

8. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

9. Framställningar: se protokollet

10. Inkomna dokument: se protokollet

11. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

12. Arbetsplan: se protokollet

(Arbetsplanen fastställdes.)

*
* *

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har en fråga till er som gäller det Europeiska rådet. Vi har hört att ni vid Europeiska rådets sammanträde sa att parlamentet är överens om att omröstningen om kommissionens ordförande ska äga rum den 15 juli och att omröstningen om resten av kommissionen ska hållas när Lissabonfördraget har antagits.

Jag skulle vilja veta om detta är sant och i så fall vilken befogenhet ni hade att göra dessa uttalanden.

Talmannen. - Fru Frassoni, eftersom ni själv var närvarande vid talmanskonferensen är jag säker på att ni minns att vi då diskuterade frågan. Det var bara en invändning mot den 15 juli, och den kom från er. Alla andra talmän delade den uppfattning jag uttryckte i mitt uttalande inför rådet. I vilket fall som helst kan ni läsa den exakta ordalydelsen av mitt tal som finns tillgängligt för alla parlamentsledamöter och för allmänheten.

13. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). - (FR) Herr talman! Jag vill göra parlamentet uppmärksam på att Vitrysslands president, Alexandr Lukasjenko, har anlänt till Prag. Är president Lukasjenkos ankomst förenlig med de värderingar vi står för? Kan EU ha något samröre med en president som innehar all makt, utan varken tidsgräns eller mandat? Vilken signal sänder EU ut när vi accepterar närvaron av en president som har låtit undanröja flera av sina politiska motståndare och begränsat medborgarnas rättigheter? Vilken signal sänder vi till Obama-administrationen när en amerikansk medborgare tynar bort i ett vitryskt fängelse och troligtvis kommer att dö om ingen snabbt gör någonting åt det? Jag anser att den här inbjudan aldrig borde ha sänts ut.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Herr talman! Jag skulle vilja ta upp frågan om El Musel, den största hamnen i min region Asturien.

Det är oerhört viktigt att kommissionen avsätter medel för att täcka merkostnaderna för den här hamnen. Kommissionsledamot Antonio Tajani har förstått detta, liksom hans föregångare Jacques Barrot. De har båda insett vilka stora operativa och miljömässiga problem El Musel har.

Mitt i denna kris, och just för att arbete av den typ som utförs i El Musel verkligen behövs, är det dags att ta oss förbi utdragna, överdrivet byråkratiska hinder och börja tänka storskaligt och skynda på med finansieringen

som är så viktig för Asturien, för norra Spanien och för den europeiska återhämtningen. Jag säger det igen, det är viktigt för den europeiska återhämtning som Spanien ser det som en ära att få vara en del av.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Resultatet av Europeiska rådets senaste sammanträde är ett exempel på hur man i praktiken kan omsätta en av EU:s grundläggande principer: solidaritet.

Hjälpsatsen på 5,6 miljarder euro kommer att göra det möjligt för Europas folk att hantera den globala finansiella och ekonomiska krisens konsekvenser. De 105 miljoner euro som tilldelats Bulgarien ska användas till säkerställandet av energitryggheten, uppbyggnaden av ett bredbandsnät, och till jordbruket. Detta är ett bevis på EU:s stöd och växande förtroende för vår regerings handlingsplan för att hantera krisen.

Det är mycket viktigt för mitt land att kommissionen godkänner och att parlamentet stöder det ökade anslag vi ansökt om som kompensering fram till 2013 för den tidiga nedläggningen av reaktor tre och fyra i Kozloduyts kärnkraftverk. Bulgarien var det land som drabbades av de största förlusterna i gaskriget mellan Ryssland och Ukraina. Därför är det viktigt att ta hänsyn till principen om att behandla alla EU:s medlemsstater lika.

Jag räknar med kommissionsordförande José Manuel Barrosos godkännande, och jag uppmanar mina kolleger i parlamentet att låta rättvisa och solidaritet råda i EU.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp den kritik och de anmärkningar som kommer från vissa håll angående Irlands bank- och finanssystem.

Det irländska systemet fungerar inom ramen för de rättsliga och regleringspolitiska direktiv som bestämts av EU. Irlands system är lika starkt eller lika svagt som EU:s ram. Som vi alla vet har regleringssystemet misslyckats globalt. Irland är varken bättre eller sämre än något annat land.

Jag motsätter mig de fientliga kommentarer om Irland som kommer från media i London, New York och Tyskland. Alla dessa platser har haft problem med sina bank- och regleringssystem, och ibland mycket större problem än vad Irland har haft. Den ständiga kritiken från några av våra EU-grannar grundar sig på fördomar snarare än på objektiva fakta, och den bidrar inte på något sätt till solidariteten inom EU, i en tid då EU går igenom enorma finansiella och ekonomiska svårigheter.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Internationellt kända Roşia Montană Gold Corporation, ett kanadensisk-rumänskt samriskföretag, planerar att anlägga Europas största öppna guldgruva i den transsylvanska staden Verespatak (Roşia Montană). Europaparlamentet uttryckte i sin resolution av december 2004 stor oro inför den naturkatastrof som detta projekt riskerar att medföra. Icomos (International Council of Monuments and Sites) generalförsamling beslutade 2005 att skydda den historiska fornbebyggelsen.

Företaget, som förknippas med en serie skandaler, planerar att använda samma metoder baserade på cyanidteknik som förgiftade hela Tiszafloden 2000. Byggnadsminnesmärket Verespatak (Roşia Montană) har också förstörts och dess befolkning utarmats. Det verkar som om den rumänska regeringen planerar att upphäva det tillfälliga förbudet mot investeringen.

Jag ber parlamentet ingripa för att rädda Verespatak och skydda dess naturområden. Kommissionen bör å sin sida bidra till att återställa den förstörda staden med omgivningar.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! De kommande dagarna kommer det att vara:

- 10 år sedan det skamliga kriget utlöstes av Nato och EU:s regeringar, både center-vänster och center-höger, mot folket i Jugoslavien,

- 6 år sedan USA och dess tjänstvilliga allierade inledde kriget mot Irak genom att ockupera landet, ett krig som kostat cirka 1,5 miljoner irakier livet,

- 60 år sedan Nato grundades, en imperialistisk krigsmaskin och ett hot mot freden i hela världen som planerar att fira sin sextionde födelsedag med ett toppmöte i Strasbourg.

För tio år sedan, den 23 och 24 april 1999, skrev Natoländernas ledare under en 50-årsdeklaration i Washington där de godkände den nya doktrinen. Därigenom antogs den nya Natostrategin som också officiellt bryter mot de grundläggande reglerna i den internationella rätten. En serie kriminella ingripanden av Nato följde i Afghanistan, Irak, Iran och i Mellanöstern.

Inför Natomötet har de franska myndigheterna spärrat av Strasbourgs centrum och använt sig av de möjligheter som finns i Schengenavtalet för att hindra fredsdemonstranter att ta sig in i Frankrike. De har mobiliserat stora armé- och polisstyrkor för att hantera eventuella demonstranter. Dessa åtgärder, som helt uppenbart strider mot de grundläggande demokratiska rättigheterna, visar hur rädda imperialisterna och Nato är för folket.

Folket måste få ge ett gensvar på firandet och festligheterna i samband med 60-årsdagen av Natos kriminella imperialistiska gärningar genom att förstärka den anti-imperialistiska freds rörelsen och skärpa kraven på gräsrotsnivå att Nato ska upplösas...

(Talmannen avbröt talaren.)

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! De tvärpolitiska grupperna har en lång och framstående historia i parlamentet. I dessa grupper kan parlamentsledamöter mötas över politiska gränser för att diskutera särskilda frågor.

Den äldsta tvärpolitiska gruppen till exempel – den för funktionshinder – granskar den lagstiftning som passerar genom parlamentet för att kontrollera att den är funktionshindervänlig samt utbildar andra parlamentsledamöter i funktionshinderfrågor.

Trots de tvärpolitiska gruppernas värdefulla arbete har dessa marginaliserats det senaste året och nu tvingas de läggas ner eftersom man i den interna arbetsordningen vägrar upplåta möteslokaler och luckor i programmet till grupperna.

Jag anser att vi snabbt måste hitta en lösning på detta – före nästa mandattid – annars kommer de tvärpolitiska grupperna snart att vara ett minne blott. Parlamentet kommer att bli fattigare när dessa grupper försvinner, och EU:s medborgare kommer inte att bli lika väl betjänade.

(Applåder)

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Mina damer och herrar! De senaste åren har man i Bulgarien uppmärksammat det föraktliga utövandet av vad som kallas "röstköp".

Detta utförs av var och en av de politiska grupperna, med undantag för det patriotiska Attackpartiet. Även de partier som beskriver sig själva som alternativ till de styrande partierna betalar sina väljare, vilket framkom för några dagar sedan i informationen från byn Brest i närheten av Pleven.

Det kommande valet i Bulgarien ser ut att bli det mest uppgjorda och oärliga valet i landets moderna historia. Det etniska turkiska och antikonstitutionella partiet MRF har öronmärkt det enorma beloppet på 60 miljoner euro som ska ge dem så många ledamöter som möjligt i parlamentet för att företräda Turkiets intressen både i Europaparlamentet och i Bulgariens nationalförsamling.

Det finns helt klart en verklig risk att nästa Europaparlament kommer att ha ledamöter som har fått sina platser genom att köpa röster. Vårt budskap i Attack är: "Nej till Turkiet i EU", och vi ber talman Hans-Gert Pöttering uppmana de bulgariska myndigheterna att se till att denna verksamhet stoppas i det kommande valet genom att anta vallagar.

György Schöpflin (PPE-DE). – (HU) Historien är uppenbar: några hundra meter från den ungerska gränsen, i en by som heter Heiligenkreuz, vill ett österrikiskt bolag sätta upp en förbränningsugn med hög kapacitet. I staden Szentgotthárd på den ungerska sidan av gränsen anser man att det planerade bygget är oacceptabelt bland annat ur miljösynpunkt.

De senaste två åren har det ofta förekommit protester från den ungerska sidan, men österrikarna vägrar att ta hänsyn till detta. Resultatet är en växande anti-österrikisk inställning som till och med börjar påverka de tidigare så vänskapliga kontakterna mellan de två länderna.

Vi ber den österrikiska sidan att granska planen med hänsyn till Ungerns önskemål och att sätta stopp för denna utveckling.

Gyula Hegyi (PSE). - (EN) Herr talman! I januari kritiserade kommissionen Ungerns moratorium för den genmodifierade majssorten MON810. Detta moratorium får stöd av hela det ungerska forskarsamfundet, alla politiska partier och det ungerska samhället. Vid Europeiska rådet i mars beslutades med överväldigande majoritet att Ungern och Österrike skulle få behålla detta moratorium trots kommissionens beslut. Tjugotre av de tjugosju medlemsstaterna stödde Ungerns sak mot kommissionen.

Detta visar att det är hög tid att vi tänker över våra metoder för godkännande av genetiskt modifierade organismer i EU. Jag anser – och med tanke på hur rådet röstade är det tydligt – att de flesta medlemsstater tänker på samma sätt: medlemsstaterna borde ha befogenhet att godkänna eller förbjuda en genetiskt modifierad organism. Jag hoppas att nästa nyvalda parlament kommer att skapa en ny förordning om godkännande av genetiskt modifierade organismer grundad på subsidiaritets- och öppenhetsprinciperna. Kommissionen ska samarbeta med parlamentet och med medlemsstaterna, inte säga åt dem vad de ska göra.

Jean Marie Beupuy (ALDE). - (FR) Herr talman! En av våra kolleger har just tagit upp frågan om tvärpolitiska grupper.

Det finns mer än 20 tvärpolitiska grupper i detta parlament och deras insats har varit tydlig under hela den mandatperiod som snart är slut. Otaliga textmängder har genomarbetats av våra tvärpolitiska grupper. Tiotusentals människor och hundratals institutioner har tagits emot här i parlamentet tack vare de tvärpolitiska gruppernas arbete. Om vi fortsätter att motarbeta de tvärpolitiska grupperna genom att vägra att ge dem möteslokaler, kommer det att bli fler protester.

Ni har en mycket stor erfarenhet av vårt parlament. Låt det inte bli så att mer eller mindre hemliga undergrupper träffas under nästa mandatperiod. Vi är inte rädda för insyn i de tvärpolitiska grupperna, och därför vill vi uppmana er att göra en öppen utvärdering av den här mandatperiodens tvärpolitiska grupper. På så sätt kommer vi att få bevis på deras värde.

Jag ber er att inte ignorera de tvärpolitiska gruppernas krav och alla de skrivelser som har skickats till er under åren.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Det råder ingen tvekan om att EU har drabbats av en demografisk kris. Bristen på arbetskraft som är en följd av detta utgör ett stort hot mot den ekonomiska utvecklingen i EU:s medlemsstater. Krisen undergräver även pensionssystemens effektivitet och skapar allvarliga problem i sjukvårds- och trygghetssystemen i EU.

Samtidigt visar kommissionen ingen som helst förståelse för våra försök att vända negativa demografiska trender genom att främja familjen. Man har särskilt protesterat mot behovet att sänka moms på produkter som är till för väldigt unga barn, till exempel blöjor. Idén om att straffa enskilda länder för att de använder sig av denna typ av lösningar visar en brist på medvetenhet om de faror vi står inför, eller så kan det ses som ett tecken på misstro. I vilket fall som helst är det oacceptabelt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Det är en skandal att den enda helt portugisisk-ägda däckfabriken har stått stilla i flera månader, vilket äventyrar nästan 300 direkta jobb i det socialt eftersatta området Vale do Ave. Det här området har en av de högsta nivåerna av arbetslöshet i EU som följd av en serie nedläggningar av företag och jobbnedskärningar inom textilsektorn.

Camacs anställda i Santo Tirso och den fackförening som representerar dem har gjort den allvarliga situationen känd för allmänheten och uppger att företaget inte är skyldigt bankerna eller staten något, utan att det i stället har tiotusentals euro inestående i moms. De huvudsakliga fordringsägarna är arbetstagarna själva, vars löner inte har betalats ut eftersom företaget inte har kunnat hantera konsekvenserna av det fallande värdet på det brittiska pundet – nästan hela företagets produktion exporteras till Storbritannien – och de snabbt stigande kostnaderna på de råvaror som används i tillverkningsprocessen.

En konkursansökan har lämnats in, och nu väntar man till den 30 mars på en lösning. Portugals regering och kommissionen måste snabbt reagera på denna varning och på arbetstagarnas uttalade missnöje för att förhindra ännu mer arbetslöshet och elände i ett område där det inte finns några jobbalternativ.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Översynen och reformen av parlamentets arbetsordning kommer nu på dagordningen, och jag är säker på att detta är ett ämne som ligger er mycket varmt om hjärtat.

Jag vill förstärka de kommentarer som redan gjorts av några av mina kolleger angående de tvärpolitiska gruppernas betydelse. Jag är medordförande för den tvärpolitiska gruppen om åldrande, och som ni kanske vet så är för första gången över 50 procent av väljarna äldre än 50 år. Därför berör frågor om åldrande inte bara parlamentsledamöterna, utan också våra väljare utanför parlamentet.

Jag vill be er att använda er av den klarsynthet och rättvisa som kännetecknar ert ordförandeskap för att se till att de tvärpolitiska gruppernas arbete kan underlättas i stället för att förhindras från och med nu. Har vi ert löfte om det?

Talmannen. – Det är alltid trevligt att se de brittiska konservativa helt ombord på EU-skutan, och helt och hållet på vår sida. Tack så mycket, jag lovar att göra mitt bästa.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Jag tar till orda för att tala om brott mot miljölagstiftningen på Irland, särskilt när det gäller vattenkvalitet. EU:s nya undersökning av vattenkvaliteten på Irland visar att nästan två tredjedelar av befolkningen anser att vattenkvaliteten är ett allvarligt problem och att hälften anser att kvaliteten har försämrats sedan 2004.

Åttio procent av befolkningen anser att det inte har skett någon förbättring av kvaliteten på våra floder, sjöar och kustvatten under de senaste fem åren. Kommissionen har nu under sju år undersökt huruvida den irländska regeringen har rättat sig efter EG-domstolens utslag år 2002 om att Irland bröt mot lagstiftningen om vattenkvalitet.

Vi måste finna metoder för att se till att de lagar vi antar till gagn för EU:s medborgare faktiskt tillämpas av medlemsstaterna. Kommissionen, som har rollen som EU:s kontrollmyndighet, måste ingripa i rätt tid för att garantera denna efterlevnad.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) I de nya medlemsstaterna leder påfrestande situationer till det gamla, reflexmässiga beteendet hos makthavarna, ett beteende som är oacceptabelt i en rättsstat. När vår ungerska nationaldag firades kränktes de politiska rättigheterna på ett oacceptabelt sätt i Budapest. Området runt platsen för firandet var helt avspärrat precis som under diktaturen. Krav på en mer ansvarsfull regering och premiärministerns avgång möttes för några dagar sedan med polisinsatser där det även förekom omänsklig, förödmjukande behandling.

Sedan veckoslutet har vi sett att myndigheterna även struntar i demokratin eftersom de försöker förhindra förtida val genom att byta ut personer i ledande poster. Detta är inte den demokratiska stat, präglad av rättssäkerhet, som vi som var unga mot slutet av kommunistregimen har drömt om. Vi anser snarare att det är på detta sätt som mjuka diktaturer börjar.

På liknande sätt ger oss de rumänska myndigheternas agerande en påminnelse om det reflexmässiga beteendet i det förflutna. Mot de rumänska myndigheternas rekommendation reste Ungerns president för att delta i firandet den 15 mars tillsammans med den ungerska befolkningsgrupp på 1,5 miljoner som finns i Rumänien, men han kunde bara resa som privatperson, med bil. Anledningen till detta var att landningstillståndet för presidentens flygplan återkallades av Rumänien under förevändningen att besöket skulle skada partnerskapet mellan de båda länderna. Detta händer 2009 i två grannländer inom EU.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Vid förra veckans EU-toppmöte bekräftades de grundläggande principer som även Europaparlamentet har fastställt, dvs. att Europeiska unionen inte tolererar protektionism och inte tillåter att man omintetgör de framsteg som har gjorts på den gemensamma marknaden. Jag gratulerar talmannen eftersom han var närvarande vid Europeiska rådets möte.

Mycket viktiga beslut fattades, däribland beslut i den fråga där Ungerns premiärminister Ferenc Gyurcsány för ett år sedan framförde en rekommendation som också stöddes av Europaparlamentets Rasmussenbetänkande, nämligen att det bör inrättas ett system för tillsyn över finansmarknaden och bankväsendet. Vid toppmötet fattades ett principbeslut som innebär ett mycket viktigt framsteg.

Det är ett viktigt framsteg för hela EU, men särskilt för Central- och Östeuropa och de baltiska staterna, att bankerna inte kan överge sina dotterbolag i denna region utan måste vidarebefordra det stöd de får.

Det faktum att stödet till betalningsbalansen för medlemsstaterna utanför euroområdet har fördubblats från 25 miljarder euro till 50 miljarder euro är ett mycket viktigt uttryck för EU:s solidaritet. Detta ligger i vårt gemensamma intresse, och tack och lov ligger det också i hela EU:s intresse.

Aurelio Juri (PSE). – (SL) Vid vårt senaste sammanträde antog vi ett viktigt paket med lagstiftning på sjöfartsområdet som har lett till en förbättring av de förfaranden som ska tillämpas i händelse av sjöfartsolyckor.

Som vi vet ger oss havet många fördelar, men det innebär också risker. När en allvarlig olycka inträffar är det de som bor längs kusten som får stå för följderna. Det bästa man kan göra är därför att satsa på förebyggande åtgärder, särskilt åtgärder för en reglering av sjöfartens omfattning och karaktär alltefter hur känsligt det trafikerade området är.

Därför vill jag ställa följande fråga till kommissionen och särskilt till kommissionsledamot Antonio Tajani som ansvarar för transportområdet och som jag kommer att tala till på hans eget modersmål italienska.

(IT) Herr talman, mina damer och herrar, (...) hur målen för denna nya lagstiftning om säkerhet till havs stämmer överens med planerna på de två anläggningarna för förgasning av flytande metan i Triestebukten, ett område med tung sjöfart och stora städer där havet är grunt, inte mer än 20 meter djupt, och man inte får komma i kontakt med havsbotten eftersom den är bemängd med kvicksilver. Om terminalerna byggdes skulle de ta emot ett metantankfartyg per vecka och anläggning. Vi vet vilka risker dessa fartyg innebär i områden som detta.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Herr talman! I dag vill jag särskilt rikta uppmärksamheten mot det sätt på vilket den israeliska armén försöker utplåna den palestinska nationen mitt framför ögonen på oss. Vi får inte förhålla oss likgiltiga i denna fråga.

Jag blir upprörd när jag lyssnar på rapporter i israeliska medier. Jag lyssnar på soldater som berättar att de fick order om att skjuta mot civila, även mot gamla kvinnor. Tidningen *Haaraec* har publicerat den skriftliga order som en av de militära befälhavarna gav sina underordnade. Han beordrade sina män att skjuta mot människor som hjälper sårade palestinier. Slutligen har soldaterna också lärt sig att visa total likgiltighet för palestinska liv. Man kan finna bevis för detta i form av de makabra T-shirts som bärs av israeliska soldater. Dessa T-shirts har en bild av en gravid arabisk kvinna och är försedda med texten "ett skott, två dödade".

Vi måste bryta den tystnad som råder här i kammaren i denna fråga. Ingen nation är bättre eller sämre än någon annan. I dag behöver det palestinska folket vår hjälp och vårt stöd. Vi måste anta utmaningen och ta itu den detta problem.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Herr talman! För två veckor sedan förmedlade ni en mycket sorglig och fasansfull nyhet till oss. I Tyskland dödade en ung man 15 personer och begick sedan självmord. Han begick mord och vållade många människor, däribland sin egen familj, sorg och förtvivlan. Även hans familj har förlorat ett barn och deras värld har förändrats totalt.

Låt mig citera de ord som yttrades av Tysklands president vid begravningen av offren: "Vi står alla inför en mycket allvarlig fråga. Gör vi tillräckligt mycket för att skydda oss själva och våra barn? Gör vi tillräckligt mycket för att skydda dem som är i riskzonen? Gör vi tillräckligt mycket för freden i våra egna länder? Vi måste ställa oss frågan vad vi kan göra bättre i framtiden och vilka lärdomar vi kan dra av denna händelse. Låt oss hjälpa både föräldrar och deras barn så att de inte utsätts för fara."

Därför vill jag ännu en gång uppmana Europaparlamentet och Europeiska kommissionen att stödja den EU-omfattande kampanjen "Vet ni var era barn är"? Som jag redan har sagt här i parlamentet måste vi göra allt som står i vår makt för att förhindra att något liknande inträffar igen.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Europeiska unionen är först och främst ett socialt Europa. Vi behöver ekonomisk utveckling, men i lika hög grad behöver vi arbetstillfällen, anständiga löner och pensioner samt tillgång till sjukvårds- och utbildningstjänster, och dessa måste dessutom vara av god kvalitet.

Under en ekonomisk kris hamnar många företag i svårigheter och anställda förlorar sina arbeten.

Vid Arcelor Mittals anläggningar i Galați och Hunedoara i Rumänien kommer flera tusen anställda att bli arbetslösa i teknisk bemärkelse genom ett rotationssystem som innebär att de endast får 75 procent av sin lön eller helt enkelt blir överflödiga. Liknande situationer förekommer även i andra länder och vid andra företag inom olika industrisektorer.

Jag uppmanar kommissionen att överväga att utarbeta ett rådsbeslut som syftar till en översyn av kriterierna för tillgång till Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter. Detta måste göras på industri- och företagsnivå, inte bara regionalt och lokalt, så att medlen snabbt kan ställas till förfogande för att hjälpa arbetstagare som drabbas av en ekonomisk kris.

Jag anser att EU både kan och måste göra mer för anställda i svåra situationer.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Jag vill rikta uppmärksamheten mot de metoder som den slovakiska regeringen använder för att undertrycka och kränka minoriteternas språkliga rättigheter. I förra veckan godkände regeringen en lagändring om det nationella språket som enligt regeringen inte påverkar minoriteternas språkanvändning. Lagförslaget tyder dock på motsatsen.

Jag vill nämna två exempel. I lagförslaget paragraf 8.4, som handlar om sjukvård och sociala institutioner, står det att det finns två situationer där individer som tillhör en minoritetsgrupp får använda sitt modersmål vid dessa institutioner: om de inte behärskar det nationella språket eller om institutionen är belägen i ett bostadsområde där minoriteternas andel av befolkningen är över 20 procent. Läkaren kommer således först att fråga patienten vilket språk han eller hon talar, och först därefter kan han fråga vad som är fel med honom eller henne. Annars är det ett lagbrott som enligt lagförslaget bestraffas med böter på mellan 100 och 5 000 euro.

Situationen är inte bättre när det handlar om tillhandahållande av information. Radioprogram – med undantag för public service-radio – måste nämligen först sändas på minoritetsspråket och sedan ännu en gång i sin helhet i översättning.

Herr talman! Jag har bara en fråga: kan minoriteterna räkna med stöd från EU?

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Ända sedan september 1945 har det funnits ett minnesmärke över de första antifascisterna i Europa i Bazovica nära Trieste, på endast kort avstånd från gränsen mellan Italien och Slovenien. Under den första Triesterättegången 1930 dömdes fyra slovenska patrioter, Bidovec, Marušič, Miloš och Valenčič, till döden av en fascistisk specialdomstol.

Minnesmärket har hittills skadats och smetats ned med färg sexton gånger, senast för bara drygt en vecka sedan. Denna vandalisering ingår i en rad politiska, ekonomiska och kulturella åtgärder liksom även åtgärder på utbildningsområdet för att sätta press på den etniska slovenska befolkningsgruppen i Italien och på Slovenien.

En mängd aktioner, däribland att man har smetat färg på slovenska minnesmärken, på väggarna på slovenska skolor och på regionala skyltar med namn på slovenska, har djupt sårat italienska medborgare av slovensk härkomst och det slovenska folket i Slovenien.

Hittills har emellertid ingen ställts till ansvar för dessa brottsliga handlingar. Jag finner det svårt att tro att den italienska polisen har varit så inkompetent att den har misslyckats med att finna förövarna eller att det saknas politisk vilja att finna dem. När det nu för sextonde gången i följd förefaller omöjligt att spåra upp förövarna går det verkligen för långt.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Mina damer och herrar! I samband med diskussionerna om Turkiet under den senaste sammanträdesperioden talades det om att Turkiet inte har erkänt folkmordet på armenierna. Men ni vet inte om att det finns ännu ett, icke erkänt, folkmord som turkarna har begått under femhundra år: folkmordet på bulgarerna.

Jag ska berätta för er om ett litet inslag i detta folkmord som ägde rum under fyra dagar i april 1876, och jag citerar vad som vid denna tidpunkt skrevs av en amerikansk journalist vid namn MacGahan:

”För mig är det likgiltigt om denna information är opartisk eller inte, när man väl har insett att det förfärande antalet 15 000 människor dödades på fyra dagar. Även om antalet skulle avrundas är det som hänt lika fasaväckande och oerhört när man sätter sig in i alla detaljer i detta ondskefulla, usla och brutala slaktande. Den franske konsuln hörde själv hur bashibazukerna med förtjusning berättade för sina uppmärksamma åhörare om hur de halshög barn och hur de med nyfikenhet tittade på när deras små kroppar föll och rullade runt som slaktade kycklingar.”

Dessa få rader beskriver endast fyra dagar av det regelrätta, fem sekel långa, folkmord som de osmanska turkarna bedrev mot de underkuvade bulgarerna. Vi Europaparlamentariker från Attack vill ha ett erkännande och en ursäkt innan man över huvud taget inleder några diskussioner om Turkiets medlemskap i Europeiska unionen.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Förutom att vara en jordbrukspolitik och en ekonomisk politik är den gemensamma jordbrukspolitiken nu efter översynerna 2003 och 2008 i hög grad en social politik, och enligt min uppfattning med rätta. Som exempel kan nämnas att programmen för livsmedelsstöd stärks, att det tas initiativ för att erbjuda frukt och grönsaker i skolorna – även detta med all rätt enligt min uppfattning – och att det genomförs program för att införa bredband och ge nytt liv åt landsbygden.

Men det krävs en kraftfull gemensam jordbrukspolitik för att tillgodose dagens behov eftersom jordbrukarna genom den gemensamma jordbrukspolitiken får stöd och stannar kvar på landsbygden. Låt oss därför gemensamt kräva att den gemensamma jordbrukspolitikens resurser inte längre ska kanaliseras till andra politikområden. Jordbrukspolitikens resurser måste ökas

- om vi vill ha säkra livsmedel eftersom EU endast bör producera säkra livsmedel,
- om vi vill ha tillräckligt med livsmedel eftersom det bara är härigenom som vi kan ta itu med kriser,
- om vi vill ha en skyddad miljö, vilket innebär att livsmedlen måste odlas i överensstämmelse med EU:s praxis,
- om vi vill att jordbrukarna ska stanna på landsbygden måste vi hjälpa dem, och
- om vi vill ha friska konsumenter måste vi förse dem med EU-livsmedel.

Avslutningsvis vill jag uppmana Europeiska unionen att öka sin budget, för detta kommer att ge vårt EU en framtid. Om vi vill ha en stark jordbrukssektor måste vi också öka anslagen till den gemensamma jordbrukspolitiken.

Chris Davies (ALDE). - (EN) Herr talman! Det är mer än en månad sedan ni besökte Gaza, men de senaste siffrorna från den israeliska regeringen visar att ingenting har förändrats: fortfarande tillåts inget material för återuppbyggnaden att passera gränsövergångarna, inget material till skolorna, inget material till industrin. Bombattacker har upphört, men blockaden fortsätter.

Kanske detta skulle vara ett bra tillfälle för Europaparlamentet att försöka påverka opinionen genom att i sina lokaler anordna en utställning av de T-shirts som en annan ledamot har nämnt – kläder som har tillverkats för soldater som t.ex. krypskytten från Givatibrigaden som på sin T-shirt har en bild av en gravid palestinsk kvinna och texten "Ett skott, två dödade". Det finns andra uppgifter i israeliska tidningar om andra bilder som är mer rasistiska, mer extrema och ännu mer avskyvärda. En sådan utställning skulle kanske kunna påverka medlemsstaterna så att de ifrågasätter huruvida vi bör fortsätta med associeringsavtalet mellan EU och Israel under de nuvarande omständigheterna.

Talmannen. – Herr Davis! Förra onsdagen höll parlamentariska församlingen för Europa-Medelhavsområdet ett möte där jag själv satt som ordförande. Vid mötet antogs en resolution om den tragiska situationen i Mellanöstern. Jag vill påminna er om detta. Det är värt att notera denna resolution. Tack för era kommentarer.

Péter Olajos (PPE-DE). - (HU) Detta är inte första gången som jag har varit tvungen att tala klartext i samband med det föreslagna enorma koldioxidkraftverket med utsläpp av koldioxid på 4 miljoner ton om året som man planerar anlägga i staden Tóketerebes (Trebšov) i Slovakien. Detta kraftverk har mött lika omfattande protester på både den slovakiska och den ungerska sidan av gränsen, och trots detta har de berörda parterna på nytt ansökt om tillstånd för kraftverket.

På andra sidan gränsen har den ungerska regeringen tagit fram en "strategi för krishantering och tillväxt". Enligt denna strategi försöker Ungern nu, med krishanteringen som motivering, utöka Mátrakraftverket, den största utsläppskällan för koldioxid, med en ny, brunkolsbaserad anläggning på 440 megawatt. Mátrakraftverket släpper ut mer än 6 miljoner ton föroreningar om året. Jag behöver knappast säga att inget av kraftverken kommer att använda koldioxidavskiljning.

I slutet av förra året antog Europeiska unionen klimatpaketet, och vid EU-toppmötet i förra veckan godkände unionen finansieringen av ett klimatkompensationsprogram för utvecklingsländerna. Dessutom förbereder vi oss för fullt för klimatkonferensen i Köpenhamn i december. Samtidigt fortsätter ledarna för två medlemsstater, Slovakien och Ungern som om ingenting hade hänt – låt vara att ledarna i Ungern just har avgått. De finansierar klimatförändringarna med skattebetalarnas pengar och struntar i deras protester. Jag hoppas att EU inte kommer att stödja detta vare sig politiskt eller materiellt.

Luisa Morgantini (GUE/NGL). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Samtidigt som tusentals palestinska hem i östra Jerusalem fortfarande förstörs är t.o.m. den palestinska kulturen ett mål för Israels politik. Sorgligt nog har israeliska soldater gjort T-shirts med en bild på en gravid palestinsk kvinna med en kula som öga och med texten: "Ett skott, två dödade".

Den arabiska kulturen är utsatt för angrepp. Den palestinska myndigheten har tillsammans med de andra arabnationerna valt att göra östra Jerusalem – inte hela Jerusalem – till arabisk kulturhuvudstad 2009. Israel har gripit 20 aktivister – däribland internationella aktivister – som helt enkelt förberedde ett evenemang för att hylla den palestinska kulturen. Det är ett försök att ointetgöra all palestinsk närvaro över huvud taget i östra Jerusalem.

Jag ställer mig därför frågan om världssamfundet kan göra någonting för att se till att detta evenemang kan bli en framgång och att Jerusalem verkligen är en delad huvudstad. Låt oss verka för att detta evenemang kan genomföras.

Alojz Peterle (PPE-DE). - (SL) Under veckoslutet oroades Slovenien och särskilt regionen Nedre Carniola av Renaults beslut att flytta sin tillverkning av Clio från Novo Mesto till Frankrike.

Jag vill tro på den officiella förklaringen att beslutet motiverades av den minskade efterfrågan på Clio och Twingo, inte av protektionism på grund av svårigheterna inom bilindustrin.

Mina damer och herrar! Vem tillhör Revoz-bilfabriken i Novo Mesto? Är den slovensk? Eller fransk? Svaret är klart: en slovensk fabrik som tillverkar franska bilar är alldeles uppenbart en europeisk fabrik.

Jag tror fullt och fast att vi måste skydda bilindustrin genom en EU-lösning snarare än genom nationella lösningar. Annars kommer vi att misslyckas med att upprätthålla av de fyra grundläggande friheter som är själva kärnan i EU:s inre marknad.

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Herr talman! I början av mars överfördes de politiska fångarna Michail Chodorkovskij och Platon Lebedev från Chita i Sibirien till Moskva för att återigen tvingas svara på ohållbara anklagelser. Den första offentliga utfrågningen kommer att äga rum den 31 mars. Den femte omgången av människorättsöverläggningarna mellan EU och Ryssland skulle ha ägt rum samma dag. Ryssarna har nu skjutit upp dessa viktiga samtal på obestämd tid.

Ryssland klagör således mycket tydligt hur lågt landet värderar mänskliga rättigheter. I stället för att skipa rättvisa fortsätter rättssystemet att verka för eliminering av regimotståndare, och man slår blå dunster i ögonen på EU.

Richard Seeber (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Jag vill rikta ett kritiskt påpekande till kommissionen när det gäller det beslut att förbjuda den klassiska glödlampan som presenterades skriftligen i förra veckan. Jag stöder till fullo de krav på energieffektivitet och de klimatmål som vi har fastställt tillsammans med rådet och kommissionen. Det var bara tillvägagångssättet som var fel i detta fall. Det är klart att medborgarna inte känner sig delaktiga när beslut fattas inom stängda dörrar genom kommittéförfaranden. Därför förtjänar kommissionen avgjort kritik för att den inte har gjort Europaparlamentet delaktigt i beslutsprocessen och för att den inte har följt det normala förfarandet.

För det andra fanns det en tydlig brist på kommunikation. Människor är mycket oroliga eftersom det inte har gjorts någon omfattande konsekvensanalys när det gäller dessa åtgärder, särskilt eftersom vi vet att dessa glödlampor innehåller kvicksilver och därför innebär en fara för människors hälsa, i synnerhet barns hälsa.

För det tredje skulle det också ha varit klokt att tänka på framtiden och främja nya tekniker. Därför vill jag be kommissionen att lägga fram ett nytt förslag.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Estländare, letter och litauer vill rikta ett varmt tack till er för den solidaritet ni har uttryckt med anledning av att det har förflutit 60 år sedan deporteringarna från de baltiska staterna, deporteringar som överallt har bedömts som brott mot mänskligheten, begångna under fredstid fyra år efter krigets slut. Två tredjedelar av de deporterade var kvinnor och barn som skickades till Sibirien för en period på ungefär 10 år. Proportionellt skulle antalet deporterade ha uppgått till en halv miljon om dessa deporteringar hade ägt rum i de tre skandinaviska staterna Sverige, Danmark och Norge.

I dag är det emellertid tydligt att det inte räcker med ekonomisk och politisk utvidgning av EU för att unionen ska bli verkligt integrerad som en "värdegemenskap". Vi behöver en ny utvidgningsväg: en utvidgning av EU:s samvete. Vi är i akut behov av en alleuropeisk medvetenhet och vilja att erkänna dessa brott och fördomar som en integrerad del av vår gemensamma historia.

Maria Petre (PPE-DE). - (RO) Många av oss har i dag talat om behovet av solidaritet, och även jag vill fortsätta på detta tema.

Europeiska unionens oberoende i fråga om energi och medlemsstaternas solidaritet i denna fråga är mer nödvändiga än någonsin. Våra insatser måste vara samlade och konsekventa inte bara med tanke på riskerna utan också med tanke på den nödvändiga diversifieringen av våra resurser.

Jag gratulerar Europeiska rådet till den överenskommelse om den ekonomiska återhämtningsplanen som den har kommit fram till, och jag uppskattar särskilt tonvikten på energisektorn och finansieringen av Nabuccoprojektet.

Jag uppmanar Europeiska kommissionen att snabbt och effektivt utforma metoder för att se till att dessa medel används effektivt och leder till önskat resultat både inom energisektorn och särskilt inom den ekonomiska sektorn som allvarligt påverkas och hotas av protektionism.

Att ta sin tillflykt till protektionism är det värsta som kan hända både tillväxtekonomier och utvecklade ekonomier.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Det har gått ett år sedan arbetsgruppen för översynen av Europaparlamentets arbetsordning gjorde det svårt för tvärgrupperna att fungera genom att besluta att de endast bör sammanträda på torsdagseftermiddagar. Detta beslut innebar att man praktiskt taget avskaffade dessa tvärgrupper som var en plattform där man kunde framföra idéer, i allmänhet i frågor som till största delen inte berör EU:s politikområden, t.ex. familjefrågor.

Jag är ordförande för tvärgruppen för skydd av familjer och barn, och jag måste tala om för er att familjeorganisationer i det civila samhället och vanliga EU-medborgare djupt beklagar att de inte längre kan framföra sina åsikter genom denna tvärgrupp.

Arbetsgruppen för översynen av arbetsordningen har inte talat om för oss om den har utvärderat tvärgrupperna, och den har inte gett oss någon lösning för framtiden. Hur kan dessa tvärgrupper ersättas?

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill tala om en mycket viktig fråga som gäller det europeiska litteraturpriset. Priset finansieras av Europeiska unionens kulturprogram, och dess syfte är att lyfta fram kreativiteten i den samtida skönlitteraturen. Jag anser att detta är ett mycket bra initiativ, men jag har vissa betänkligheter när det gäller genomförandet av programmet.

Jag har kontaktats av kulturorganisationer från mitt land som är missnöjda med att Rumänien inte ingår i programmet i år. Av 34 valbara länder är det faktiskt bara 12 länder per år som deltar i programmet. Den legitima frågan är hur de återstående länderna, däribland Rumänien, skulle kunna medverka aktivt om de över huvud taget inte har tagits med i programmet. Därför vill jag uppmärksamma er på detta problem, och jag hoppas att vi tillsammans med kommissionen kommer att finna en lämplig lösning på problemet.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). - (RO) Herr talman, mina damer och herrar! Detta kommer att bli ett svårt år för EU. Vi står inför utmaningar utan tidigare motstycke i EU:s historia.

Vi måste kämpa mot den finansiella och ekonomiska krisen, mot energikrisen, mot klimatförändringarna och mot den terrorism som hotar allt som vi hittills har byggt upp. Just därför är det nu viktigare än någonsin att vi står enade.

Vi måste ta ställning mot EU-fientlig propaganda, mot ultranationalistiska element som är destruktiva och farliga. I den stämning som nu råder kan medborgare som är missnöjda med den allt värre krisen, för att inte nämna andra problem, lätt manipuleras av ultranationalister som utnyttjar denna ogynnsamma allmänna situation för att gå till angrepp mot det enade Europa. Låt mig påminna er om att effekterna av den kris vi just nu upplever skulle ha varit katastrofala utan Europeiska unionen och euroområdet.

Jag uppmanar alla de EU-politiker som bedriver valkampanjer att inta en fast hållning mot den EU-fientliga propagandan. Jag uppmanar dem att inte utnyttja ultranationalistiska och chauvinistiska element eller att göra populistiska utspel bara för att vinna några extra röster. Tack.

Iuliu Winkler (PPE-DE). - (HU) Ett huvudtema i de offentliga diskussionerna om den globala ekonomiska krisen är att förtroendet för det internationella finansiella systemet omedelbart måste återställas. Numera är förtroende nyckelordet, och det finns naturligtvis även med i EU:s dokument.

Jag vill föreslå ett annat nyckelord, solidaritet, eftersom man talar så mycket om att solidaritet och samarbete är grundläggande värden för EU. Men jag vill fråga om denna solidaritet verkligen tillämpas i praktiken för oss utanför euroområdet när vi får rådet att höja skatter och bidrag hellre än att förlita oss på EU:s krisfonder och dess mekanismer, samtidigt som det är just solidaritetsprincipen som utgör grunden för EU:s förvaltning av denna fond.

Kommer medborgarna i de central- och östeuropeiska medlemsstaterna att tvingas ge upp hoppet om att komma i fatt EU:s levnadsstandard inom rimlig tid? Det tror jag inte. Jag är säker på att EU:s offentliga ståndpunkt inför det kommande G20-toppmötet kommer att vara godtagbar för oss alla.

Csaba Sógor (PPE-DE). - (HU) Ungerska befolkningsgrupper i fem av EU:s medlemsstater uppmärksammade nyligen den ungerska revolutionen och frihetskriget 1948–1949. Ungarna kämpade då sida vid sida med

polacker, serber, kroater, schwaber, tyskar, österrikare, armenier och rumäner. De kämpade för sin egen frihet och för världens frihet mot de två största arméerna i Europa vid den tiden.

Vi uppmärksammar detta varje år i mars, och detsamma gjorde presidenterna i två andra länder. De rumänska myndigheterna försökte dock, på ett sätt som är skamligt och ovärdigt för ett EU-land, att hindra Ungerns president László Sólyom från att resa in i Rumänien. Även Förenta staternas president, Barack Obama, har erkänt och hedrat det ungerska frihetskriget. Tänk om han hade velat besöka Rumänien. Vad skulle ha hänt om man på samma sätt hade försökt att hindra honom från att resa in?

Det vore bra om vi alla till slut kunde inse att vi lever i ett EU där vi respekterar varandras förflutna och historia, och även varandras nationella helgdagar.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Jag är en förespråkare för att Serbien ska integreras i och anslutas till Europeiska unionen. Jag vill emellertid uppmana kommissionen att vidta särskilda och effektiva åtgärder för att garantera rättigheterna för den rumänska minoritetsbefolkningen i Timocdalen.

Den europeiska ramkonventionen om skydd för nationella minoriteter och den europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk måste tillämpas effektivt i Timocdalen, i grevskapen Craina, Morava, Pojarevat och Timoc i östra Serbien. Det är 2009 och jag anser att det är hög tid att den traditionella etniska rumänska befolkningen i Timocdalen får rätt till proportionell representation och till att få tala sitt modersmål i kyrkor och skolor. Tack!

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Talmannen. - Punkten är härmed avslutad.

14. Avtal om ekonomiskt partnerskap mellan EG och Cariforum-staterna - Inledande avtal om ekonomiskt partnerskap EG/Elfenbenskusten - Partnerskapsavtal Cariforum - EG - Avtal om ekonomiskt partnerskap EG - Elfenbenskusten - Avtal om ekonomiskt partnerskap EG - Ghana - Interimsavtal om ekonomiskt partnerskap EG - Stillahavsområdet - Interimsavtal om ekonomiskt partnerskap EG - de avtalsslutande SADC-staterna - Interimsavtal om ekonomiskt partnerskap Stater i östra och södra Afrika - EG - Avtalet om ekonomiskt partnerskap EG - partnerstaterna i Östafrikanska gemenskapen - Avtal om ekonomiskt partnerskap EG - Centralafrika (debatt)

Talmannen - Nästa punkt är en gemensam debatt om

– en rekommendation av David Martin, för utskottet för internationell handel, om förslaget till rådets beslut om ingående av avtal om ekonomiskt partnerskap mellan Cariforum-staterna, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan (05211/2009 – C6-0054/2009 – 2008/0061(AVS)) (A6-0117/2009),

– en rekommendation av Erika Mann, för utskottet för internationell handel, om förslaget till rådets beslut om ingående av det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Elfenbenskusten, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan (05535/2009 – C6-0064/2009 – 2008/0136(AVS)) (A6-0144/2009),

– en muntlig fråga till rådet från Helmuth Markov och David Martin, för utskottet för internationell handel, om avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Cariforum-staterna, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan (O-0033/2009 – B6-0203/2009),

– en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov och David Martin, för utskottet för internationell handel, om avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Cariforum-staterna, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan (O-0034/2009 – B6-0204/2009),

– en muntlig fråga till rådet från Helmuth Markov och Erika Mann, för utskottet för internationell handel, om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Elfenbenskusten, å andra sidan (O-0047/2009 – B6-0217/2009),

- en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov och Erika Mann, för utskottet för internationell handel, om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Elfenbenskusten, å andra sidan (O-0048/2009 – B6-0218/2009),
- en muntlig fråga till rådet från Helmuth Markov och Christofer Fjellner, för utskottet för internationell handel, om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Ghana, å andra sidan (O-0035/2009 – B6-0205/2009),
- en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov och Christofer Fjellner, för utskottet för internationell handel, om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Ghana, å andra sidan (O-0036/2009 – B6-0206/2009),
- en muntlig fråga till rådet från Helmuth Markov och Glyn Ford, för utskottet för internationell handel, om interimssavtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Stilla-havsområdet, å andra sidan (O-0037/2009 – B6-0207/2009),
- en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov och Glyn Ford, för utskottet för internationell handel, om interimssavtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Stilla-havsområdet, å andra sidan (O-0038/2009 – B6-0208/2009),
- en muntlig fråga till rådet av Helmuth Markov och Robert Sturdy, för utskottet för internationell handel, om interimssavtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och de avtalsslutande SADC-staterna, å andra sidan (O-0039/2009 – B6-0209/2009),
- en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov och Robert Sturdy, för utskottet för internationell handel, om interimssavtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och de avtalsslutande SADC-staterna, å andra sidan (O-0040/2009 – B6-0210/2009),
- en muntlig fråga till rådet från Helmuth Markov och Daniel Caspary, för utskottet för internationell handel, om interimssavtalet om upprättande av en ram för avtal om ekonomiskt partnerskap mellan stater i östra och södra Afrika, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å andra sidan (O-0041/2009 – B6-0211/2009),
- en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov och Daniel Caspary, för utskottet för internationell handel, om interimssavtalet om upprättande av en ram för avtal om ekonomiskt partnerskap mellan stater i östra och södra Afrika, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan (O-0042/2009 – B6-0212/2009),
- en muntlig fråga till rådet från Helmuth Markov, för utskottet för internationell handel, om avtalet om fastställande av en ram för ett avtal om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och partnerstaterna i Östafrikanska gemenskapen, å andra sidan (O-0043/2009 – B6-0213/2009),
- en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov, för utskottet för internationell handel, om avtalet om fastställande av en ram för ett avtal om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och partnerstaterna i Östafrikanska gemenskapen, å andra sidan (O-0044/2009 – B6-0214/2009),
- en muntlig fråga till rådet från Helmuth Markov och Kader Arif, för utskottet för internationell handel, om inledande avtal om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Centralafrika, å andra sidan (O-0045/2009 – B6-0215/2009),
- en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov och Kader Arif, för utskottet för internationell handel, om inledande avtal om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Centralafrika, å andra sidan (O-0046/2009 – B6-0216/2009).

David Martin, föredragande. – (EN) Herr talman! När vi är direkt inblandade i en fråga tycks vi alltid förstora upp dess betydelse. I detta särskilda fall tror jag dock inte att det finns någon risk för detta. Vi diskuterar här i kväll en rad avtal som har möjlighet att påverka liv, livskvalitet och hälsa för bokstavligen miljontals människor i utvecklingsländerna.

Innan vi kommer in på innehållet i mitt betänkande vill jag passa på att ge ett erkännande till min kollega Glenys Kinnock, som i egenskap av medordförande för den gemensamma parlamentariska

AVS-EU-församlingen har varit en av dem som starkast gett uttryck för oron över de ekonomiska partnerskapsavtalen och deras konsekvenser för utvecklingen, inte bara här i parlamentet utan i hela världen. Som många av er vet slutar Glenys vid slutet av denna valperiod, och jag är övertygad om att vi djupt kommer att sakna henne och hennes arbete med AVS, särskilt de ekonomiska partnerskapsavtalen.

De ekonomiska partnerskapsavtalen har en komplicerad historia i parlamentet. Det har förekommit stora spänningar mellan handelsmässiga målsättningar och utvecklingsmål. En del av detta skulle ha kunnat undvikas, medan andra aspekter faktiskt utgör viktiga delar av avtalens natur.

För det första tvingades avtalen på oss genom ett beslut av WTO. Envägsliberalisering, vilket huvudsakligen är vad som krävs genom de ekonomiska partnerskapsavtalen, är inte lätt att förhandla om.

För det andra innebar den konstlade tidsfrist som sattes upp för att fullfölja det fullständiga ekonomiska partnerskapsavtalet och interimsavtalet att parterna i förhandlingarna inte, såsom sig bör, var jämlika, eftersom AVS hade något att förlora på att tidsfristerna inte hölls.

Slutligen – och jag kritiserar inte förhandlarna utan själva förhandlingarna – genomfördes våra förhandlingar av experter på handel. Deras syfte är naturligt nog att uppnå bästa möjliga avtal för Europeiska unionen, inte nödvändigtvis att uppnå ett utvecklingsbefrämjande resultat. Jag upprepar att detta inte är någon kritik. Detta är vad förhandlingarna har fått lära sig att göra. Men så ser förhandlingarna faktiskt ut.

Vi i parlamentet har ända sedan förhandlingarna avslutades försökt att förena de motstridiga målen när det gäller handel och utveckling.

Jag vill summera mina reflektioner som föredragande för Cariforum-avtalet, vilket för närvarande är det enda fullständiga avtalet om ekonomiskt partnerskap. Eftersom detta avtal har undertecknats kan vi nu inte ändra texten utan har bara möjlighet att säga ja eller nej till den. Jag tror att vi denna vecka, om kommissionen och kommissionsledamoten kan ge oss vissa garantier och vissa tolkningar av texten, kan vara i stånd att ge vårt samtycke till Cariforum-avtalet.

Författaren Lewis Carroll lät en av sina karaktärer, Klumbe dumpe, säga i föraktfull ton: "När jag använder ett ord betyder det precis vad jag bestämmer att det ska betyda, varken mer eller mindre." Ärligt talat har det ända tills nyligen funnits inslag av detta i försöken att förstå vissa av orden i Cariforum-avtalet. Att få klarhet i vad texten faktiskt betyder har inte alltid varit lätt.

Jag skulle vilja att kommissionsledamoten i dag försäkrar oss om ett antal punkter.

För det första vill vi få en försäkran om att avtalets översynsklausul är en verklig översynsklausul som kommer att tas på allvar av kommissionen, dvs. att vi efter fem år kommer att se över hur utvecklingskriterier som fattigdomsminskning, hållbar utveckling, ekonomisk diversifiering och insatser för att uppnå millennieutvecklingsmålen prioriteras för att se till att de ekonomiska partnerskapsavtalens syfte är att uppnå allt detta, och inte tvärtom.

För det andra vill jag höra kommissionen försäkra oss om finansieringen av avtalen om ekonomiskt partnerskap. Enligt beräkningar skulle grovt sett 580 miljoner euro vara tillgängliga för Cariforum-staterna genom den befintliga Europeiska utvecklingsfonden (EUF) och genom andra finansiella ramverk fram till 2013. Utan att vara någon expert på området anser jag att detta bör räcka för att finansiera avtalen om ekonomiskt partnerskap om dessa planeras på ett riktigt sätt, om alla medel spenderas, och om de västindiska ländernas prioriteringar tillgodoses när det gäller hur pengarna bör spenderas. Dessutom måste vi försäkra oss om att medlemsstaterna bidrar med sin del av de två miljarder euro som har utlovats i enlighet med "Aid for Trade" för utvecklingsländerna. Vi måste också beakta läget efter 2013. Visserligen kan vi inte få några försäkringar från kommissionen när det gäller detta, eftersom det är parlamentets och rådets uppgift. Vi måste dock vara medvetna om att medlen tar slut och att åtagandena avslutas år 2013.

Den tredje försäkringen som jag vill ha rör status som mest gynnad nation. Jag har tidigare sagt till kommissionsledamoten att jag helt och fullt förstår att Europeiska unionen måste insistera på att länderna i Västindien ger oss exakt samma villkor som de ger till Förenta staterna eller något annat av de stora utvecklade länderna. Vi bör dock inte återöppna bestämmelsen om mest gynnad nation om länderna i Västindien sluter ett förmånligt avtal med, låt oss säga, en grupp afrikanska länder.

För det fjärde, och jag avslutar nu, måste vi när det gäller tillgång till mediciner försäkra oss om att ingenting i Cariforum-avtalet hotar användningen av TRIPS-mekanismen – den får inte ifrågasättas.

Jag vill höra kommissionsledamoten försäkra oss om detta. Dessförinnan vill jag avsluta med att säga att jag verkligen anser att kommissionsledamoten har ändrat både tonfallet i och karaktären hos diskussionen om avtalen om ekonomiskt partnerskap, och att jag uppskattar det arbete som hon redan har gjort på detta område.

Erika Mann, föredragande. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi ska nu rösta om vi ska godta avtalet med Elfenbenskusten eller inte. Vi kan endast rösta ja eller nej. Jag hoppas att detta kommer att ändras en dag och att parlamentet även kommer att kunna delta i mandatförhandlingarna.

Detta gör saken lite svårare. Avtalet skiljer sig på två sätt från Cariforum-avtalet. För det första har vi att göra med en regering som inte är demokratiskt vald. För det andra handlar det här om en preliminär överenskommelse, vars syfte inledningsvis endast är att garantera att de gamla förmånerna upprätthålls. Det slutgiltiga avtalet kommer inte att förhandlas om än på ett tag.

Jag skulle vilja höra kommissionsledamot Cathy Ashton försäkra oss om ett antal frågor som jag vet kommer att bli mycket viktiga för Elfenbenskusten, på samma sätt som hon redan har gjort när det gäller Södra Afrikas utvecklingsgemenskap (SADC). Det är viktigt att kommissionen kommer med försäkringar under den närmaste tiden, vilket inte minst framgick tydligt förra helgen när jag än en gång blev inblandad i samtal om den här frågan.

Den första punkten har att göra med stor flexibilitet. Denna flexibilitet måste omfatta följande punkter. För det första måste den inkludera en översynsklausul som även den är flexibel och inte bara gäller för en femårig tidsram, utan kan tillämpas konstant för nya översyner med relativt kort varsel. För det andra bör känsliga frågor endast diskuteras när landet uttryckligen önskar detta. Detta gäller särskilt Singapore-frågorna, men naturligtvis även frågan om hur TRIPS ska integreras och andra liknande frågor.

För det tredje gäller det frågan om att acceptera regionala skillnader när ytterligare förhandlingar om ett regionalt avtal genomförs. Elfenbenskusten står inför ett särskilt problem eftersom avtalet nyligen har förhandlats fram och kommer att undertecknas för sig, medan målet för framtiden är att förhandla om ett regionalt avtal.

För det fjärde är det viktigt att det under varje fas i de nya förhandlingarna är möjligt att ta upp frågor som ännu inte har behandlats och att ämnena för dessa godkänns av kommissionen.

I detta sammanhang behöver ni, fru kommissionsledamot, bara utöka de lättnader som ni redan har beviljat SADC till att även omfatta Elfenbenskusten. Att göra detta skulle öka chanserna för att få ett ja från parlamentet. Vi är helt enkelt mycket oroade, och det är en oro som även hörts från många icke-statliga organisationer, som kommissionen särskilt i Elfenbenskustens fall inledningsvis tycktes visa förhållandevis lite flexibilitet. Detta var anledningen till att de tidigare nämnda frågorna inte togs i beaktande under övergången från ett provisoriskt till ett fullständigt avtal. En lättnad skulle därför göra saken betydligt enklare, och det skulle möjliggöra för oss att godkänna avtalet.

Dessutom förstod jag under mina diskussioner med Elfenbenskustens företrädare att de var mycket oroade över att det tekniska biståndet inte skulle flyta tillräckligt snabbt och över att inte alla farhågor har beaktats när det gäller detta. Vad jag förstår är de särskilt intresserade av kommissionen och de internationella organisationer som hjälper dem genom att ge dem tillträde till marknaden för småföretag, så att de faktiskt kan få användning av tillträdet till EU-marknaden. De är oerhört försiktiga när Singaporefrågorna kommer upp under förhandlingarna, om de över huvud taget diskuterar dem, och de är måna om att vi ska hjälpa dem att utveckla en förståelse för hur offentliga tjänster kan användas för samhällets räkning. Dessutom är de särskilt intresserade av att vi ska tillhandahålla hjälp med sådant som har med tekniska standarder att göra, eftersom bristfälliga tekniska standarder ofta blir till verkliga handelshinder för dem.

Min sista kommentar handlar om den punkt som berör parlamentet. Som jag tidigare nämnt har vi bara möjlighet att säga ja eller nej, och detta innebär uppenbarligen en förhållandevis stor begränsning av parlamentets möjlighet att samverka vid utformandet av omröstningen. Jag vill uttryckligen påminna er, vilket ni även kommer att kunna läsa i våra texter, att ett godkännande av det provisoriska avtalet inte nödvändigtvis betyder att vi automatiskt kommer att rösta för det fullständiga avtalet. Inom ramen för kontrollförfarandet önskar vi uttryckligen att få delta i de fortsatta förhandlingarna så att vi, i viss utsträckning, och så mycket som står i vår makt, kan följa upp de punkter som jag just lyfte fram.

Slutligen vill jag be er säga några få ord om i vilken utsträckning det misslyckade Dohaavtalet kommer att få särskilt negativa följder för Elfenbenskusten, särskilt när det gäller bananer.

Helmuth Markov, författare. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr Solana! Under denna debatt diskuterar vi inte bara ett frågepaket på sexton muntliga frågor till rådet och kommissionen, åtta resolutioner och två betänkanden inom ramen för medbeslutandeförfarandet, utan även 79 utvecklingsländer med vilka EU förnyar sina handelsförbindelser och ett ömsesidigt samarbete. Handel och samarbete är viktiga verktyg i kampen mot fattigdomen och även för att bygga upp mer ekonomiskt och socialt stabila nationella ekonomier. Framför allt handlar denna process om att bygga upp infrastruktur, hälso- och sjukvård, livsmedelssuveränitet, ett fungerande socialt system, utbildning och kulturellt utbyte.

Tidigare har våra handelsförbindelser med AVS-länderna baserats på ett system med icke-ömsesidiga handelsförmåner, enligt vilket de flesta av de produkter som tillverkades i AVS-länderna fick föras in tullfritt på den gemensamma marknaden. År 2000 enades man om att ett nytt partnerskapsavtal skulle upprättas senast i slutet av 2007. Enligt detta skulle de icke-ömsesidiga handelsförmånerna ersättas av avtal förenliga med WTO, vilka skulle syfta till att minska och i slutändan utrota fattigdomen och skapa hållbar utveckling, regional integration, ekonomiskt samarbete och gott styre samt att hjälpa AVS-länderna att utveckla sin ekonomiska potential och successivt integrera dessa länder i världsekonomin. Dessutom skulle AVS-ländernas produktionskapacitet ökas och åtgärder vidtas för att underlätta privat företagande och investeringar.

De ekonomiska avtal som vi nu ska sluta, särskilt det så kallade interimsvtalet eller "Goods-only-Agreement", är huvudsakligen handelsavtal eftersom de till 90 procent eller mer inriktas på frågor som har med marknadstillträde och andra handelsområden att göra. Målet är en stegvis liberalisering av handeln mellan EU och partnerregionerna liksom mellan EU och enskilda stater.

Vilka slags problem har vi uppmärksammat under den tid som förhandlingarna har förts?

För det första måste man ifrågasätta om tidsramen varit tillräcklig. Kommissionen har givetvis en gynnsam position. Det var den som fick leda förhandlingarna, begära omröstning och involvera medlemsstaterna. Tänk er emellertid att ni vore en av förhandlingsparterna från den andra sidan. Hölls förhandlingarna alltid parallellt så att motsvarande samråd skulle kunna hållas mellan civilsamhällena och parlamenten i dessa länder?

Mycket kritik har framkommit när det gäller innehållet. För det första ansåg kommissionen, även om det fanns experter som inte höll med, att WTO-förenlighet innebar 80 procents minskning av tullarna inom de närmaste 15 åren. Även om åtagandena om handelsliberalisering inledningsvis är asymmetriska när det gäller de åtgärder som vidtagits i riktning mot liberalisering kommer resultatet att bli öppna marknader på båda sidorna, något som EU lätt kan kosta på sig, eftersom export från AVS-länder bara kommer att uppta några få procent av EU:s import.

För AVS-länderna resulterar avskaffandet av tullar i en förlust av dessa tullintäkter och en förlust av de medel som behövs för brådskande offentliga investeringar i infrastruktur, det sociala området, stöd till ekonomisk utveckling och förbättring av den administrativa kapaciteten. Dessutom betyder det att den nationella ekonomins tillväxt mattas av, vilket i sin tur innebär ett fortsatt beroende av export från industrialiserade länder. Detta påverkar livsmedel lika mycket som industrivaror och leder i slutändan till en ond cirkel. De ökande priserna på livsmedel i AVS-länderna är ett bevis för denna effekt, något som är omöjligt att förneka. Jag har ofta ställt följande fråga: Om vi under 50 år av icke-ömsesidiga handelsförbindelser inte har främjat en utveckling som ens på långt när är tillräcklig, hur skulle då detta kunna uppnås genom ett ömsesidigt öppnande av marknaderna?

Ytterligare ett allvarligt problem som kommer att förvärras genom det föreslagna avtalet är förbindelserna mellan partnerregionerna och länderna. I Östafrika – jag är för övrigt personligen ansvarig för det berörda resolutionsförslaget – är problemet med interna tullar möjligen mindre betydelsefullt eftersom det finns en tullunion. Handelsförbindelserna mellan grannstaterna kan dock komma att försvåras till följd av liberaliseringens olika nivåer. I detta fall finns det givetvis många problem som är kopplade till ursprungslandets regler. Det råder en utbredd rädsla när det gäller förhandlingarna om fullständiga ekonomiska partnerskapsavtal. Detta speglas genom vissa av konflikterna i den avbrutna Doharundan. Många stater anser sig inte vara i stånd att avreglera marknaderna för tjänster, investeringar och offentlig upphandling och att öppna upp dem för global konkurrens. Det är inte ens genomförbart eller önskvärt inom Europeiska gemenskapen. När det gäller bristande kontrollmekanismer för finansmarknaderna behöver vi inte gå in på ytterligare detaljer här.

Allvarlig kritik har uttryckts och uttrycks fortfarande rörande öppenheten i själva förhandlingarna, det vill säga i vilken utsträckning parlamenten och de civila samhällena har involverats i processen. Slutligen finns även frågor rörande Mode 4. Om det blir fri rörlighet för varor, borde inte detta även gälla personer? I detta

sammanhang har vårt utskott formulerat frågor som, oavsett vilken bakgrund de har, alltid berör samma frågeställningar.

Vilka finansiella, tekniska och administrativa stödåtgärder kan förutses inom ramen för återupprättandet av partnerskap för handel och utveckling? Kommer kommissionen under de fortsatta förhandlingarna att vara flexibel och ta partnerregionernas behov i beaktande, särskilt när det gäller att underlätta exporttullar i utvecklingssyfte, skydda nystartade industrier, garantera rörlighet för arbetstagare och upprätta ett särskilt skydd för systemet för offentlig upphandling? Är kommissionen vidare redo att omvärdera sin ställning när det gäller att skydda immateriella rättigheter, bevara den biologiska mångfalden och att se till att kunskapsöverföringen främjas samt att hälso- och sjukvård kan garanteras till ett rimligt pris i fattiga länder? Är rådet och kommissionen beredda att ge parlamentet och civilsamhället tillräckligt med information rörande de möjligheter som ett deltagande skulle innebära? Är man slutligen redo att revidera det förhandlade avtalet om det skulle visa sig att det på vissa punkter har ett negativt inflytande på utvecklingen i AVS-länderna?

Låt mig slutligen framföra en kort personlig kommentar. Jag har nu varit ordförande i utskottet för internationell handel under två och ett halvt år. Eftersom jag inte ställer upp för posten igen vill jag ta tillfället i akt att rikta ett stort tack till mitt sekretariat, Alberto Rodas och särskilt Donatella Pribaz, för deras stora stöd. Jag vill även tacka mina kolleger. Samarbetet har varit framgångsrikt och jag anser att vi har uppnått mycket. Det skulle vara fantastiskt om vi även kunde uppnå framgång med ekonomiska partnerskapsavtal. Till er som blir kvar vill jag önska lycka till med nästa valperiod. Jag är faktiskt mycket hoppfull om att handel kommer att bli en viktigare fråga här i parlamentet. Tack så hemskt mycket!

Christofer Fjellner, författare. – Herr talman! Jag är väldigt glad över att vi kan ha den här debatten i dag. I dessa tider med ökad protektionism, och när fattigdomen breder ut sig i stället för att minska, är det särskilt viktigt att vi håller handeln mellan Europa och några av världens fattigaste länder öppen. Det är det som interimsavtalen i grund och botten handlar om. De ekonomiska partnerskapsavtalen syftar till att garantera fortsatt handel och utveckling i några av världens fattigaste länder.

Dessa länder riskerar att drabbas hårdast när den globala lågkonjunkturen väller fram och den protektionistiska kapprustningen ser ut att förvärras. Därför förstärker jag inte heller en del av den kritik som har framförts. En del hävdar att dessa avtal är för långtgående och omfattande. En del kritiker pratar hellre om förlorade tullintäkter än om potentialen för ny handel. Jag tycker tvärtom att vi ska vara glada över att vi har nått så här långt! Jag menar att det inte finns någon inneboende konflikt mellan handel och utveckling som vissa talare påstår. Jag tror tvärtom. Handel leder till utveckling – tullar leder till fattigdom.

Jag har ansvarat för interimsavtalet med Ghana. Jag ska först erkänna att det innehåller vissa skönhetsfläckar, t.ex. fortsatta EU-tullar på ris och socker under en övergångsperiod, men i grund och botten är det ett väldigt bra avtal. Därför är det viktigt att vi ser till att få det undertecknat så snart som möjligt. Tidigare stod presidentvalet i Ghana i vägen. Nu vill jag uppmana landets nye president, John Atta Mills, att underteckna interimsavtalet. Jag hoppas också att vi från EU:s sida ser till att underteckna det avtal som vi har förhandlat fram. Det är oacceptabelt att det tar så lång tid. Och det är särskilt oacceptabelt att det tar så lång tid för att översättningarna i rådet inte fungerar tillräckligt bra!

Jag vill ta tillfället i akt och uppmana alla att sluta upp bakom avtalet. I dessa oroliga tider behöver världen mer handel – inte mindre!

Daniel Caspary, författare. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Från min utgångspunkt är de undertecknade avtalen mellan de ekonomiska parterna nödvändiga för att säkra handelsförbindelserna med Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet. Samarbete ligger såväl i Europeiska unionens som i dessa länders intresse. Vi måste snabbt upphöra med att bistå de afrikanska länderna med utvecklingsstöd, såsom vi har gjort de sista femtio eller sextio åren. Vi måste slutligen låta dessa länder bli fria också mentalt, så att det blir möjligt för dem att själva styra över sin framtid och så att de kan bygga upp välfärd för sig själva precis som andra regioner i världen har gjort under loppet av några decennier.

Handel kan utgöra ett utomordentligt bidrag när det gäller detta. Jag tänker å ena sidan på handeln mellan Europeiska unionen och dessa länder, men jag tänker även på handeln mellan dessa länder, alltså utvecklingsländer emellan. Jag är säker på att vi kan komma att behöva sätta en viss press på regeringar och stater för att de ska avskaffa sina enormt höga tullar på många områden så att de villkor som är nödvändiga för ekonomisk tillväxt kan skapas i detta område.

Varför måste vi göra detta? Dessa stater behöver snabbt upprätta ramvillkor som tillåter människor att skapa välbefinnande för sig själva. Under mina diskussioner med företrädare från dessa länder har jag ofta fått intrycket

att människor är tacksamma för att vi i EU utövar påtryckningar på en mängd områden, och att de är tacksamma för att vi ställer krav inom vissa områden och griper in för att nationella regeringar ska uppnå viss framgång i sin ekonomiska politik.

Jag skulle vara glad om vi inte förlorade denna utgångspunkt de närmaste veckorna och månaderna, och särskilt inte under förhandlingarna. Man bör inte endast fokusera på regeringarnas legitima önskningskrav – även våra legitima krav bör på ett eller annat sätt bemötas, eftersom vi representerar människorna och de legitima kraven hos människorna i dessa länder.

Jag hoppas att våra förhandlingar kommer att bli givande i den aspekten.

Kader Arif, författare. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gärna ta några ögonblick av dagens långa debatt för att reflektera över den väg som vi har vandrat fram till i dag.

Låt oss dra oss till minnes de tidigare ståndpunkterna hos några av parlamentsledamöterna när de ställdes inför den ökade oron i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS-länderna), uttryckt genom demonstrationer mot ekonomiska partnerskapsavtal, och genom varningssignaler från icke-statliga organisationer i både nord och syd, när vi ställde krav på att utvecklingsfrågorna skulle prioriteras i dessa avtal, något som i dag tycks vara självklart eftersom kommissionen ständigt upprepar detta. Peter Mandelson vågade emellertid knappt besvara våra frågor då, eftersom det för honom huvudsakligen handlade om att stimulera handeln, som om själva borttagandet av tullhinder i sig självt på något mirakulöst sätt skulle skapa utveckling.

Vi blev kallade idealister som var manipulerade av icke-statliga organisationer, och vi blev förolämpade när vi efterfrågade skyddsinstrument, reglering och ingripande av offentliga myndigheter. Men vad hände? Det visade sig att vi inte var oansvariga. Nej, regeringarna i AVS-länderna godtog inte att fortsätta förhandlingarna under påtryckningar och hot. Nej, de risker som liberalisering av handeln medför handlar inte om vilken inställning man har – riskerna är verkliga och kommer att få verkliga och omedelbara konsekvenser: statsbudgetar kommer att minska på grund av minskade tullintäkter, nya industrier i jordbrukssektorn kommer att försvagas och invånarnas livsmedelssäkerhet kommer att riskeras.

Vi uttryckte rädsla för dessa saker för länge sedan, innan hungerupproppen inträffade och innan finanskrisen drabbade oss. Vad kan man säga om dagens situation? Internationella valutafonden, Världsbanken och Förenta nationerna erkänner att utvecklingsländerna i motsats till vad som inledningsvis sagts kommer att påverkas allvarligt av den globala recessionen.

Jacques Diouf, generaldirektören för Förenta nationernas livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO), betonade nyligen detta. Han frågade om vi vågade erkänna för dem som vi kallar våra partner att vi är redo att spendera miljarderna för att rädda det internationella finanssystemet, men inte kan kosta på oss att rädda deras befolkning som håller på att svälta ihjäl.

Jag vill vara fullkomligt ärlig, fru kommissionsledamot, och jag hoppas att detta står klart. Om inte ni från kommissionens sida gör ett kraftfullt åtagande att garantera att de ekonomiska partnerskapsavtalen verkligen kommer att vara utvecklingsvänliga kommer jag inte att rösta för dem. Ord eller avsiktsförklaringar kommer inte att räcka – det har vi hört tillräckligt av. Vi vill se särskilda åtaganden och jag vill räkna upp dessa ett efter ett. De ekonomiska partnerskapsavtalen kommer inte att bli tillfredsställande om de inte främjar regional integration och bidrar till AVS-ländernas utveckling och till att millennieutvecklingsmålen kan nås.

När vi manar till främjande av regional integration måste detta omsättas i praktiken. I Centralafrika har exempelvis Kamerun kritiserats, för att inte säga starkt fördömts, av sina grannar för att ha undertecknat detta interimsavtal med Europeiska unionen. Av de åtta länderna i regionen tillhör fem gruppen minst utvecklade länder, det vill säga länder som automatiskt och helt i överensstämmelse med Världshandelsorganisationens regler har fri tillgång till EU-marknaden utan några krav på handelsmedgivanden i gengäld. Jag kan förstå deras oro när kommissionen ber dem öppna upp för en 80-procentig EU-export.

Om kommissionsledamoten därför åtar sig att främja regional integration och större flexibilitet för att ta hänsyn till våra partners olika utvecklingsnivåer kanske hon kan tala om för oss varför hon inte accepterar erbjudandet om den liberalisering på 71 procent som föreslagits av Centralafrika.

Den andra grundläggande punkten som vi väntar på svar om rör Singapore-frågorna. Dessa frågor kan inte tas med i förhandlingarna mot partnerländernas vilja. Här vill jag särskilt lyfta fram offentlig upphandling. Det måste naturligtvis finnas insyn, det är något som jag alltid kommer att försvara. Men kan vi neka våra

AVS-partner det viktiga instrument för suveränitet som stödet till deras industri och deras lokala tjänster utgör genom att tvinga på dem en liberalisering av offentliga upphandlingar?

Den tredje punkten är tjänster. Under våra diskussioner om ekonomiska partnerskapsavtal med Kamerun betonade kommissionen gång på gång att våra partner ville förhandla om tjänster. Detta kan vara sant, men icke desto mindre vill jag varna för dem som skulle använda detta argument för att tvinga fram en liberalisering av tjänster inom alla regioner och alla länder, och särskilt för att motivera en liberalisering av offentliga tjänster. Fru kommissionsledamot, jag förväntar mig ett fast åtagande från er om att offentliga tjänster även fortsättningsvis ska stå utanför förhandlingarna i alla regioner. Vi vet att förlusten av tullintäkter kommer att minska våra partners budgetar. Om intäkterna minskar kommer de sektorer som först drabbas att vara utbildningssektorn, hälso- och sjukvård och forskning. Det skulle därför vara oacceptabelt för AVS-ländernas regeringar att i detta sammanhang tappa kontrollen över sina offentliga tjänster, och jag uppmanar kommissionsledamoten att ge oss en tydlig försäkran när det gäller dessa frågor.

Den fjärde punkten, och detta har redan nämnts, är att livsmedelssäkerheten måste skyddas. Detta inbegriper inte bara att se till att lämpliga åtgärder träder i kraft, utan också att våra partner ges möjlighet att upprätthålla sin export för att förbli konkurrenskraftiga på de globala marknaderna. Jag vet att utvecklingen har gått i positiv riktning när det gäller detta i Sydafrikanska utvecklingsgemenskapen (SADC). Är kommissionen beredd att föreslå samma åtgärder i andra regioner?

Den sista punkten handlar om att vi vet att en modernisering av AVS-staternas ekonomier kommer att kräva ett stort ekonomiskt åtagande från EU, både för att skydda framväxande industrier från liberaliseringens negativa effekter och för att utveckla konkurrenskraften i våra partners ekonomier. Tyvärr är det, i motsats till de rekommendationer som vår politiska grupp upprepat, Europeiska utvecklingsfonden som ska vara den huvudsakliga finansieringskällan för de ekonomiska partnerskapsavtalen. Vi vet att kommissionen tidigare inte varit bra på att använda dessa fonder, och jag måste därför betona hur viktigt det är att dessa medel används snabbt och i enlighet med våra partners prioriteringar.

Slutligen, fru kommissionsledamot, utgör dessa avtal en del av den bild som Europeiska unionen kommer att visa upp för resten av världen, den bild som man kommer att förmedla till de fattigaste länderna i världen.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Glyn Ford, författare. – (EN) Fru talman! Får jag för det första be kommissionsledamoten och mina medföredragande om ursäkt för att jag har missat debatten fram till för ungefär fem minuter sedan. Jag blev försenad men lyckades komma fram i sista minuten. Jag hoppas att jag inte kommer att upprepa vad andra talare redan har sagt, åtminstone inte för mycket. Jag hoppas att de ursäktar mig i så fall.

Min utgångspunkt är faktiskt två frågor: Jag talar dels i egenskap av föredragande för interimspartnerskapsavtalet med länderna i Stilla havsområdet, dels som skuggföredragande på PSE-gruppens vägnar för interimspartnerskapsavtalet med östra och södra Afrika.

Orsaken till den debatt som vi har här är inte något beslut från Europeiska kommissionen eller Europeiska unionen om att upprätta nya handelsförbindelser med länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet, utan ett beslut av Världshandelsorganisationen för drygt ett decennium sedan om att vi diskriminerade vissa utvecklingsländer och favoriserade andra. Vissa personer har sagt att avtalen bara bör handla om utveckling. Jag håller till största delen med om detta. Men vi måste också hålla i minnet att ett av de underliggande kraven faktiskt handlar om att göra avtalen med dessa länder förenliga med WTO:s regler. Det är det första som måste göras.

Förutom förenlighet med WTO:s regler måste vi göra vad vi kan för att försöka förbättra situationen för olika regionala block, och försöka handskas med de olika situationer som de faktiskt står inför. När det gäller Stilla havsområdet, vilket jag är föredragande för, har vi en grupp på 14–15 länder om man inkluderar Östtimor – mycket små nationalstater. Ett är faktiskt världens minsta stat, Nauru, med en befolkning som är exakt en miljon gånger mindre än Kinas. Men även de största länderna är faktiskt jämförelsevis små, och vi måste ta hänsyn till detta när det gäller vilka krav och anspråk som vi ställer på dem. Vi måste försäkra oss om att vi har lämpliga övergångsperioder för små och medelstora företag eftersom, ärligt talat, alla företag i detta område förutom några gruvföretag i Papua Nya Guinea är små eller medelstora. Vi måste göra vad vi kan när det gäller regional handel och särskilt beakta de speciella förbindelser som länderna i Stilla havsområdet har med Australien och med Nya Zeeland.

Bara två av dessa 14 länder har faktiskt undertecknat interimsavtalet. Vid ett besök i Port Moresby i samband med det senaste AVS-mötet framkom emellertid att det finns andra länder i Stilla havets område som skulle vilja underteckna ett slutgiltigt avtal såvida det uppfyller deras krav. Det är därför som jag faktiskt är för ett interimsavtal. Detta är det besked som jag har fått, både från regeringarna i Papua Nya Guinea och i Fiji. Det är inte så att de är helt och hållet nöjda – det finns frågor som de skulle vilja omförhandla. Men de ser det som en bra lösning att underteckna och acceptera ett interimsavtal. Detta skulle sedan kunna leda fram till ett slutgiltigt avtal som skulle vara mer utvecklingsvänligt och möjliggöra för fler av länderna i Stilla havets område att faktiskt ansluta sig.

Vi måste också uppmärksamma ett antal särskilda frågor som gäller speciellt för Papua Nya Guinea och Fiji samt för andra platser i Stilla havet, men som även kan komma att tillämpas på vissa andra av dessa avtal. Vi måste titta på förhandlingar om immaterialrätter som inte bara täcker västerländska tekniska produkter utan traditionell kunskap. Vi måste försäkra oss om att statlig upphandling sker med öppenhet för EU-kontrakt som är förenliga med de behov som nationalstaterna i Stilla havet har. Vi måste särskilt när det gäller Stilla havets område se till att medborgare därifrån kan få arbetsvisum till EU för perioder på åtminstone 24 månader så att de kan arbeta, inte i högre tjänster, men inom vården eller med liknande yrken.

Många av de punkter som jag har tagit upp gäller även östra och södra Afrika. Jag vill särskilt tacka Daniel Caspary för att ha samarbetat med mig angående detta. Låt mig dessutom, när det gäller Stilla havets område, nämna Jean-Pierre Audys arbete.

När det gäller ekonomiska partnerskapsavtal behöver vi dock särskilt titta på frågor som har med gott styre att göra. Detta inbegriper Zimbabwe. Jag ser inte något problem med ett interimsavtal, jag tror dock att ett slutgiltigt avtal skulle vara svårt för parlamentet att godta såvida inte Zimbabwe har en tydlig färdplan för att upprätta en verklig demokratisk regim i landet. Det skulle underlätta för landet att ta sig ur den svåra situation som man nu befinner sig i.

Det sista som jag vill ta upp när det gäller ekonomiska partnerskapsavtal, förutom att stödja Daniel Casparys betänkande med några av de ändringar som har lagts fram, är att nämna situationen på Chagosöarna. Det finns med där eftersom jag lade fram ett ändringsförslag som godtagits. Normalt sett samråder vi faktiskt med grannländer och närliggande territorier vid denna typ av avtal. Chagosöarna ligger i centrum av området Seychellerna–Mauritius–Madagaskar. Människorna där är för närvarande flyktingar i Seychellerna. Jag hoppas att vi, innan vi träffar ett slutgiltigt avtal, kommer att samråda med dessa om hur avtalet kan komma att påverka dem och deras territorium, om de skulle få rätt att återvända.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (CS) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill till att börja med tacka parlamentet för att jag i detta avgörande ögonblick får ordet i en så odiskutabelt känslig fråga som den om avtalen om ekonomiskt partnerskap.

Jag vill också uttrycka min tacksamhet för den mycket positiva roll som parlamentet genom de politiska debatterna spelat i samband med dessa förhandlingar. Jag vill framför allt berömma utskottet för internationell handel och utskottet för utveckling för deras outtröttliga arbete och tacka dem för deras aldrig sviktande intresse för diskussionerna.

Avtalen om ekonomiskt partnerskap har alltid prioriterats högt av utvecklingsministrarna vid deras möten i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser). På senare år har det vid nästan alla dessa möten hållits diskussioner med kommissionen om fullgörandet av rådets mandat i fråga om avtalen om ekonomiskt partnerskap, vilket ofta resulterat i att slutsatser antagits. När det tjeckiska ordförandeskapet presenterade sitt program för Europaparlamentet i januari sa vi att detta var ett avgörande skede, och vi lovade att göra största möjliga ansträngningar för att åstadkomma ytterligare framsteg. Vi tog tillfället i akt att besvara många olika frågor och vi har lagt ned ett avsevärt arbete på ett antal områden. Vi ser fortfarande samarbete och konstruktiva diskussioner mellan institutionerna som det bästa sättet att utforma och utveckla den rätta politiken.

Både industriländer och utvecklingsländer står inför en finansiell och ekonomisk kris utan motstycke, som har drabbat hela världen. Om man frågar utvecklingsländerna hur krisen påverkar deras ekonomier svarar de att den har medfört en nedgång i handeln som leder till lägre ekonomisk tillväxt, produktionsbegränsningar och högre arbetslöshet. Nedgången i handeln och förlusten av exportmarknader som etablerats efter många års ansträngningar är något mycket smärtsamt för utvecklingsekonomierna och för deras invånares levnadsvillkor och välfärd.

Under dessa omständigheter måste vi när vi bemöter den globala ekonomiska krisen utnyttja varje tillfälle att göra handeln till en drivkraft för hållbar utveckling. Det är syftet med avtalen om ekonomiskt partnerskap. Genom gradvis regional integration skapar de möjligheter till regional handel och utökad tull- och kvotfritt tillträde till våra stora marknader, vilket möjliggör en mer omfattande handel med EU. Avtalen om ekonomiskt partnerskap är därmed förenliga med WTO:s regler. Detta är en viktig rättslig aspekt som skiljer avtalen om ekonomiskt partnerskap från de tidigare handelspreferenser som infördes inom ramen för Cotonouavtalet och som skadade handeln mellan AVS-länderna och EU och gav upphov till stor osäkerhet.

Osäkerhet är motsatsen till förtroende. Osäkerhet skrämmar bort investeringar medan förtroende drar dem till sig. Vi vet alla att utvecklingsländerna har sett en dramatisk nedgång i investeringarna sedan den pågående krisens början. I dagens osäkra värld kan avtalen om ekonomiskt partnerskap stå för den rättssäkerhet och det förtroende som bidrar till en ekonomisk återhämtning. Dessa avtal är dock ingen patentlösning, utan ett positivt instrument som kan kombineras med andra instrument.

En rad bindande rapporter har offentliggjorts de senaste månaderna, där man redogör för hur den ekonomiska krisen kan hindra framstegen mot att nå millennieutvecklingsmålen i många regioner. Det bör vi se som ytterst oroande. I avtalen om ekonomiskt partnerskap utnyttjas all den flexibilitet som WTO-reglerna tillåter för att underlätta utveckling. De garanterar våra partner från AV-länderna ett omedelbart och asymmetriskt öppnande av marknader med långa övergångsperioder, undantag och regelbunden övervakning, och de innehåller också krav på åtaganden om politiska reformer. EU har samtidigt förbundit sig att inte lämna sina partner att ta itu med denna utmaning på egen hand. Vi tillhandahåller dessutom särskilt anpassat finansiellt stöd för genomförandet av avtalen.

Det gläder mig mycket att det på senare tid uppstått ett förnyat intresse för en ökad dialog om de ekonomiska partnerskapsavtalen från både EU:s och AVS-ländernas sida. Jag vill ta tillfället i akt att tacka kommissionsledamot Catherine Ashton för hennes insatser och för den vikt hon fäst vid att lyssna till synpunkterna från våra partner i AVS-länderna. Sedan hon beskrivit sin strategi för avtalen om ekonomiskt partnerskap för parlamentet i oktober förra året och för rådet i november, stärktes kontakterna med våra politiska motparter i de olika AVS-regionerna. Avsevärda framsteg görs nu i förhandlingarna med olika regioner. Varje region har sina egna särdrag och går framåt i sin egen takt. Under de kommande månaderna bör vi få en tydligare bild mot bakgrund av alla dessa förhandlingar.

Jag tror att Europaparlamentet kommer att stödja avtalen om ekonomiskt partnerskap med Cariforum-staterna och interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap med Elfenbenskusten. Detta kommer att sända en hoppgivande signal till alla AVS-länder. Det kommer att visa dem att tålamod vid förhandlingar ger resultat som är godtagbara och gynnsamma för båda sidor. Det kommer också att visa att partnerskapet mellan AVS och EU har förmåga att reagera på nya utmaningar, oavsett om de är av rättslig, ekonomisk eller politisk art. I dessa orostider står varje nytt internationellt avtal för ett starkare partnerskap och ett nytt hopp för framtiden. Undertecknandet av avtalen skulle sända ett viktigt politiskt budskap som kanske på något sätt kan bidra till de kommande mötena med de två gemensamma AVS-EU-organen: den gemensamma parlamentariska församlingen, som sammanträder i Prag i början av april, och det gemensamma ministerrådet, som möts i Bryssel i slutet av maj.

EU måste fortsätta att stödja sina partner – inte bara Cariforum-regionen som har visat andra vägen genom att underteckna det första heltäckande avtalet om ekonomiskt partnerskap, utan även de länder och regioner som har tagit de första stegen och måste uppmontras att gå längre. Bland dessa finns Elfenbenskusten, vars interimsavtal om ekonomiskt partnerskap också väntar på Europaparlamentets godkännande. Fler avtal om ekonomiskt partnerskap är under utarbetande. Kommissionen arbetar hårt för att skapa förutsättningar för partnerländerna som gör det möjligt för dem att gå samman och staka ut vägen mot fullständiga regionala avtal. Rådet framhåller alltid för kommissionen och parterna att dessa avtal är ett utvecklingsinstrument och att utvecklingsfördelarna kan utnyttjas till fullo endast genom fullständiga regionala avtal.

Den övergripande politiska och ekonomiska bakgrund mot vilken parlamentet har uppmanats att godkänna avtalen om ekonomiskt partnerskap med Cariforum och interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap med Elfenbenskusten är betydelsefull, men parlamentet har ändå bett rådet och kommissionen om ett antal konkreta förklaringar. Detta steg är en nödvändig och legitim del av processen, och jag försöker ge ett så uttömmande svar som möjligt på de frågor som ligger inom mitt ansvarsområde. Jag är medveten om att andra frågor har ställts som kommissionsledamot Catherine Ashton är beredd att besvara. Jag vill till att börja med ta upp några av de frågor som har nämnts.

En av de frågor ni tagit upp gäller huruvida, när och i vilken utsträckning det kommer att genomföras översyner av avtalen om ekonomiskt partnerskap med Cariforum-staterna. Både rådet och AVS-gruppen

delar helt farhågorna i det här avseendet. Jag kan bekräfta att heltäckande översyner av avtalen om ekonomiskt partnerskap kommer att genomföras senast fem år från dagen för undertecknandet i oktober förra året. Översynerna kommer givetvis att komplettera den rutinmässiga övervakningen av avtalens fullgörande, såsom anges i artikel 5. Översynerna är obligatoriska enligt avtalets bestämmelser och är en av uppgifterna för de gemensamma organen, även det parlamentariska utskottet och den rådgivande kommittén. Konsekvensbedömningar kommer att göras inom ramen för översynerna, och dessa kommer att innefatta kostnaderna för och konsekvenserna av avtalens genomförande. Om ett avtal om ekonomiskt partnerskap ändras på något sätt, eller om genomförandet ändras, garanteras parlamentets delaktighet, antingen enligt lagarna i de stater som undertecknat det berörda avtalet eller inom ramen för de parlamentariska utskott som inrättats med avtalet som grund.

Den andra fråga som parlamentet intresserar sig för gäller de åtföljande finansiella åtgärder som AVS-regionerna begärt, särskilt vårt åtagande att stödja handeln. Som ni vet åtog sig både Europeiska gemenskapen och medlemsstaterna i oktober 2007 att till 2010 öka biståndet på handelsområdet till 1 miljard euro inom ramen för EU:s strategi för handelsbistånd. Nästan 50 procent av detta ökade belopp kommer att kunna utnyttjas för behov som AVS-länderna själva prioriterar, inklusive behov som uppstår till följd av genomförandet av avtalen om ekonomiskt partnerskap. Alla medlemsstaters åtaganden att stödja handeln kompletterar biståndet från Europeiska utvecklingsfonden, och alla våra åtaganden är fasta.

För det tredje vill jag lugna parlamentet i den viktiga frågan om tillgång till läkemedel. I det här fallet kan jag ge fullständiga garantier för att inga artiklar i avtalet kan leda till att Cariforum-staternas möjligheter att främja tillgång till läkemedel försämras. Vi kan inte göra någon ingående juridisk analys här, men i politiskt hänseende kan jag på nytt försäkra er om att avtalen inte innefattar någon sådan avsikt.

När det gäller att driva på integrationsprocessen i Cariforum-staterna var det naturligt att ni också uppmärksammade avtalens förenlighet med andra regionala program, t.ex. Caricoms inre marknad och ekonomiska samarbetsområde. Förutom att stödja utvecklingen och underlätta en gradvis integration av AVS-länderna i världsekonomin är det främsta syftet med de ekonomiska partnerskapsavtalen just att stödja regional integration.

I artikel 4 i avtalet om ekonomiskt partnerskap står det tydligt att det vid genomförandet ska tas vederbörlig hänsyn till integrationsprocesserna i Cariforum-staterna, inklusive Caricoms inre marknad och ekonomiska samarbetsområde. Särskild uppmärksamhet kommer att ägnas åt att stärka de regionala integrationsprogrammen och garantera dem en hållbar framtid. Under förhandlingarna har Cariforum-staterna redan sett till att alla skyldigheter till följd av avtalen om ekonomiskt partnerskap är fullt förenliga med de regionala skyldigheter som de västindiska staterna ingått inom ramen för sina relevanta regionala integrationsprogram.

Att avtalen om ekonomiskt partnerskap är förenliga med de regionala integrationsprocesserna är emellertid viktigt även för alla andra regioner som för närvarande förhandlar om heltäckande avtal om ekonomiskt partnerskap. Exempelvis skulle vi här kunna nämna det heltäckande ekonomiska partnerskapsavtal som planeras för ekonomierna i västra Afrika. Ett fullständigt regionalt avtal om ekonomiskt partnerskap skulle bidra till att stärka den regionala integrationen, förbättra konkurrenskraften och bidra till regionens utveckling. Förhandlingsprocessen har i sig redan bidragit till ökade insatser för regional integration, eftersom inrättandet av en gemensam extern tulltaxa för Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap ses som en nödvändig förutsättning för att förhandlingarna om avtal om ekonomiskt partnerskap ska kunna slutföras. Detsamma kan också sägas om andra regioner, med lämplig hänsyn till deras specifika behov och integrationsprocesser.

Den regionala integrationen kommer utan tvekan att stärkas så snart alla regioner undertecknar heltäckande avtal som är anpassade till deras specifika krav. Parlamentet har upprepade gånger efterlyst ett flexibelt tillvägagångssätt vid övergången från interimsavtal till heltäckande avtal. I detta sammanhang kan jag bara bekräfta att rådet delar denna uppfattning och framhåller behovet av ett flexibelt tillvägagångssätt. När flera svåra frågor fortfarande återstår att lösa under förhandlingarna uppmanade vi i maj förra året kommissionen att utnyttja all den flexibilitet och asymmetri som WTO-reglerna tillåter för att ta hänsyn till de skiftande behoven och olika utvecklingsnivåerna i AVS-länderna och AVS-regionerna. Därutöver vidtog vi också andra åtgärder. Rådet förklarade att AVS-länderna och AVS-regionerna, om de så önskade, vid behov kunde frångå de bestämmelser som andra länder eller regioner enats om under förhandlingarna om avtal om ekonomiskt partnerskap.

Det finns ett tydligt behov av att upprätthålla konsekvensen mellan de enskilda avtalen om ekonomiskt partnerskap, särskilt i de afrikanska länderna. Varje region har dock sina egna särdrag som måste tas i

beaktande. Det avtal om ekonomiskt partnerskap som ingåtts med Cariforum-staterna är ett exempel men definitivt inte någon mall.

Jag hoppas att mina kommentarer om dessa specifika punkter har bidragit till att förtydliga dem och skapa klarhet i några av de frågor som tagits upp här i parlamentet. Jag är övertygad om att kommissionsledamoten, som tillsammans med sina kolleger har förhandlat om dessa frågor direkt med politiska företrädare för Cariforum-staterna och andra AVS-regioner, kommer att behandla ett antal andra punkter mer i detalj.

Just nu, i mars 2009, när vi upplever den värsta ekonomiska oron på en hel generation, vill jag betona hur viktigt det är att vi alla uppskattar de framgångsrika resultat som nås inom politiken. I en tid då handeln går tillbaka och allt fler protektionistiska åtgärder vidtas på det här området, i en tid då framstegen mot att nå millennieutvecklingsmålen riskerar att gå förlorade i vissa regioner, kommer Europaparlamentets godkännande av avtalet om ekonomiskt partnerskap med Cariforum-staterna och interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap med Elfenbenskusten att utgöra en positiv signal till stöd för regional integration och till stöd för handel som kan bidra till utveckling. Vi måste möta den rådande krisen genom att inrätta fler partnerskap, inte genom att begränsa dem. Europaparlamentets godkännande av avtalet om ekonomiskt partnerskap med Cariforum-staterna kommer också att inge hopp och uppmuntran i andra regioner vars förhandlingar kommit långt och som också behöver den känsla av förtroende och starkt partnerskap som dessa avtal kan ge.

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Det är ett sant nöje att tala vid parlamentets plenarsammanträde om en fråga som, enligt David Martins beskrivning, är av grundläggande betydelse för EU:s förbindelser med nationerna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS).

Innan jag säger någonting annat vill jag att en sak ska vara fullständigt klar: jag har inget som helst intresse av att förhandla fram avtal med AVS-länderna som skulle kunna göra dessa länder fattigare. Jag vet att det är ett självklart påpekande, men min erfarenhet säger mig att det definitivt bör tas till protokollet och jag kan inte utgå från att alla redan inser det. När ledamöterna ska rösta senare hoppas jag att de gör det på grundval av den diskussion vi har haft i dag och de argument som lagts fram här, och inte på grundval av några förutfattade meningar ni kanske har.

Jag anser att dagens plenarsammanträde är ett viktigt steg mot avtal om ekonomiskt partnerskap. Ni kommer att ombes att ge ert samtycke till det heltäckande avtalet om ekonomiskt partnerskap för Västindien och interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap med Elfenbenskusten. Ni har lagt fram inte mindre än åtta resolutionsförslag och muntliga frågor, vilket enligt min mening är ett tecken på parlamentets engagemang och inställning när det gäller avtal om ekonomiskt partnerskap. Jag vill ge ett erkännande – och jag vill att det tas till protokollet – åt den enorma insats som utskottet för internationell handel och utskottet för utveckling har gjort i samband med debatten om denna fråga.

Under de här månaderna har jag lyssnat noga på de synpunkter som framförts, och jag vill nu redogöra för fakta när det gäller avtalen om ekonomiskt partnerskap och skingra myterna kring dem så att varje ledamot kan lägga en välgrundad röst när det är så dags. Jag anser att det vi har framför oss är bra avtal som stöder ekonomisk utveckling och integration i AVS och ger stabilitet i dessa tider av ekonomisk turbulens. Det är partnerskapsavtal som grundas på det gemensamma utvecklingsmål som innebär att handeln ska bidra till målet och inte tvärtom. Framför allt är det avtal som ger AVS-staterna möjlighet att lyfta sina medborgare ur fattigdom genom eget värdigt arbete och egna kloka idéer.

Det finns en uppfattning om att EU i avtalen om ekonomiskt partnerskap bryter med det förflutna och ensidigt försöker omdefiniera partnerskapet mellan EU och AVS. Det stämmer givetvis att avtalen om ekonomiskt partnerskap skiljer sig från Lomékonventionen och Cotonouavtalet, som gav konkret form åt unionens förbindelser med AVS i 30 års tid, men de ensidiga preferenser som kännetecknar dessa konventioner började ifrågasättas av andra utvecklingsländer i Världshandelsorganisationen. Det dilemma vi stod inför handlade om hur vi skulle värna om AVS-ländernas utvecklingsbehov samtidigt som vi respekterade internationella regler och, vill jag tillägga, moraliska förpliktelser.

Svaret var dubbelt: "Allt utom vapen" för de minst utvecklade länderna och avtal om ekonomiskt partnerskap för utvecklingsländerna i AVS. Det gemensamma tema som sträcker sig hela vägen tillbaka till den första Lomékonventionen var handel. Det har alltid varit handel som gett förbindelserna mellan EU och AVS deras form, och det som en gång, när Lomékonventionen var ny, begränsade sig till ensidiga handelspreferenser för råvaror har nu ersatts av mer diversifierad handel med färdiga varor, tjänster och idéer på 2000-talet.

Avtal om ekonomiskt partnerskap ger AVS den bästa tillgången någonsin till EU:s marknader och innebär en fortsättning av vårt åtagande att tillhandahålla möjligheter till ekonomisk utveckling. Regional integration inom och mellan AVS-marknaderna har också varit ett centralt mål för denna process och en fråga som – inte särskilt överraskande – i hög grad uppmärksammats i muntliga frågor. Vår globala ekonomi innebär att storlek har fått större betydelse, något vi har lärt oss i EU. Genom att förenkla handelsreglerna och ersätta det komplexa virrvarret av bilaterala avtal med ett mindre antal handelsförbindelser regioner emellan kan AVS skapa större regionala marknader som är mer attraktiva för de investeringar som utvecklingsmarknader behöver för att skapa sysselsättning och tillväxt.

Avtalen är givetvis en process i två steg: interimsavtal för att se till att vi inte ställs inför WTO-problemet och för att skapa lite andrum inför andra steget, förhandlingen av fullständiga avtal om ekonomiskt partnerskap. Inför slutdatumet för interimsavtalen om ekonomiskt partnerskap i december 2007 skapades ett intryck av att vi körde över AVS-ländernas intressen, men jag vill försäkra parlamentet om att interimsavtalen bara är en tillfällig lösning för att skydda och förbättra deras tillträde till EU:s marknader.

Jag tog över den här frågan i ett sent skede av förhandlingarna. Sedan dess har jag träffat ett stort antal AVS-ministrar och företrädare och andra intressenter i avtalsprocessen. Jag har lyssnat uppmärksam till dem, och en sak är klar: alla sätter AVS-ländernas utveckling i centrum för avtalen om ekonomiskt partnerskap. Man skulle kunna säga att handel möter utveckling i avtalen. Och det betyder att utveckling måste vara grunden för våra handelsförbindelser, som grundas på en uppriktig och öppen dialog.

Det är min fasta övertygelse att dessa partnerskap kan bli framgångsrika endast om de förankras i ett varaktigt partnerskap som baseras på förtroende och ömsesidig respekt. Det främsta testet av detta partnerskap är om vi och våra AVS-partner har en gemensam framtidsvision. I södra Afrika ser jag en region som tog strid om avtalen om ekonomiskt partnerskap och vände det till dialog, och nu har vi löst viktiga problematiska frågor som exportskatter, skydd av nystartade industrier och livsmedelstrygghet. I Västindien ser jag en region som tydligt slagit fast sina egna ambitioner för en innovationsbaserad ekonomi. I västra Afrika ser jag ett framväxande regionalt marknadstillträde som många trodde var omöjligt, och i östra Afrika ser jag en framväxande tullunion som inte fanns när förhandlingarna inleddes och ett avtal om ekonomiskt partnerskap som byggs upp kring de egna integrationsplanerna. Det här tycker jag ser ut och känns som början på framgångsrika partnerskap.

När vi nu går vidare är min vision för förhandlingarna om fullständiga avtal om ekonomiskt partnerskap att varje förhandling ska spegla och respektera de regionala särdragen hos avtalsparterna – en flexibel process. Detta betyder att vi både måste titta på innehållet – för avtalen måste fungera för signatärerna – och på förhandlingstakten. Det betyder också att avtalen om ekonomiskt partnerskap måste vara dynamiska och inte statiska och göra det möjligt att reagera på framtida händelser och ta hänsyn till olika regionala intressen och behov. Under denna process kommer kommissionen givetvis att fortsätta att på ett öppet sätt informera Europaparlamentet och göra det delaktigt.

Även om vi måste vara ambitiösa får vi inte tvinga fram en dialog, och därför har frågor som offentlig upphandling redan strukits från vissa förhandlingar, och Singaporefrågorna har tagits med bara när de berörda länderna välkomnar dem och vill ha dem med. Vi kommer också att avsätta tid och ge stöd för uppbyggnad av regional och nationell lagstiftning som en förutsättning för vidare förhandlingar, och i det avseendet kommer "Aid for trade" och tekniskt bistånd att vara av avgörande betydelse. Jag kan garantera att det inte kommer att bli något öppnande av offentliga tjänster eller någon privatiseringspress. AVS-ländernas uttryckliga rätt att reglera sina egna marknader kommer att erkännas, och det kommer inte att finnas någon begränsning för tillgången till nödvändiga läkemedel eller insamlat utsäde. Vi vill faktiskt stärka snarare än begränsa AVS-ländernas rättigheter och kapacitet på de här områdena.

Allt detta omfattas av vårt åtagande att AVS-regionerna ska kunna utnyttja bestämmelser som överenskommits i andra avtal om ekonomiskt partnerskap, så att varje region kan gå framåt trygg i förvisningen om att den inte kommer att missgynnas. Så Elfenbenskusten kan direkt be om och få allt av relevans för landet som omfattas av förhandlingarna och diskussionerna med SADC eller med någon annan region. Detta är en central aspekt av den flexibilitet som ni efterfrågade och för att se till att avtalen om ekonomiskt partnerskap ersätter en AVS-omfattande handelsordning med ett system som innebär regionala lösningar på regionala behov, utan att solidariteten inom AVS undergrävs.

Fördelen med dynamiska i stället för statiska avtal om ekonomiskt partnerskap har tydliggjorts av den rådande krisen. Vi inledde förhandlingarna om avtal om ekonomiskt partnerskap under en period då investeringarna och varu- och tjänstehandeln ökade i en utsträckning vi aldrig förut sett och råvarupriserna steg i höjden. Få kunde förutsäga att den globala ekonomin några år senare skulle gå in i en recession, med dramatiska prisfall,

växelkurs- och marknadsvolatilitet och en kreditbrist som skulle strypa den handelsfinansiering som exportörer och importörer behöver.

Vi behöver inte ett fast avtal som blivit överflödigt när bläcket torkat på papperet. Vi behöver ett avtal varigenom det upprättas förbindelser där vi med hjälp av institutioner och övervakning kan identifiera och lösa problemen när de uppstår.

Det specifika problem som Erika Mann frågade mig om när det gäller bananer omfattas av interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap – en garanti för tull- och kvotfritt tillträde i det fallet.

När dessa problem uppstår måste vi ha med skyddsåtgärder och klausuler som gör det möjligt för AVS-länderna att hantera kraftiga importökningar, press på livsmedelspriserna och skattekriser: rendez-vous-klausuler för särskilda frågor, klausuler om regelbunden översyn och, som i avtalet om ekonomiskt partnerskap med Västindien, bestämmelser om parlamentarisk tillsyn och övervakning.

För att återvända till det jag inledde med har parlamentet i dag en historisk möjlighet att ge sitt samtycke till de första avtalen av en ny generation, som skyddar våra speciella förbindelser med AVS – avtal baserade på ett genuint partnerskap, inte paternalism, där handel görs till en motor för utveckling och där den regionala integration som kan hjälpa AVS-länderna att blomstra i en globaliserad värld främjas och uppmuntras. Det handlar om avtal med ett flexibelt innehåll, som respekterar traditioner och är den senaste manifestationen av dessa mångåriga handelsförbindelser som bygger på respekt för suveräna stater. De är, kort sagt, framtiden, och jag hoppas därför att ledamöterna kommer att ge sitt samtycke.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Robert Sturdy, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag ber om ursäkt för att jag är sen och vill tacka personalen för att man på nytt satte upp mig på föredragningslistan. Kommissionsledamot Ashton! Ni har egentligen sagt det mesta jag tänkte säga, så jag vill bara upprepa ett par saker för parlamentet.

Interimsavtal är varuavtal som syftar till att förhindra snedvridning av AVS-ländernas handel och främja en gradvis integration. Därigenom får AVS möjlighet att handla sig ur fattigdomen, och jag anser att godkännandet av dessa avtal innefattar ett antal omtvistade frågor, t.ex. tjänster och ursprungsregler för mest gynnad nation (MGN), som jag har uppmärksammat på vid många tillfällen. Dessa problem måste rättas till – jag ber om ursäkt om jag missat att ni sagt det tidigare.

Samtyckesförfarandet för Cariforum-staterna och Elfenbenskusten är avgörande för att potentialen i dessa reformer ska kunna förverkligas. Ett godkännande av dessa undertecknade avtal kommer att göra det möjligt att gå vidare med ett formellt förhandlingsförfarande. Det kommer att ge den rättsliga grund som krävs för att skydda AVS-marknaderna och säkra stabilare förhållanden. När det gäller resolutionerna om avtalet med Cariforum – det enda fullständiga avtalet om ekonomiskt partnerskap – uppmanar jag ledamöterna att stödja den ursprungliga texten från utskottet för internationell handel. Den innebär en mer balanserad hållning i fråga om handel och utveckling och är avsedd att stödja ett antal av de kompromisser som föredraganden föreslagit. Jag anser att dessa resolutioner belyser både de möjligheter och de utmaningar som förhandlingsparterna står inför i ett avgörande skede när det gäller att säkra parlamentarisk tillsyn och godkänna förbindelserna med AVS.

Fru kommissionsledamot! Ni nämnde alldeles i början att handel är ytterst viktigt, och jag håller fullständigt med er om det. Vi sa också att vi befinner oss i en synnerligen svår finansiell situation. Det är något som jag tror att ni har tagit till er och arbetar oerhört hårt med. Jag gratulerar er till ert sätt att sköta dessa frågor – friska tag, som vi säger i Storbritannien.

Vi befinner oss i ett besvärligt skede och handel kommer att vara den enda möjligheten, inte bara för de här länderna utan för hela världen. Det är mycket viktigt. Tack för era förändringar, ni tog ju över halvvägs in i en svår period. Grattis, och återigen lycka till.

Jürgen Schröder, föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill också tacka er, kommissionsledamot Ashton, för era ord, som vi definitivt bör minnas länge.

För några veckor sedan deltog jag i det senaste regionala AVS-toppmötet i Guyana. Den förhärskande synpunkten bland mina kolleger från de västindiska staterna var att det nu är dags att se framåt, sluta gråta över spilld mjölk och målmedvetet genomföra avtalen om ekonomiskt partnerskap.

För att garantera ett framgångsrikt genomförande av dessa avtal är det avgörande att parlamenten kontrollerar processen genom sin parlamentariska granskning. Det är bara om parlamenten kan kontrollera att de nya regelverken får avsett resultat som avtalen om ekonomiskt partnerskap kan fungera som drivkraft för utveckling. Det är först när parlamenten tar på sig denna tillsynsfunktion som vi kan se till att det finansiella stödet når de områden där det behövs. Detta gäller de nationella parlamenten i Västindien i lika hög grad som Europaparlamentet.

Frågan om parlamentarisk kontroll tas upp i alla de resolutioner om avtalen om ekonomiskt partnerskap som vi nu behandlar. Dessa hänvisningar är emellertid inte samstämda. Texten i resolutionen om avtalet om ekonomiskt partnerskap med SADC-staterna är en bra kompromiss. Där garanteras att Europaparlamentets utskott för internationell handel och utskottet för utveckling är delaktiga i processen, liksom den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen. Eftersom jag ser denna kompromiss som en framgång har jag, tillsammans med min kollega Robert Sturdy, lagt fram ett antal ändringsförslag, som syftar till att standardisera dessa avsnitt i alla resolutioner om avtal om ekonomiskt partnerskap. Jag skulle verkligen uppskatta ert stöd för detta initiativ.

Johan Van Hecke, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (EN) Herr talman! Som föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling om interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap med Elfenbenskusten vill jag tacka vår kollega Erika Mann för att hon tagit hänsyn till en del av de farhågor som det utskottet tagit upp, t.ex. det brådskande behovet av en demokratiskt vald regering i Elfenbenskusten och vikten av att landet får en lämplig andel av EU:s handelsrelaterade bistånd.

Mer generellt gläder det mig att både utskottet för internationell handel och utskottet för utveckling nått en kompromiss om det granskningsorgan som skulle göra det möjligt för den gemensamma parlamentariska församlingen att spela den roll den i grund och botten förtjänar.

Det är viktigt att vi kommer ihåg att detta avtal om ekonomiskt partnerskap är ett inledande avtal, vilket betyder att det bara är en tillfällig lösning.

För att handelsliberaliseringen ska få en verklig positiv effekt för hela regionen är det nödvändigt att Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap (Ecowas) undertecknar ett fullständigt avtal om ekonomiskt partnerskap.

Mot denna bakgrund föreslår utskottet för utveckling att parlamentet ger sitt samtycke, med förbehåll för Elfenbenskustens ratificering av det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap.

Alain Hutchinson, *för PSE-gruppen*. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har en del anteckningar, men om ni ursäktar tänker jag lägga undan dem och tala till er utan anteckningar, eftersom mycket redan har sagts och jag inte vill upprepa vad mina kolleger i parlamentet redan har talat om.

Vi står inför en viktig omröstning – en oerhört viktig, nästan historisk, omröstning – för vi ska denna vecka rösta om de första avtalen om ekonomiskt partnerskap här i parlamentet. Vi har talat om detta i ett antal år, och diskussionerna har varit föremål för många, ofta hetsiga, debatter, där det inte alltid har varit möjligt att nå enighet eller samförstånd.

I dag kan vi givetvis känna oss nöjda med hur situationen har utvecklats. Era och ordförandeskapets redogörelser visar att utvecklingen i denna fråga varit mycket positiv, särskilt – det måste jag säga – sedan ni tillträdde, fru kommissionsledamot.

En del av oss anser tyvärr att det fortfarande finns problem, frågor och farhågor med anknytning till avtalen om ekonomiskt partnerskap, och det är därför jag har en del betänkligheter.

Först och främst måste vi erkänna att det i dag bara finns ett fullständigt avtal om ekonomiskt partnerskap. De övriga är inte på plats ännu, det vi har är interimsavtal samtidigt som den grundläggande strategin har varit regional integration. Det finns bara ett avtal som uppfyller det kriteriet, och även i det fallet har ett av de viktigaste länderna i denna del av Västindien, Haiti, inte undertecknat avtalet. Det säger en hel del.

För det andra har vi, som ni påpekat, historiska förbindelser på handelsområdet. Handel mellan nord och syd har förekommit under lång tid, men titta på hur den bedrivs. Vi stjälar allt som finns och tar alla rikedomar. Vi säljer givetvis allt coltan som våra företag har utvunnit i Kivu för att sälja i nord, men titta på de katastrofala konsekvenserna för folket i syd, och den minst sagt orättvisa fördelning vi ser där.

Till detta lägger ni en utvecklingspolitik som vi bedrivit i 40 år och säger att vi i EU är världens största biståndsgivare, men politiken har misslyckats och måste ses över. Det går dåligt för de flesta av världens fattigaste länder, lika dåligt som för 40 år sedan, om inte sämre. Det är alltså skälet till våra betänkligheter och vårt ifrågasättande. Vilka garantier har vi i det här avseendet? Jag tänker inte upprepa vad Kader Arif nyss sa, men jag håller med honom om att vi skulle vilja ha ett uttalande från er på kommissionens vägnar om ett antal punkter som han tydligt redogjort för, och jag vill avslutningsvis tala om de nationella parlamenten.

Vi har som ledamöter av Europaparlamentet ombetts att fatta beslut om avtalen om ekonomiskt partnerskap, som, om förhandlingarna sköts på fel sätt, kommer att få tragiska konsekvenser för människorna i syd, men inte för oss. Ingen EU-medborgare kommer att få det sämre om avtalen om ekonomiskt partnerskap blir ett misslyckande. Å andra sidan kan det finnas medborgare i syd som får det ännu sämre. Avslutningsvis vill jag helt enkelt säga till er, fru kommissionsledamot, att vi skulle vilja att inte bara vi utan även de nationella parlamenten i partnerländerna fick säga sitt, eftersom de företräder folken i syd i den här frågan.

Ignasi Guardans Cambó, för ALDE-gruppen. – (ES) Herr talman! Som andra har sagt är detta otvivelaktigt en viktig debatt – den har faktiskt just kallats historisk, bland annat på grund av det antal timmar som lagts ned på detta arbete och de politiska diskussioner som ligger till grund för den.

Mitt i den uppståndelse som föregått denna debatt och i viss mån kringgärdar den nu – och jag säger uppståndelse med all respekt för bidragen från det civila samhället, icke-statliga organisationer och de nationella parlament som också är inblandade – tycker jag att det är bra och viktigt att förstå varför och hur vi har kommit dit där vi är i dag.

Vi måste förstå att förhandlingarna om dessa associeringsavtal med AVS-staterna inte är ett politiskt beslut som EU fattar efter eget gottfinnande, som om vi hade olika alternativ framför oss och valde detta i stället för något annat. Det är ett grundläggande rättsligt krav grundat på de regler om laglighet som fastställts av Världshandelsorganisationen.

Det är en nödvändighet som har sin grund i omständigheterna kring vår tidigare rättsliga ram för handeln med länderna i AVS-området. Vi måste också minnas, här och nu, att de som kritiserat EU:s förbindelser med AVS-staterna är just de andra utvecklingsländer som haft helt legitima anspråk på tillträde till våra marknader men som lämnats utanför, av det enkla skälet att de inte var tidigare kolonier till EU:s nuvarande medlemsstater.

EU har alltså haft – och har fortfarande i viss mån – två olika måttstockar: en för sina tidigare kolonier och en annan för övriga länder med ungefär samma utvecklingsnivå som inte omfattas av det här systemet. Det var det som blev ohållbart och som just de länderna gjorde det till sin uppgift att framhålla inom WTO.

Vid sidan av allt annat måste vi tänka på att det system vi tänker ersätta – först Lomékonventionen och sedan den ordning som grundas på Cotonouavtalen – inte på något sätt gett önskat resultat. Ingen kan hävda att Cotonousystemet varit helt tillfredsställande. Om det hade varit det skulle siffrorna – volymen av EU:s handel med dessa länder – ha varit mycket högre än de är i dag. Därför bör vi inte heller hävda att vi tänker ersätta något som gett resultat, för så är det inte.

Av alla dessa skäl bör avtalen om ekonomiskt partnerskap ses som en viktig möjlighet, särskilt för alla av oss som menar att dessa länders utveckling och tillväxt inte enbart får vara beroende av bistånd utifrån. Jag talar givetvis framför allt om de länder som är parter i dessa avtal men inte tillhör de minst utvecklade länderna. I det här avseendet ligger tanken på egenansvar – att styra sitt eget öde och inte uteslutande vara beroende av bistånd utifrån – bakom dessa partnerskapsavtal, politiskt och, om jag så får säga, filosofiskt.

I princip stöder min grupp därför helt och hållet Europeiska kommissionens förhandlingar om dessa avtal, som bör vara heltäckande och fullständiga och omfatta inte bara varor utan även tjänster och konkurrensregler – de bör godkännas som en helhet.

En annan sak som vi måste överväga är givetvis hur dessa förhandlingar och de specifika ämnen som de gäller har hanterats. I den frågan vill jag hänvisa till vad var och en av föredragandena har sagt om de olika områdena, för vi talar om den övergripande strategin medan varje förhandling i själva verket sköts separat.

Det finns en del olösta frågor och det finns farhågor – bland annat, för att bara nämna ett exempel, situationen i de yttersta randområdena, som kräver särskild uppmärksamhet i Cariforums fall. Men som helhet – jag menar politiskt – stöder vi till fullo både denna förhandling och vikten av att den fortsätter och att parlamentet övervakar den effektivt.

Ett av flera ändringsförslag som vi lagt fram går ut på att den parlamentariska övervakningen av denna fråga ska genomföras på ett enhetligt sätt och inte på olika sätt beroende på vilket land det handlar om.

Liam Aylward, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar den här debatten, som ger oss möjlighet att på nytt uppmärksamma behovet av att inkludera och respektera bestämmelser om barnarbete i alla EU:s handelsavtal.

Med det menar jag inte att vi bara ska låtsas stödja kampen mot barnarbete, eller införa tillfälliga eller ytliga övervakningssystem. Alla EU-länder och – vilket är hoppingivande – alltför andra länder har undertecknat ILO-konventionerna om minimiålder för anställning och om avskaffande av de värsta formerna av barnarbete.

Låt oss nu, i våra handelsavtal, våra avtal inom ramen för det allmänna preferenssystemet och vår politik för offentlig upphandling, leva upp till dessa åtaganden. Det innebär att vi måste se till att företag som verkar i EU är fria från barnarbete.

Att de är fria från barnarbete betyder inte bara att det inte förekommer barnarbete i moderbolaget eller ens hos dess direktleverantörer. Ett företag högst upp i försörjningskedjan måste ansvara för att se till att alla steg i försörjningskedjan, och alla kanaler till den, är fria från barnarbete.

I dag kan det vara mer än 200 miljoner av världens barn som arbetar olagligt, vilket innebär att de förvägras utbildning, berövas sin barndom och att deras fysiska och psykiska hälsa sätts på spel.

Vi måste prioritera att ge farhågor gällande barnarbete en central plats i alla våra handelsavtal.

(Talmannen avbröt talaren.)

Margrete Auken, för Verts/ALE-gruppen. – (DA) Herr talman! Denna debatt är viktig eftersom vi, naturligtvis, snart ska ta en lång paus i vårt arbete på grund av valet. Vi måste därför se till att generaldirektoratet för handel noterar vår oförminskade kritik mot innehållet i avtalen om ekonomiskt partnerskap, särskilt som generaldirektoratet snart ska underteckna avtalen. I detta avseende måste vi betona betydelsen av att avtalen kommer tillbaka till parlamentet för att få vårt godkännande.

Jag vill för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen klargöra att vi starkt ifrågasätter hur dessa avtal har ingåtts. Ingen hänsyn har tagits till utvecklingsfrågan när förhandlingar hållits med AVS-länderna.

Jag har därför ett par specifika kommentarer gällande de två avtal som parlamentet ska ge sitt samtycke till på onsdag, och jag ska förklara varför gruppen De gröna inte stöder dem. Vad beträffar avtalet med Cariforum visar ingående analyser som gjorts av *Overseas Development Institute* att avtalet om ekonomiskt partnerskap med de västindiska länderna antagligen är det minst utvecklingsvänliga av alla de avtal som har förhandlats fram hittills. Det kommer att vara en dålig förebild för förhandlingar om andra regionala avtal, särskilt när det gäller utvecklingsaspekten. Det är givetvis inte upp till oss att avgöra om våra farhågor är berättigade när regeringarna i Cariforum-staterna själva är för avtalen, men det vore på sin plats att parlamenten i de enskilda berörda länderna gavs möjlighet att rösta om avtalen innan Europaparlamentet gav sitt godkännande.

Våra farhågor i fråga om avtalet med Cariforum, som vi tar upp här i EU, är motiverade i vilket fall som helst. I dag, när det finns ett stort behov av bättre kontroll över kapitalrörelserna på finansmarknaderna, ser vi det som fullständigt oacceptabelt att Cariforum-avtalen möjliggör full liberalisering av finansiella tjänster med de åtta skatteparadis som i dag ingår i Cariforum. Om ni inte tror mig, titta på de handlingar ni har framför er innan ni röstar på onsdag. I dessa dokument kan ni läsa om den fria rörligheten för finansiella tjänster som säljs över disk, med andra ord det som kallas "unregistered speculative derivatives". Ni kan också läsa om rätten att inrätta fonder för enskilda medborgare. Allt detta kommer till EU via våra egna skatteparadis, till exempel Malta och Cypern. Det kan ske så länge det inte finns någon EU-omfattande övervakning eller reglering, och därför är det helt enkelt inte rätt tid att skydda dessa strukturer, som bär en stor del av ansvaret för våra ekonomiers sammanbrott.

När det gäller avtalet med Elfenbenskusten pågår ju en intern konflikt där, och därför kanske det inte är rätt tid att ingå detta avtal.

Madeleine Jouye de Grandmaison, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag kommer från Martinique och har alltid bott i Västindien.

Tro mig, avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Cariforum och EU är en mycket angelägen fråga för mig.

Martinique, Guadeloupe och Guyana tillhör EU:s yttersta randområden, och därför har Västindien som helhet inte beaktats. Som jag ser det har det här avtalet förhandlats fram främst för handelsändamål, och millennieutvecklingsmålen har återigen förvisats till andra plats. Utmaningen för de västindiska länderna kommer därför att vara att kompensera för de förlorade tullinkomsterna genom att öka volymen av handeln med EU.

Det kanske inte blir så lätt i dessa tider av global recession. Fakta är fakta; dessa avtal har i huvudsak förhandlats fram av generaldirektoratet för handel, och här i parlamentet tycks utskottet för utveckling ha förbigåtts i viss mån.

I detta avtal är de uppgivna målsättningarna för utveckling och integration på regional nivå inte förenliga med de åtgärder som vidtas för att nå dem. Åtgärderna gäller till större delen enbart handel och konkurrenskraft. När det gäller regional integration råder det även där bristande överensstämmelse mellan de mål som eftersträvas och de resurser som används.

Jag kommer nu mer specifikt till den regionala integrationen i de västindiska yttersta randområdena i deras omgivning. De yttersta randområdena ligger mitt i ett befolkningsområde. En av Guyanas huvudsakliga gränser är faktiskt den till Surinam. De yttersta randområdena har mer än 35 miljoner invånare spridda över 40 länder, och de omfattar mer än två miljoner kvadratkilometer. Det är en enorm potentiell marknad.

Detta avtal utgjorde en möjlighet att begränsa effekten av vissa så kallade strukturella handikapp, till exempel avlägset läge, till förmån för närheten mellan våra öar. Varför har vi inte förhandlat om en särskild interregional marknad mellan EU:s yttersta randområden och Cariforum? I ett läge när Europeiska kommissionen är angelägen om att råda bot på underutvecklingen i de västindiska länderna och upprätta avtal om ekonomiskt partnerskap med denna grupp för att åstadkomma öppna marknader och regional integration är de yttersta randområdena i Västindien av intresse bara för att de ska ingå i Cariforums öppna marknad, och den sitter fast i samma marknadsprinciper som förhandlats fram för hela EU. Dessa principer kan innebära att vi missgynnas.

Det här var en möjlighet att främja en dialog mellan kulturer, att etablera ett samarbete, utbyta tjänster och föra de yttre randområdena ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi vet alla att det förekommit mycket kritik mot avtalen om ekonomiskt partnerskap. Jag instämmer i en del av denna kritik. Jag håller med om att avtal om ekonomiskt partnerskap inte får vara en metod att på ett aggressivt sätt öppna marknader endast för EU:s företag – de bör även gynna företagare och konsumenter i fattiga länder. Jag delar Erika Manns oro för inställningen att det finns ett slags avtal om ekonomiskt partnerskap som passar alla, vilket innebär att ingen hänsyn tas till olikheterna mellan regioner och mellan länder inom regioner. Jag välkomnar att vi faktiskt har undertecknat interimsavtal endast med de länder som visat intresse för att underteckna sådana avtal.

Jag blev också bekymrad över den synpunkt som framfördes av en tjänsteman från kommissionen vid ett sammanträde i utskottet för internationell handel för några månader sedan, nämligen att avtal om ekonomiskt partnerskap gäller mer än bara handel och utveckling och även omfattar regional politisk integration. Jag anser, i likhet med många av mina kolleger här i parlamentet, att detta beslut bör lämnas till länderna själva, särskilt dem som är demokratier och inte vill sitta i en regional församling med diktaturer från samma region.

Trots dessa farhågor bör vi välkomna att utskottet för internationell handel samtycker till dessa avtal om ekonomiskt partnerskap. Ett tag var jag bekymrad över en del av den handelsfientliga retorik jag hörde från socialdemokraternas sida, när de röstade emot eller lade ned sina röster i utskottet. Avtalen om ekonomiskt partnerskap är kanske inte fulländade, men många av mina vänner och anhängare i fattigare länder är trötta på den bristande tillgången till varor och tjänster och på att tvingas förlita sig på statliga monopol eller företag med kopplingar till korrumperade politiker. Att socialdemokraterna ville ha kvar detta är också bekymmersamt. Vi får inte glömma att importskatter ofta innebär att fattiga medborgare måste betala mer för importerade livsmedel och läkemedel.

Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes beslutsamhet när det gäller att gå vidare med förhandlingarna om avtalen om ekonomiskt partnerskap. De är inte fulländade, men vi är skyldiga företagare och konsumenter i fattigare länder att hjälpa dem att få tillgång till varor och tjänster som vi i EU har tillgång till i dag.

Glenys Kinnock (PSE). - (EN) Herr talman! Jag kan, som andra har gjort, bekräfta att det vi har sett sedan Cathy Ashton blev ledamot av kommissionen har varit en total förändring inte bara i fråga om stil och ton, utan även i fråga om vokabulär och nu i allt högre grad i fråga om innehåll.

Jag är övertygad om att kommissionsledamoten håller med mig och många av oss här i kammaren om att vi fortfarande står inför en enorm uppgift, när vi nu försöker bygga upp och återupprätta förtroendet efter årtal av förhandlingar som har skapat oerhörda spänningar och stor bitterhet.

Under de nästan exakt tio år som gått sedan Cotonouavtalet undertecknades har vi tvingats påminna oss själva om vad som faktiskt sades i avtalen om handelsutsikterna mellan AVS och EU. Formuleringen var "en ny ram för handeln som motsvarar deras situation och är förenlig med WTO-reglerna". Vi måste verkligen arbeta mycket hårdare mot att nå dessa mål.

Strategin att ingå separata överenskommelser med olika länder har lett till allvarliga motsägelser, och jag kan bekräfta för dem som inte känner till den gemensamma parlamentariska församlingen och inte har lika mycket kontakt med parlamentarikerna i AVS som jag och andra här i kammaren har, att detta har gett upphov till mycket besvärliga situationer och allvarligt har skadat den sammanhållning som jag tidigare uppfattat bland AVS-länderna. Jag vet att Ghanas nye president för bara några veckor sedan avfattade en skrivelse på hela AVS-gruppens vägnar till EU:s ordförandeskap, där han hävdade att processen med avtalen om ekonomiskt partnerskap fortsatte att äventyra själva existensen för några av de regionala integrationsgrupperna. Det är en kommentar som nyligen kommit från en ny president.

Parlamentariker i AVS säger vid varje sammanträde vi har att de knappt varit delaktiga alls och att de rådfrågats i mycket liten utsträckning, om över huvud taget. Jag skulle vilja att kommissionsledamoten talade om för oss vad hon skulle tycka var lämpligt i framtiden i det här avseendet.

Det gläder mig att se vad som hänt i förhandlingarna med SADC, men nu handlar det om tydliga åtaganden om ändring av texter, övergångsperioder för tullbestämmelser, skyddsåtgärder, ursprungsregler osv. gentemot SADC, och förhoppningsvis kommer ni att bekräfta att alla AVS-länder som fortsätter att förhandla har dessa möjligheter.

Fru kommissionsledamot, kan ni vara snäll och tala om för oss att ni inom ramen för avtalen om ekonomiskt partnerskap kommer att kräva tydliga åtaganden om utvecklingsprogram och om att handelsliberalisering måste kopplas till riktmärken för utveckling? Om så är fallet, hur kommer det att gå till?

Kommer ni att se till att det finns rättsligt bindande åtaganden i avtalen om ekonomiskt partnerskap gällande tillhandahållande av tidsplanerad och förutsägbar finansiering?

Jag anser att AVS-länderna, som ni sa tidigare, står inför en period med långsammare tillväxt, och för första gången på 25 år håller vi på att avsluta insatserna för att minska fattigdomen. Jag har bara två korta slutkommentarer, varav den ena gäller avtalet om ekonomiskt partnerskap med Cariforum: det är inte något fulländat resultat, och det behövs fortfarande skyddsåtgärder.

Vad Elfenbenskusten beträffar måste vi få de försäkringar som Erika Mann och Johan Van Hecke efterfrågade. Det är mycket viktigt för oss.

(Talmannen avbröt talaren.)

Fiona Hall (ALDE). - (EN) Herr talman! Om vi tar ett steg tillbaka till inledningen av processen med avtalen om ekonomiskt partnerskap fastställdes i 2000 års Cotonouavtal att EU har en rättslig skyldighet att ta hänsyn till utvecklingsländernas intressen på alla politikområden som kan komma att påverka dem. Kommissionen slog 2005 fast att denna politiska samstämdhet i fråga om utveckling var central för uppnåendet av millennieutvecklingsmålen.

Jag beklagar grälet mellan utskottet för internationell handel och utskottet för utveckling om vem som har den ledande rollen när det gäller avtalen om ekonomiskt partnerskap, för parlamentet självt kunde ha reagerat mer konsekvent i vissa skeden när förhandlingarna om avtalen om ekonomiskt partnerskap pågick och löftet om att det handlade om utvecklingsinstrument höll på att förloras ur sikte.

Slutligen gladde det mig att kommissionsledamoten nämnde tjänster, för jag är bekymrad framför allt över öppnandet av banksektorn. Västländerna lyckades inte åstadkomma någon ordentlig reglering av de stora internationella banker som verkar på deras egna territorier, så man måste fråga sig om det verkligen är klokt att öppna banksektorn i länder där regelverket är mycket mindre omfattande, när en sådan förändring inte krävs enligt WTO-reglerna. Det kan hjälpa de stora företagen om banksektorn öppnas, men det kan driva lokala banker att ge sig in i jakten på högt värderade kunder och nonchalera småföretag, vilket innebär att de får ännu sämre tillgång till krediter än tidigare.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). - (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, rådsordförande Kohout, mina damer och herrar! Först och främst måste jag gratulera min kollega Glyn Ford till kvaliteten på hans betänkande och till hans kompromissvilja. Vi fick möjlighet att arbeta med denna fråga i Papua Nya Guinea under sammanträdet med den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen. Jag såg honom arbeta tillsammans med ledamöter av nationella parlament, och det gläder mig.

Fru kommissionsledamot! Jag vill instämma i de gratulationer som riktats till er för dessa avtal om ekonomiskt partnerskap som har förhandlats fram i syfte att undvika snedvridningar av handeln mellan AVS-staterna och Europeiska gemenskapen. Dessa förhandlingar resulterade i interimspartnerskapsavtalet med Fiji och Papua Nya Guinea, de enda stater i den regionala grupperingen i Stilla-havsområdet som har samtyckt till det provisoriska avtalet, och vi inser att det krävs mycket arbete för att fullständiga regionala avtal ska kunna ingås.

Detta avtal innefattar alla åtgärder som är nödvändiga för att upprätta ett frihandelsområde. I resolutionen understryks att avtalet om ekonomiskt partnerskap måste bidra till stärkt ekonomisk tillväxt, regional integration, ekonomisk diversifiering och fattigdomslindring. Det är viktigt att minnas att en verklig regional marknad utgör en nödvändig grund för ett framgångsrikt genomförande av interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap och att regional integration och samarbete är grundläggande faktorer för den sociala och ekonomiska utvecklingen i staterna i Stilla-havsområdet.

Avtalet utgör en möjlighet att ge nya impulser till handelsförbindelserna, och det garanterar tull- och kvotfritt tillträde till EU:s marknad för de flesta varor. Jag vill insistera på att stödet på 2 miljarder euro till 2010 måste bli av, och avslutningsvis vill jag tillägga att det är mycket viktigt att det inte sker några överträdelser, inte heller i ekonomiskt avseende, av patenträttigheter eller immateriella rättigheter som påverkar handeln. När det gäller mänskliga rättigheter är jag förbluffad över att vi har förbindelser med Papua Nya Guinea, eftersom det landet fortfarande utdömer straff för sexuell läggning. På det politiska området, slutligen, är det viktigt att vi allierar oss med AVS-staterna inom ramen för Världshandelsorganisationen.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Ett framgångsrikt slutförande av förhandlingarna om ingående av avtal om ekonomiskt partnerskap mellan EU och AVS-länderna är den yttersta utmaningen för EU:s handels- och utvecklingspolitik.

Vad vi behöver är avtal som är förenliga med EU:s internationella förpliktelser, mot bakgrund av att den ensidiga förmånsbehandling som EU har beviljat AVS-länderna jämfört med andra utvecklingsländer som ni vet har konstaterats strida mot WTO:s regler.

Vid sidan av den rättsliga frågan består utmaningen dock främst i att åstadkomma avtal för att främja utvecklingen i de berörda länderna genom en förstärkning av deras handelskapacitet, diversifiering av deras ekonomiska bas samt regional integration.

I den nya handelsordning som kommer att styra förbindelserna mellan EU och AVS-länderna bör det garanteras att alla dessa länder integreras i det internationella handelssystemet, i den globala ekonomin, en ekonomi som genomgår en exempellös kris som drabbar både industriländer, utvecklingsländer och tillväxtekonomier.

Vi är alla eniga om att AVS-ländernas öppnande mot EU måste vara asymmetriskt och ske successivt, med tillräcklig flexibilitet i fråga om kvoter inom känsliga sektorer och effektiva skyddsklausuler. Som ni vet var målet med förhandlingarna att innefatta sektorer som tjänster, investeringar, immateriella rättigheter och förstärkta insatser när det gäller handelsfrågor samt tillträde till varumarknaden.

Vi stöder därför en utökning av avtalens räckvidd i en utsträckning som bedöms som gynnsam för AVS-länderna själva. Det är absolut nödvändigt att inkludera bestämmelser om utveckling i avtal om ekonomiskt partnerskap och att ge tillräckligt handelsbistånd.

Glenys Kinnock (PSE). - (EN) Herr talman! Jag vill ta upp två frågor som rör samtycke. Jag nämnde Cariforum. Alla känner sig väldigt trygga och optimistiska när det gäller Cariforum-avtalet, men naturligtvis finns det fortfarande ett behov av ett visst skydd. Vid det senaste mötet i Guyana klargjordes detta av presidenten och andra medborgare i landet, samt av parlamentsledamöter.

Bananfrågan togs upp. Baroness Ashton, ni sa att det kommer att erbjudas tull- och kvotfri tillgång. Detta är utmärkt, men problemet är att de avtal som ingåtts med Centralamerika och därefter med Mercosur och länderna i Andinska paktens kommer att innebära att deras tulltaxor sänks och det finns inget vi kan göra för att bananproducenterna i AVS-länderna ska förbli konkurrenskraftiga. Det är ett allvarligt problem och dessa avtal har ingåtts innan bläcket ens har torkat på Cariforum-avtalet.

Det råder även stor oro i Västindien över de enheter för genomförande som fortfarande inte har inrättats. Spänningarna mellan olika länder i Västindien orsakar fortfarande problem. Dessutom kvarstår problemet med Haiti. Givarkonferensen gav inte ett så tillfredsställande resultat som vi önskat, och det råder fortfarande viss oro över huruvida det går att enas helt om och arbeta med avtal om ekonomiskt partnerskap så länge som Haiti inte är engagerat.

När det gäller Elfenbenskusten vill vi ha mycket tydliga garantier. Det är ett land som under många år upplevt tumult, osäkerhet och instabilitet och det är väldigt viktigt att vi ger vårt samtycke, men även att vi får garantier för att ni skriftligen meddelar förhandlarna och regeringen i Elfenbenskusten att vi även fortsättningsvis förbinder oss att förhandla i god tro för att uppnå ett anständigt resultat för människorna i landet.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Herr talman, Jan Kohout och Catherine Ashton, jag har lyssnat till det ni har sagt.

Jan Kohout, ni talade om ekonomisk hållbarhet. Den fråga jag ställer mig i dag är vad dessa ord egentligen innebär. Vad innebär de under en ekonomisk, finansiell och miljörelaterad kris? Vilka garantier kan vi ge? Trots kommissionsledamotens uppmuntrande ord undrar jag om det projekt vi föreslår våra samarbetspartner i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet fortfarande är lämpligt i den aktuella situationen, med tanke på att dessa avtal diskuterades i en annan värld?

Personligen anser jag inte att det är det. Vi träffar icke-statliga organisationer och små och medelstora företag. Nyligen var vi i Guyana där presidenten sa till oss: "Ni säger att vi ska diversifiera, men säg vilka varor vårt lilla land kan producera för att konkurrera med Brasilien eller Venezuela?"

I dag anser jag därför att vi inte får blunda för detta. Å ena sidan talar ni om flexibilitet och å andra sidan om Världshandelsorganisationens bestämmelser. Jag är ledsen, men dessa två begrepp är helt oförenliga eftersom de kräver omstrukturering, och vi vet mycket väl att omstrukturering leder till ökad fattigdom i dessa länder.

Därför anser jag inte att det vi föreslår i dag och det vi föreslog tidigare över huvud taget är lämpligt. Har vi tittat på resultatet av den utvecklingsmodell vi etablerat under de senaste 40 åren? Modellen är ett misslyckande och jag tror att detta redan har sagts. Jag tror att detta misslyckande nu kommer att fortsätta. Situationen kommer att förvärras genom dessa partnerskapsavtal eftersom de verkligen inte är lämpliga i den globala ekonomiska, sociala och miljörelaterade situationen.

Daniel Caspary (PPE-DE). - (DE) Herr kommissionsledamot! Efter de båda föregående talarnas kommentarer vill jag ställa en fråga. Instämmer ni i att det finns länder som under de senaste tjugo åren har lyckats förbättra sitt välstånd avsevärt utan ett avtal om ekonomiskt partnerskap, och att avtal om ekonomiskt partnerskap även skulle kunna utgöra en möjlighet för dessa länder?

Jan Kohout, rådets ordförande. - (CS) Jag vill tacka talmannen och framför allt ledamöterna i Europaparlamentet för den konstruktiva och intressanta diskussionen. Låt mig svara på två av de frågor som tagits upp. Den första handlar om flexibilitet. Av vissa av parlamentsledamöternas inlägg har det framkommit att det finns en önskan att garantera nödvändig flexibilitet vid förhandlingarna om avtal om ekonomiskt partnerskap.

Jag vill betona att rådet i högsta grad är medvetet om flexibiliteten på två viktiga nivåer. Den första av dessa är flexibilitet när det gäller att fullt ut utforska alternativen för asymmetriska arrangemang, tidtabeller och skyddsåtgärder inom ramen för Världshandelsorganisationens bestämmelser. Därför kan jag inte instämma i åsikten och den förhastade slutsatsen att 40 år av bistånd till utvecklingsländerna har varit en katastrof. Jag anser att situationen skulle ha varit mycket värre utan biståndet från EU och andra länder. Samtidigt anser jag att de bestämmelser vi har medger en tillräckligt hög flexibilitet för att alla dessa länder – och när det gäller detta litar jag på kommissionen och kommissionsledamoten – ska kunna hitta en lösning som stämmer överens med deras behov och intressen.

Den andra typen av flexibilitet är den som vi erbjuder genom övergången från de provisoriska bestämmelserna i avtalen om ekonomiskt partnerskap till fullständiga regionala avtal, i syfte att stödja regionalt samarbete. Den andra frågan från debatten som jag vill svara på gäller utvecklingsdimensionen i avtalen om ekonomiskt partnerskap. För mig råder det ingen tvekan om att avtalen inte är konventionella handelsavtal eftersom de har en inre stark utvecklingsdimension. Genom avtalen upprättas långvariga provisoriska avtal på upp till 25 år och de omfattar även undantag – upp till 20 procent av de varor som kommer från AVS-länderna kan undantas från liberalisering. Enligt avtalen tillåts övervakning och översyner där parlamentet är engagerat. Genomförandet av dessa kommer att gynnas av strategin Aid for Trade. Jag anser att allt detta är bevis på att dessa avtal utvecklas.

Samtidigt vill jag på det tjeckiska ordförandeskapets och rådets vägnar säga att vi noggrant kommer att övervaka hur förhandlingarna om avtalen om ekonomiskt partnerskap fortskrider och jag vill uttrycka mitt stöd för kommissionen och för kommissionsledamot Catherine Ashton när det gäller de ansträngningar hon gjort för att fullfölja det uppdrag som rådet gett henne. Under det tjeckiska ordförandeskapet kommer vi vid mötet med rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) i maj att fokusera på avtal om ekonomiskt partnerskap inom ramen för mötet med ministrarna för utvecklingssamarbete. Om vi når en överenskommelse mellan oss och våra samarbetspartner ministrarna från AVS-länderna kommer denna fråga även att finnas på dagordningen för det gemensamma mötet mellan AVS och EU:s ministerråd i maj. Under det tjeckiska ordförandeskapet välkomnar rådet även den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingens sammanträde som hålls i Prag i början av april, om bara några dagar. Jag är säker på att avtalen om ekonomiskt partnerskap kommer att vara ett av de viktigaste diskussionsämnena och att diskussionerna kommer att visa sig vara ytterst viktiga just för att de äger rum i ett parlamentariskt sammanhang.

Jag ser med intresse fram emot er omröstning i morgon. Enligt min mening är detta ett avgörande ögonblick i utvecklingen av avtalen om ekonomiskt partnerskap. Som vi har hört pågår förhandlingar fortfarande i många regioner, men i Västindien har viktiga och goda resultat redan uppnåtts. När det gäller Elfenbenskusten har vi nått en avgörande punkt i fråga om framtida framsteg. Många länder inväntar Europaparlamentets godkännande och med det kulmen av många års svåra förhandlingar. Jag är övertygad om att parlamentet kommer att sända en positiv signal till omvärlden, en signal som verkligen behövs vid denna tidpunkt. Jag anser och är säker på att detta, också under den rådande krisen som det flera gånger hänvisats till, är ett instrument som verkligen kommer att vara till hjälp, även under den stora osäkerhet som vi alla känner. Vi vet alla att det kommer att bidra till dessa länders utveckling.

Catherine Ashton, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig bara hänvisa till några av de kommentarer som har gjorts.

Ignasi Guardans Cambó, Alain Hutchinson och Fiona Hall, ni har alla på olika sätt talat om historien och om vårt behov av att lyckas bättre. Jag instämmer i detta. Jag kanske inte instämmer helt och hållet i analysen, men jag håller med om att detta är en möjlighet att blicka framåt och en del av detta handlar om engagemanget hos inte bara Europaparlamentet utan även parlamenten i AVS-länderna. Naturligtvis är det upp till de enskilda nationerna att avgöra hur de ska engagera sina egna parlament. Vi måste vara mycket försiktiga – och jag vet att de ärade ledamöterna vill att jag ska vara det – med att inte påtvinga något annat land mina åsikter. Till Glenys Kinnock vill jag säga att jag ser fram emot mötet med den gemensamma parlamentariska församlingen.

I synnerhet David Martin, men även andra, talade om behovet av att på nytt genomföra våra översyner och återigen instämmer jag i att det särskilt under det rådande ekonomiska klimatet är absolut nödvändigt att vi genomför övervakningar och översyner. Jag är mycket intresserad av att fortsätta dialogen med de ärade ledamöterna om hur vi ska engagera parlamentet i detta, men även av att få höra era tankar om hur vi kan göra denna övervakning översyn riktigt effektiv och få de länder som samarbetar med oss att känna sig positiva till detta.

Robert Sturdy och David Martin, principen "mest gynnad nation" är, precis som det har sagts, avsedd att i någon mening få med de stora länder som inte har främjat den process vi har varit engagerade i. Det handlar inte om att skada handeln mellan syd och syd eller om att på något sätt eller i någon form skada möjligheterna eller suveräniteten hos de länder som vill öppna upp handeln. Därför har vi ett tak för vilket belopp världshandeln i ett land måste uppgå till innan denna särskilda bestämmelse börjar gälla. Jag måste säga att vi alltid försöker vara så flexibla som möjligt när det gäller detta.

I fråga om tullintäkter vill jag säga till Kader Arif och Madeleine Jouye de Grandmaison att Europeiska utvecklingsfonden täcker detta fram till år 2013 och att vi är intresserade av att se till att ekonomisk tillväxt

och skatteändringar också gynnar nationerna så att de inte är helt beroende av dessa intäkter, utan verkligen hittar nya sätt att gynna sina ekonomier.

Oavsett vad som händer i fråga om bananer kommer förmånerna även fortsättningsvis att vara bättre för dessa länder än för några andra. Vi är emellertid uppmärksamma på minskningen av förmånerna och i takt med att vi utforskar avtal som vi i många år väntat på att få rätsida på måste vi ta oss an detta, och det har jag för avsikt att göra.

Johan Van Hecke, Erika Mann och Glenys Kinnock: det som den ena får, får även den andra. Låt mig vara helt tydlig: jag skriver gärna till vem som helst var som helst, och naturligtvis till Elfenbenskusten, för att berätta att den flexibilitet vi har tillämpat i diskussionerna med Södra Afrikas utvecklingsgemenskap (SADC) även kommer att tillämpas gentemot dem. Det finns en eller två saker som är specifika för detta område och som de inte skulle vilja ha, men det som de vill ha kan de få. Jag skriver gärna ned detta var som helst, när som helst och till vem som helst. Så säg bara vad ni vill att jag ska göra.

Glyn Ford och Christofer Fjellner talade om handelns allmänna betydelse och jag instämmer till fullo i denna analys. Jag tror Christofer Fjellner sa att vi snarare behöver mer handel än mindre handel under det rådande ekonomiska klimatet och det instämmer jag helt i.

Daniel Caspary, jag instämmer helt och hållet angående friheten att ta sin egen framtid i sina egna händer. Två exempel på länder som har utvecklats ekonomiskt utan avtal om ekonomiskt partnerskap är Indien och Kina.

Syed Kamall upprepade också detta tema som jag anser vara mycket viktigt, nämligen att vi låter nationerna utvecklas och växa och låter dem göra det genom att utveckla sina ekonomier och stödja dem genom utveckling och handel, som är kopplade till varandra.

Glenys Kinnock, kopplingen till utveckling är mycket viktig, men det bindande biståndsåtagandet är en del av Cotonouavtalet – det finns redan där. Det som detta handlar om för oss är att använda avtal om ekonomiskt partnerskap för att möjliggöra förmånerna och utvecklingsprioriteringarna som ska fastställas gemensamt. Detta är ytterst viktigt.

Slutligen vill jag göra något som jag inte ofta får chansen att göra, nämligen hylla den grupp som arbetar med mig. Vår chefsförhandlare sitter bakom mig. Han har skött allt arbete med SADC. Mina kolleger är här och jag vill framhålla att de är fantastiskt stödjande och djupt engagerade i den dagordning som jag redogjort för.

För egen del hoppas jag att ni vid omröstningen kommer att stödja det jag försöker göra. Jag erbjuder mitt fullständiga engagemang i det fortsatta arbetet, men jag hoppas verkligen att jag kan få ert stöd att föra dagordningen vidare på det sätt jag beskrivit. Det skulle betyda oerhört mycket för mig och jag hoppas att ni kan göra det i kväll.

David Martin, föredragande. – (EN) Herr talman! Låt mig först av allt säga att detta har varit en mycket bra debatt. Vi har fått mycket positiva bidrag från såväl rådet som kommissionen.

Jag vill för det första kommentera det som rådet sa om att Cariforum är ett exempel, men inte en mall för andra avtal om ekonomiskt partnerskap. Jag instämmer helt och hållet i detta. Det kan fungera som underlag för andra avtal, men varje avtal om ekonomiskt partnerskap måste ha sina enskilda särdrag, och vi måste även dra lärdom av förhandlingarna om Cariforum.

För det andra är jag mycket glad över att rådet gjorde ett åtagande när det gäller strategin Aid for trade, ett åtagande som innebär att medlemsstaterna avser att tillhandahålla detta bistånd.

Jag är glad över att både rådet och kommissionen kommit med garantier i fråga om tillgång till läkemedel och att både rådet och kommissionen försäkrat oss om att den femåriga översynen kommer att vara en ordentlig översyn där man granskar utvecklingsmålen för att se till att de uppfylls.

Jag är mycket glad över att kommissionsledamoten sa att hon ansåg att reglerna måste ha inrättats innan någon liberalisering och något öppnande av finansiella tjänster kan ske. För vissa av oss i kammaren är detta också ytterst viktigt. Hon antydde – vilket vi redan visste, men det var viktigt att ta det till protokollet – att det inte finns något i dessa avtal som tvingar fram en privatisering av tjänster i något av länderna i Västindien och att det inte heller finns några förväntningar på att det kommer att ske en privatisering av offentliga tjänster. Jag gläder mig också över att hon gjorde utfästelser beträffande statusen "mest gynnad nation".

Eftersom det som kommissionen och rådet sagt nu har tagits till parlaments protokoll är det för mig som föredragande ett nöje att rekommendera parlamentet att ge sitt samtycke till det västindiska avtalet om ekonomiskt partnerskap.

Låt mig gå vidare till en separat fråga, nämligen resolutionen. Några av mina konservativa kolleger i PPE-gruppen har kommenterat detta. För socialdemokraterna finns det fortfarande gränser när det gäller resolutionens aktuella status som skiljer sig från omröstningen om samtycke. I själva verket utgör allt det som rådet och kommissionen har åtagit sig att göra våra gränser. Så om parlamentet stöder rådet och kommissionen ser jag ingen anledning till varför det inte ska stödja våra kompromisser och vår kompromisstext och få med dessa i parlamentets resolution.

Jag hoppas att vi i slutet av dagen kan rösta för både samtycke och en resolution i samförstånd så att det blir möjligt att öppna handeln och ingå mycket starka utvecklingsåtaganden.

Erika Mann, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten och rådet. Det ni har enats om i dag är att ge Elfenbenskusten något som parlamentet länge har efterfrågat, och jag tror att landet kommer att vara mer än nöjt med detta. Fru kommissionsledamot, kan ni se till att någon sänds – eller att ni själv reser – till Elfenbenskusten så snart som möjligt för att förmedla detta mycket positiva budskap och bekräfta detta skriftligen så snart som möjligt? Genom detta avtal tillgodoses verkligen alla våra krav.

Jag vill kommentera några saker som ni inte har behandlat i detalj. Vi skulle verkligen vilja se övervakning. Jag vet att detta är komplicerat och att vi kommer att behöva rådets hjälp. Vi skulle vilja se en övervakning mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen som sker under perioden mellan tillfälligt avtal och fullständigt avtal. Det är det enda sättet för oss att förstå vad ni kommer att förhandla om. Annars kommer ni bara att skicka ett utkast vid slutet av perioden som vi ska instämma i eller inte instämma i. Detta vill vi inte uppleva.

Vi vill inte vara en del av förhandlingsprocessen, men vi vill övervaka det ni gör. Ni måste inte göra detta i dag – även om det vore till hjälp för oss om ni kunde lämna ert samtycke i dag – men tillsammans med min kollega förhandlar jag gärna om processen med er. Vi har gjort detta förut i samband med andra avtal och under andra omständigheter, men jag är säker på att vi – om rådet är villigt – kommer att kunna enas om en vettig lösning.

Den sista punkten jag vill ta upp med kommissionsledamoten – och med rådet – handlar om att jag vill be dem garantera att de kommer att göra sitt bästa för att säkra den typ av resultat som man enades om vid Doha-utvecklingsrundan. Så var fallet när det gällde bananer eller bomull för andra länder. Det finns andra aspekter som är viktiga för utvecklingsländerna. Jag vet att ni inte kan säga ja i dag, men ber er att försäkra oss om att ni kommer att göra ert bästa för att säkra avtal av denna typ.

Slutligen vill jag tacka två kolleger och jag vill börja med att tacka Glenys Kinnock, eftersom hon varit mer än hjälpsam, och jag är mycket glad över att höra att hon rekommenderar samtycke i fråga om Elfenbenskusten. Jag vet hur komplicerat detta är och jag är mycket tacksam över att hon hjälper mig i denna fråga. Jag vill även tacka min kollega Syed Kamall eftersom även han hjälpte till så mycket han kunde med resolutionen. Jag vet att det ibland strider mot hans övertygelse när det gäller handel. Han är för öppen handel så det är inte enkelt för honom att nå en överenskommelse. Därför är jag glad över att kunna tacka båda mina kolleger och återigen uttrycka min tacksamhet gentemot kommissionen och rådet.

Talmannen. - Jag har mottagit nio resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 25 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Den internationella ekonomiska krisen bör leda till att vi återigen granskar och ändrar EU-politiken i fråga om liberalisering och avreglering, inte bara inom EU, utan även i förhållande till utvecklingsländerna.

⁽¹⁾ Se protokollet.

I de avtal om ekonomiskt partnerskap som parlamentet nu behandlar föreslås emellertid i stället en intensifiering av denna misslyckade strategi.

Dessa avtal har förhandlats fram av EU som har utövat starka påtryckningar på regeringarna i utvecklingsländerna och inte tagit vederbörlig hänsyn till åsikterna hos de medborgare i dessa länder som skulle drabbas hårdast av avtalens genomförande.

Vaga löften om flexibilitet vid genomförandet av avtalen kan inte ersätta konkreta åtaganden.

15. Kosmetiska produkter (omarbetning) (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett betänkande av Dagmar Roth-Behrendt, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om kosmetiska produkter (omarbetning) (KOM(2008)0049 – C6-0053/2008 – 2008/0035(COD)) (A6-0484/2008).

Dagmar Roth-Behrendt, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kommer förmodligen inte behöva de fyra minuter som jag tilldelades i början av debatten, eftersom det är en mycket enkel och angenäm fråga vi diskuterar i dag. Vi diskuterar en ny version av kosmetikadirektivet, som nu är en förordning. Denna förordning kommer i själva verket att uppdateras och vi vill förbättra den och göra den mer aktuell och sammanhängande.

Vi har tre mindre förbättringar i åtanke. Å ena sidan innebär förordningen en garanti för att cancerframkallande ämnen i kosmetika verkligen förbjuds, men vi måste ha sinne för proportioner och se till att ämnen som tillåts användas i livsmedel inte förbjuds i kosmetika, till exempel A-vitamin och alkohol. Detta är något som kommissionen med rätta har erkänt och tagit hänsyn till i sitt förslag.

Kommissionen gjorde även rätt i att erkänna det faktum att ny teknik såsom nanoteknik kräver särskild uppmärksamhet, framför allt när vi hanterar mikroskopiska partiklar som kan ta sig igenom hudlager. Vi vill helt enkelt se till att de inte utgör någon fara. Även här är jag nöjd med att vi har nått en kompromiss som jag helhjärtat kan stödja.

Slutligen är det något annat vi måste ta upp, nämligen produktpåståenden. Vi borde även granska och uppdatera dem. Om vi var tvungna att stressa för att ta oss hit i dag och om reklamen för den deodorant vi använde i morse lovade att vi skulle förbli svettfria i 14 timmar, men vi trots detta är genomblöta av svett i kväll, kommer vi förmodligen att vara mycket överraskade och säga att det inte ligger någon som helst sanning i produktpåståendet. Produktpåståenden som infriar sina löften är en viktig del av en ärlig, trovärdig produkt. Vi har lagstiftning för att garantera säkra och samtidigt genuina och rena produkter.

Jag är mycket tacksam över det utmärkta samarbetet med det tjeckiska ordförandeskapet. Jag vill framför allt tacka Klára Popadičová, som inte kan vara här i dag, men som verkligen har gjort sitt bästa, vilket inte alltid varit lätt i rådet.

Jag vill även särskilt tacka kommissionen vars samarbete var ytterst konstruktivt och framgångsrikt. Inte heller detta är alltid fallet här i kammaren. Vidare vill jag tacka mina kolleger, närmare bestämt mina kvinnliga kolleger som arbetat med denna fråga under lång tid. Jag vill tacka Françoise Grossetête, Margret Auken, Hiltrud Breyer och även Frédérique Ries, som inte kan vara här i dag, för deras samarbete. Vi var inte alltid överens i frågor som exempelvis hur man ska hantera anmälan när det gäller nanoteknik och vad som bör göras i fråga om märkning, men vi lyckades nå en utmärkt kompromiss. Jag är mycket nöjd med detta.

Jag skulle vilja säga något om märkning. Jag anser att vissa delegationer, kanske till och med min egen delegation och min egen medlemsstat, måste beakta några faktorer. Märkning har ingenting med varningssignaler att göra. Märkning gör det möjligt för konsumenter att göra fria och välgrundade val. Konsumenterna har rätt att informeras om nanotekniken och att få veta om ett visst ämne innehåller särskilt små, till och med mikroskopiska partiklar. De har rätt att besluta huruvida de vill använda sollotion på sina barn. Konsumenterna har rätt att besluta. Jag själv skulle gärna göra det och gärna använda produkterna. Andra skulle inte göra det. Det är viktigt för oss att se till att alla människor har förutsättningar att göra dessa val.

Jag vet att ni, kommissionsledamot Verheugen, kommer att göra ett uttalande i dag angående frågan om att förhindra förfälskning av läkemedel. Jag är mycket tacksam och jag hoppas att ni även kommer att hantera frågan om det hot och de möjligheter som är kopplade till Internethandeln. Om ni gör det kommer morgondagen, när vi röstar om den kompromissversion som rådet röstade om redan i förra veckan, att vara

en bättre dag för vissa av mina kolleger, som i stort sett stöder denna kompromiss, men som vill ha ytterligare garantier. Tack så mycket.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill uttrycka min djupa tacksamhet gentemot föredraganden Dagmar Roth-Behrendt och hennes två skuggföredragande Frédérique Ries och Françoise Grossetête. Tack vare deras konstruktiva och intensiva samarbete kunde vi enas redan vid första behandlingen.

Detta är en förordning som har tre viktiga konsekvenser och som innebär tre viktiga steg framåt. Vi garanterar ökad trygghet och ökad öppenhet för konsumenterna och vi har uppnått en avsevärd förenkling av den befintliga lagstiftningen. Frågan om trygghet har varit särskilt central för vårt arbete.

Jag vill ta upp ett fåtal punkter. Vi håller nu för första gången på att verkligen skapa en mekanism som jag skulle vilja beskriva som en "vakthund för kosmetika", nämligen en ständig övervakning av kosmetiska produkter. Detta är något vi redan har när det gäller läkemedelsprodukter. Vi ökar medlemsstaternas marknadsövervakning och skapar ett system för att garantera obligatorisk spårbarhet för kosmetiska produkter. Allt detta gäller samtliga tillverkare, från amatörer till grossister och detaljhandlare, med andra ord alla intressenter i hela distributionskedjan.

Dagmar Roth-Behrendt har redan talat om nanoteknik. Vi har funnit en lösning som jag skulle vilja beskriva som en modell, eftersom samma lösning kommer att användas på nytt senare denna vecka när det gäller andra viktiga rättsakter. Genom de särskilda bestämmelserna för nanomaterial som används i kosmetika införs en mekanism för att tillhandahålla nödvändig information innan materialet blir offentligt tillgängligt på marknaden. På så sätt garanteras att viktiga uppgifter om säkerhet presenteras och att myndigheterna har tid att vidta de säkerhetsåtgärder som krävs.

Det har varit en lång, intensiv och givande debatt om huruvida material som klassificerats som cancerframkallande, mutagent eller reproduktionstoxiskt får användas i exceptionella fall. Jag är mycket glad över att rådet och parlamentet är överens med kommissionen om att vi bör behålla det allmänna förbudet mot dessa ämnen i kosmetiska produkter. De fåtal undantag som kommissionen föreslår är endast avsedda att undvika avvikelser jämfört med lagstiftningen om livsmedel eftersom det inte är uppenbart att man får dricka alkohol men inte använda det i kosmetiska produkter.

Förutom att produktsäkerheten garanteras innebär förslaget även att informationsnivån gentemot konsumenterna förbättras. Ett exempel är tillägget till förteckningen över ingredienser i form av information om vilka ämnen som förekommer i nanoform. I lagstiftningen fastställs vidare en särskild granskning av den information som tillverkarna tillhandahåller. Jag är glad över att kunna bekräfta att medlemsstaterna och kommissionen genom sitt nära samarbete i denna fråga försöker förhindra att konsumenterna vilseleds.

Som jag nämnde är denna förordning även en del av vårt förenklingsprogram. På så sätt kommer tvetydigheter och motsägelser att försvinna från ett direktiv som hunnit bli 33 år gammalt och som under denna tid har ändrats 55 gånger. Det är förmodligen få människor som verkligen förstår det. Därför har vi skapat en avsevärd förenkling av EU-lagstiftningen.

Jag vill även påpeka att inrättandet av ett centralt system för att anmäla kosmetiska produkter innan de släpps ut på EU:s marknad kommer att leda till besparingar för industrin.

Jag har redan nämnt att Europaparlamentet, rådet och kommissionen haft ett nära och konstruktivt samarbete med varandra. På kommissionens vägnar kan jag godkänna alla ändringsförslag som föredraganden Dagmar Roth-Behrendt har lagt fram.

Kommissionen har lämnat de förklaringar som parlamentet bad om när det gäller frågan om att rättsakten är en förordning och inte ett direktiv och om Internetförsäljning, förfalskade produkter, övergångsbestämmelser och tidsramen för förordningens ikraftträdande samt när det gäller definitionen av nanomaterial. För att spara tid vill jag be er att samtycka till att alla förklaringar överlämnas till sammanträdestjänsten eftersom innehållet redan är känt för parlamentet.

Uttalande från kommissionen

Kommissionen noterar medlemsstaternas synpunkter om omarbetning av direktiv till förordningar.

Kommissionen anser att redan befintliga direktivbestämmelser som är tillräckligt tydliga, precisa och detaljerade kan göras om till direkt tillämpliga förordningsbestämmelser genom omarbetning. Detta gäller framför tekniska bestämmelser som redan har införlivats fullt ut i nationell rätt i alla medlemsstater.

Mot bakgrund av de olika åsikter som kommit till uttryck accepterar kommissionen att det specifika fallet med kosmetikaförordningen inte kommer att användas som prejudikat för tolkningen av det interinstitutionella avtalet på denna punkt.

Kommissionen förbinder sig att klargöra situationen i fråga om internetförsäljning av kosmetiska produkter innan förordningen börjar tillämpas.

I likhet med Europaparlamentet är kommissionen bekymrad över att kosmetikasektorn riskerar att drabbas av förfalskningar som kan öka riskerna för människors hälsa. Därför kommer kommissionen att vidta åtgärder för att förbättra samarbetet mellan behöriga nationella myndigheter i kampen mot förfalskningar.

Kommissionen kommer att utarbeta en förklaring till förordningens övergångsbestämmelser och tillämpningsdatum (särskilt med hänsyn till artiklarna 7, 8, 10 och 12a).

Vidare noterar kommissionen att arbetet med en gemensam definition av nanomaterial stadigt går framåt. Kommissionen konstaterar därför att framsteg med den gemensamma definitionen bör beaktas i framtida gemenskapslagstiftning och att de kommittéförfaranden som ingår i detta förslag även möjliggör en uppdatering av förslaget definition.

Françoise Grossetête, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman! Låt mig först av allt gratulera inte bara rådet utan naturligtvis även föredraganden Dagmar Roth-Behrendt, kommissionen, de andra skuggföredragandena och framför allt Frédérique Ries, för det arbete som vi har utfört. Ibland har vi haft skarpa meningsutbyten, men i slutändan har vi nått ett resultat som är mycket tillfredsställande och som både bidrar till att stärka de kosmetiska produkternas säkerhet, vilket gynnar konsumenterna, och till att minska den administrativa börda som blivit meningslös för EU:s industri.

Denna förordning var nödvändig eftersom det krävdes att tydligheten i lagstiftningen, som ändrats nästan 50 gånger under de senaste 30 åren, återställdes. Införlivandet av direktivet orsakade problem i de 27 medlemsstaterna. Det rådde en viss rättslig osäkerhet och texten hade blivit mycket tung och alldeles för dyr att genomföra för våra företag. Jag erinrar mig också att kosmetikaföretagen i Europeiska unionen är världsledande i denna sektor som har fler än 3000 kosmetikatilverkare. Det är en mycket innovativ industri vars marknad omsätter 65 miljarder euro och som direkt eller indirekt ger fler än 350 000 arbetstillfällen. Därför är det viktigt att intressera sig för kosmetika.

Genom denna nya förordning stärks säkerheten, vilket jag redan nämnt, och tillverkarens ansvar genom marknadsövervakning samtidigt som byråkratin minskar. Vidare garanteras bättre spårbarhet för kosmetiska produkter, fastställande av ansvarig person samt upprättande av en informationsfil med en beskrivning av den kosmetiska produkten och tillverkningsmetoden.

Faktum är att vi har haft många diskussioner om nanomaterial som används i kosmetika, framför allt i solskyddsprodukter, och som måste vara föremål för mycket stränga säkerhetskrav, men utan att innovationen hindras. Den ansvariga personen ska därför anmäla produkter som innehåller nanomaterial, inte nanomaterialet som sådant.

Sammanfattningsvis vill jag uppmärksamma er på att vi verkligen måste bekämpa förfalskning av kosmetiska produkter eftersom detta är en verklig fara. Det återstår fortfarande mycket att uträtta för oss på detta område.

Daciana Octavia Sârbu, för PSE-gruppen. – (RO) Säkra kosmetiska produkter är särskilt viktiga för EU-konsumenterna och därför måste vi ägna dem tillbörlig uppmärksamhet.

Jag anser att initiativet att se över direktivet och dess ersättning i form av ett förslag till förordning från kommissionen sker vid rätt tidpunkt. Genom översynen kommer felaktigheter och konsekvenser av rättslig karaktär att undanröjas och avvikelser mellan införlivandet i nationell lagstiftning undvikas.

Vid situationer där erfarenheterna på EU-nivå visar att strategin som innebär att varje ingrediens anges för sig vare sig är genomförbar eller tillfredsställande bör vi enligt min mening prioritera ett ökat ansvar för tillverkarna och en sträng kontroll på den inre marknaden.

Användningen av nanomaterial är en lovande möjlighet, men vetenskapliga kommittén för konsumentprodukter måste granska materialet och intyga att det är säkert samtidigt som användningen av alternativa metoder är ett initiativ som måste fortsätta att stödjas.

Jag anser att engagemanget hos den kommitté jag nämnde är avgörande när det gäller användningen av ämnen som har klassificerats som cancerframkallande, mutagena eller toxiska för att kontrollera tillverkningen av kosmetiska produkter.

För att kunna genomföra denna förordning på ett effektivt sätt anser jag att medlemsstaterna måste utföra lämpliga kontroller och vid bristande efterlevnad regelbundet lämna in en rapport till kommissionen.

Chris Davies, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Parlamentet närmar sig slutet av valperioden och några av oss har börjat förbereda oss inför valet. Åtminstone i Storbritannien upplever jag att vi möts av ett hav av EU-skeptiker och eurofober som vill kritisera allt vi gör så snart tillfälle ges. Och historiken bakom denna lagstiftning kommer att förse dem med ammunition: 55 viktiga ändringsförslag under de senaste 30 åren, vilket gjort den mer ohanterlig och förvirrande och knappast till hjälp för vare sig industrin eller konsumenterna.

Trots detta upplever jag att kritikerna ofta tenderar att komma till korta. De tenderar att bortse från vad Europeiska unionen faktiskt försöker åstadkomma när det gäller att förbättra den befintliga situationen och omsätta fördelarna i praktiken. De förutsätter att vi alltid är statiska. Här har vi alltså en rättsakt där vi i praktiken garanterar att de befintliga åtgärderna förenklas, att byråkratin minskar och att lagstiftningen tydliggörs för alla. Och vi har ett direktiv som har omarbetats till en förordning. I mitt hemland är detta något hemskt – något som kräver ett visst manöverutrymme för medlemsstaterna – men sanningen är att vi på samma sätt som i fallet med Reach nu även i detta fall ser att industrin inte vill ha 27 olika tolkningar av EU:s lagstiftning, utan möjligheten att veta exakt var den står på denna marknad som är den största i sitt slag i världen.

Kommer kritikerna att resa sig upp och säga "Vi hade fel som insisterade på att cancerframkallande, mutagena och reproduktionstoxiska ämnen skulle förbjudas"? Kommer de att resa sig upp och säga "Vi hade fel"? Kommer de att säga att vi *borde* tillåta produkter i kosmetika som vi inte skulle tillåta i livsmedel, trots det faktum att vi applicerar en del av denna kosmetika på huden, ögonen och till och med i munnen? Kommer de att motsätta sig riktiga bedömningar av kosmetika eller den centrala informationstjänst som kommissionsledamoten med rätta har påpekat i själva verket kommer att bidra till att industrin sparar pengar? Jag tror inte att de kommer att göra något av detta.

Min kollega Frédérique Ries, som inte kan vara här med oss i kväll, ville se till att åtgärder vidtas för att försöka undvika försäljning av förfälskade produkter, stärka spårbarheten för produkter och skärpa restriktionerna vid falska produktpåståenden om de positiva effekterna av dessa produkter. Hon ville stödja en tydlig märkning av produkterna i fråga om halten av nanomaterial. Vi har gjort framsteg på alla dessa områden. Så på hennes vägnar vill jag tacka föredraganden, skuggföredragandena och kommissionsledamot Günter Verheugen. Jag anser att det är en bra rättsakt och jag för min del kommer när jag inleder valprocessen gärna framhålla den som ett exempel på det som EU är bra på.

Roberta Angelilli, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Kosmetikabranschen i EU är en mycket viktig sektor när det gäller ekonomi och sysselsättning. Som har nämnts står den för en omsättning på mer än 35 miljarder euro och mer än 350 000 arbetstillfällen inom försäljning, distribution och transporter. Det är en höginnovativ sektor, men även jag vill betona att man måste garantera bra skydd för människors hälsa och bra konsumentinformation.

Det är exakt av dessa skäl som jag gratulerar föredraganden till hennes utmärkta arbete, och jag vill belysa vissa punkter som jag anser vara särskilt viktiga. Det är rätt att låta produkter gå igenom en säkerhetsbedömning som även ger distributörerna ett ansvar för att utföra de nödvändiga kontrollerna innan produkterna släpps på marknaden. Den nya förordningens förbud mot över 1 000 ämnen som används i kosmetika, vilka har klassificerats som carcinogena eller giftiga, är också bra.

Ytterligare en viktig aspekt är förteckningen över tillåtna färgämnen, konserveringsmedel och solfilter, och ökad tydlighet vid märkningen avseende produktens funktion, hållbarhet, särskilda varningar i samband med användningen och en förteckning över ingredienserna i viktordning är också viktiga punkter.

Det kommer därför att bli nödvändigt att garantera produktspårbarheten, inte minst på grund av att vi måste stoppa den bekymmersamma förfälskningen av kosmetikaprodukter och s.k. parallellimport. Jag avslutar med att påpeka att kosmetiska produkter till ett värde av 120 miljoner euro bara i Italien kommer från den parallella marknaden, vilket kan innebära allvariga hälsokonsekvenser.

Hiltrud Breyer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Att skydda människors hälsa är också det främsta målet när det handlar om kosmetikaprodukter. Vi skapar historia i och med denna omröstning. Detta är första gången som man har utarbetat särskilda förordningar för användning av nanomaterial i kosmetikaprodukter, och vi träder in på ny mark. Jag är naturligtvis särskilt nöjd över att kunna säga att det var ett initiativ från Verts/ALE-gruppen som resulterade i denna banbrytande händelse. Vi gröna var den drivande kraften, vi satte upp frågan på dagordningen, och jag vill av hela mitt hjärta tacka föredraganden, Dagmar Roth-Behrendt, för hennes tydliga och osvikliga stöd. Det gläder mig även att kunna berömma kommissionen för att den ändrade sig. Fram till nu hade den ständigt betonat att den befintliga lagstiftningen var tillräcklig för att garantera nanomaterialens säkerhet. Nu har den tydligt förklarat att vi faktiskt behöver särskilda förordningar.

Detta gäller inte bara kosmetikaförordningen, utan även den förordning som vi ska diskutera senare i veckan om nya livsmedel, eftersom nanotekniken hittills har varit en slags svart fläck. Den infördes på marknaden utan tillräckliga förklaringar om riskerna. Detta är därför en bra dag för hälso- och konsumentskyddet, även om jag tycker att det är beklagligt att definitionen av nanomaterial inte har gjorts tillräckligt omfattande, utan bara har begränsats till olösliga och biopersistenta material. Det är dock viktigt och, för oss, nödvändigt att man har antagit förordningar om nanomaterial.

Jag hoppas också – och vill redan be om ert stöd i denna sak – att förordningen om nya livsmedel blir framgångsrik i veckan, eftersom den inte har lika brett stöd från kommissionen. Vi behöver konsekvens – inte bara när det gäller frågan om alkohol – för både kosmetika och livsmedel. Samma sak gäller rent allmänt på området för nanoteknik. Vi behöver även där konsekvens mellan kosmetika och livsmedel. Jag hoppas också uppriktigt att vi till sist kommer att ha en öppen debatt om nanoteknikens syfte och användning. Det gläder mig även att vi inte har urvattnat förbudet mot CMR-ämnen från 2008, som föreslogs av de Gröna.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Jag och min grupp välkomnar den kompromiss som rådet och parlamentet har lyckats uppnå i denna omarbetning av kosmetikadirektivet.

Under förhandlingarna med rådet är det just nanomaterial som har varit den främsta stötestenen. Det handlar alltså om att med hjälp av ytterst små strukturer göra nya material som just på grund av att partiklarna är så små får helt nya egenskaper eller funktioner. Materialet kan exempelvis bli hårdare, fastare, tunnare, vattenavstötande, värmebevarande osv. Än så länge vet vi faktiskt inte särskilt mycket om det. En del smink och krämer innehåller nanopartiklar, och kanske kan dessa partiklar tränga in i sårig hud och leta sig in i kroppen där de absolut inte ska vara.

Ska vi då helt utan någon som helst kontroll låta det vara en aktiv substans i kosmetika? Svaret på den frågan är förstås nej. Mer kunskap och information måste tas fram om nanomaterial. Därför är jag glad över denna överenskommelse som vi ska rösta om i morgon. Det är ett steg i rätt riktning.

Överenskommelsen innebär ett bättre skydd för EU:s konsumenter då nanomaterial används i hårfärgningsmedel, UV-filter osv. Det kommer att genomgå en säkerhetsbedömning innan produkterna tillåts att placeras på marknaden och kosmetikaindustrin kommer även att behöva anmäla användning av nanomaterial i sina övriga produkter till kommissionen som i sin tur kan rådfråga kommittén för konsumentskydd om det finns misstankar om att nanomaterial utgör en hälsorisk.

Stort tack till ansvarig föredragande och till kommissionen för en bra omarbetning!

Irena Belohorská (NI). – (SK) Jag vill tacka föredraganden. Bravo, Dagmar, för ditt arbete med förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning som lades fram av kommissionen. Det är ett mycket viktigt dokument på konsumentskyddsområdet. Ingen av oss tvekar att använda kosmetiska produkter, eftersom dessa inte bara inbegriper skönhetsprodukter utan även s.k. kosmetika för vardaglig användning, t.ex. tandkräm, deodorant, schampo, hår- och nagelprodukter, läppstift osv.

Det har nu gått 33 år sedan det förra direktivet och det är tillräckligt lång tid, trots ändringarna. Det är ju faktiskt så att utvecklingen inom kemin och på själva kosmetikaområdet har medfört enorma och grundläggande förändringar. Jag syftar på användningen av nanomaterial, som så ofta nämns här. Dessa kan ha både positiva och negativa effekter på människors hälsa. Jag instämmer därför i uppfattningen att alla material som används i kosmetiska produkter som har en carcinogen effekt bör förbjudas. Vi bör också vara mycket försiktiga med att använda material vars mutagena och toxiska effekter inte kan uteslutas.

Konsumenterna köper ofta kosmetiska produkter på grundval av vilseledande reklam eller ofullständig information, så vi måste genom våra EU-organ – däribland Europeiska kemikaliemyndigheten och Europeiska

myndigheten för livsmedelssäkerhet – försöka att utarbeta direktiv och riktlinjer för övervakning. Vi får inte glömma bort att kosmetiska produkter är de produkter som oftast förfälskas och att detta bara ökar sannolikheten att de innehåller skadliga ämnen. Förutom dessa varningar måste vi försöka att informera konsumenterna om de möjliga hälsorisker som även kan finnas vid användning av produkter från välkända företag.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att det viktigaste i det aktuella betänkandet är ändringen av rättslig grund. Även om EU:s medlemsstater har utvecklats i olika takt och det fortfarande finns stora skillnader mellan dem i utvecklingen kan vi bara åstadkomma större rättssäkerhet om vi väljer förordningen som främsta metod nu och i framtiden.

Det finns direktiv som har orsakat större skada för konkurrensen och större orättvisor än tidigare till följd av att de har genomförts på olika sätt i medlemsstaterna. Det är därför rätt, i detta betänkande, att direktivet och det nationella genomförandet har koncentrerats i en heltäckande förordning. På detta sätt ökar naturligtvis rättssäkerheten, som är ytterst viktig särskilt för företag i denna sektor som också sysslar med forskning. Kommissionens åtagande att minska den obligatoriska registreringen med 25 procent är också mycket välkommet. Vi har tagit det första steget i och med denna förordning. Gratulerar, herr kommissionsledamot!

I det aktuella betänkandet klargörs också hur snabbt nya produkter kan dyka upp på marknaden och tvinga de lagstiftande myndigheterna att agera. Vi tog upp frågan om att ändra kosmetikadirektivet så sent som för några år sedan. Användningen av nanomaterial har tvingat oss att ta upp frågan igen. Inom ramen för förebyggande konsumentskydd är besluten avseende märkningen välkomna, samtidigt som möjligheten till tillfällig acceptans, med hänsyn till vetenskapliga upptäckter, också är godtagbar. Jag vill varna för att skapa panik på detta stadium, vilket har skett vid tidigare tillfällen, och rekommenderar i stället en vetenskaplig granskning av hela frågan.

I och med de krav som vi har fått igenom, dvs. att reklampåståenden och märkning endast ska spegla faktiska produkttegenskaper, agerar vi i konsumenternas intresse. Exemplet med deodoranter som Dagmar Roth-Behrendt nämnde är emellertid en annan fråga. Den fungerar på en person, men inte på en annan. Ibland fungerar ett ämne på mig en dag, men inte nästa dag. Vi bör därför inte ta frågan på så stort allvar.

Jag hoppas bara att det rättsliga innehållet inte försvagas av kommissionen som ett resultat av för många åtgärder inom kommittéförfarandet. Jag ber er därför att inte dra ut på förfarandet för länge.

Margrete Auken (Verts/ALE). – (DA) Herr talman! Vi använder allihop kosmetiska produkter. De är inte lyxprodukter som bara är intressanta för ett visst kön eller bara för vuxna. Tvål, schampo, tandkräm, krämer, deodoranter, solkrämer – de finns överallt och påverkar oss alla. Det är viktigt att de är säkra och att alla länder har bra och tydliga bestämmelser, och det är just detta som vi har åstadkommit i och med detta förslag. Jag vill också ta tillfället i akt och tacka Dagmar Roth-Behrendt för hennes utmärkta arbete.

Vi är glada att vårt förbud mot CMR-ämnen har behållits, men formulerats på ett lämpligare sätt. Om etanol hade förbjudits i kosmetiska produkter skulle det förmodligen ha skapat problem och samtidigt ha verkat lite underligt eftersom vi dricker det i ganska stora mängder. Det är emellertid bra att rådet inte lyckades att försvaga bestämmelserna. Undantag från förbudet ska nu begränsas till ämnen som är godkända i livsmedel och som hittills inte har visat sig skapa problem och som sårbara grupper, t.ex. små barn och gravida kvinnor, inte är känsliga mot. Det viktigaste är emellertid att nanomaterial äntligen ingår. Detta har varit en hård kamp. Det är som om branschen har försökt att kväva diskussionen om nanomaterialens säkerhet. Den skulle vara mycket nöjd om vi bara accepterade dessa ämnen som oproblematiske och underbara. Man har t.ex. inte nämnt allmänhetens oro över att det kan finnas modifierade organismer i sammanhanget.

Vi i Verts/ALE-gruppen är stolta över att man nu har inbegripit nanomaterial. De ska testas, märkas och, när det gäller en rad produkter – t.ex. UV-filter och hårfärgningsmedel – är det nu tillverkaren som ska garantera säkerheten, samtidigt som kommissionen ska tillhandahålla detaljerad information och övervaka resten. Vi har till sist också lyckats att inbegripa märkning så att konsumenterna kan se vad det är de köper och applicerar på huden. Vi har också tagit med en bestämmelse angående översyn, enligt vilken kommissionen måste se till att både definitionen av nanomaterial och säkerhetsförfarandena är tillfredsställande. Det är också bra att det ska bli förbjudet med reklam om produkttegenskaper som inte överensstämmer med verkligheten. Det ska bli intressant att se hur all kräm mot rynkor som vi smörjer in i ansiktet, och som uppenbarligen inte fungerar, kommer att säljas i framtiden.

Péter Olajos (PPE-DE). - (HU) I kosmetikabranschen, precis som i många andra sektorer, pågår just nu en revolution. För några år sedan började nanotekniken även att göra sig gällande i denna bransch och som ett resultat av detta har det nu skapats aldrig tidigare skådade möjligheter och utsikter. Nanotekniken är dessutom inte någon särskilt ny uppfinning: människan har använt tekniken i 4 000 år, även om det bara är under de senaste 20 åren som vi har blivit medvetna om detta.

Samtidigt är det viktigt att vi hanterar denna fråga med försiktighet; utan att försena nya upptäckter och deras tillämpning, samtidigt som vi uppmärksammar hälsoriskerna. Vi måste skydda våra medborgare från dessa potentiella faror, främst genom en differentierad, riskbaserad metod.

Det finns nanotillämpningar och nanoprodukter som är direkt avsedda att användas av konsumenter, t.ex. kläder och livsmedel, däribland kosmetiska produkter, för vilka en alltför försiktig metod skulle kunna resultera i att folk drabbas, bokstavligen personligen, av de potentiellt skadliga konsekvenserna.

Det är just av detta skäl som det är viktigt att folk vet vilka slags medel de använder. Det är därför nödvändigt med en lämplig och detaljerad märkning, och det är även nödvändigt att tillverkaren bär ansvaret för denna. Det handlar om en gigantisk och ständigt växande sektor; kosmetikabranschen i EU genererar årliga intäkter på 65 miljarder euro. Ett av de största europeiska kosmetikaföretagen – det finns 3 000 – använder 450 miljoner euro per år bara för forskning och utveckling och sysselsätter ca 3 000 forskare.

Enligt kommissionens beräkning innehöll 5 procent av kosmetikananomaterial 2006, en siffra som nu kan vara dubbelt så stor. För att kunna klara av vissa av de globala problem som vi har skapat behöver vi nanoteknik, så jag kommer med gott samvete att rösta för denna lagstiftningsresolution, men vi får inte glömma att alla mynt har två sidor.

Jag gratulerar Dagmar Roth-Behrendt, Françoise Grossetête och Diana Wallis, vilka har lagt fram resolutionsförslaget – de har gjort ett utmärkt arbete.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Införandet av minimistandarder för att skapa säkra kosmetikaprodukter är ett viktigt steg för att garantera en avsevärt högre säkerhet för EU:s konsumenter. Genom denna moderna förordning minskas samtidigt den administrativa bördan för tillverkarna i EU, vilka har över 350 000 anställda. Den omfattande diskussionen i parlamentet har främst handlat om märkning eftersom den ofta är vilseledande för konsumenterna, och jag välkomnar därför varmt att man måste dokumentera nya påståenden om produkternas effekter. Diskussionen har också varit mycket livlig här – och inte bara här – när det har handlat om licensiering av nanomaterial och naturligtvis om avlägsnande av carcinogent material från kosmetiska produkter. Jag håller inte med om att meddelanden om innehållet av nanomaterial i produkter bör utformas som varningar. Det är viktigt för oss att ha en förteckning över licensierade nanomaterial som inte är skadliga, utan i stället förbättrar kvaliteten hos en produkt. Det är naturligtvis ingen mening att skrämma konsumenterna. Minimistandarder bör garantera säkerheten för konsumenterna. Förfälskning är verkligen ett allvarligt problem och jag vill också göra er uppmärksamma på de nationella tillsynsorganens begränsade kapacitet när det gäller att faktiskt övervaka allt.

Det gläder mig att texten innefattar en enhetlig definition av nanomaterial och jag välkomnar också att vi kan ändra den så att den håller jämna steg med den senaste vetenskapliga utvecklingen. Jag välkomnar också att direktivet faktiskt kommer att bli en förordning och därmed få en starkare rättslig tyngd. Jag välkomnar därför detta arbete och gratulerar alla föredragandena för att de har lyckats nå samförstånd i en fråga som är så pass känslig som införandet av kosmetiska produkter på den inre marknaden, grundat på den vetenskapliga utvecklingen.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Herr talman! De kompromisser som nåddes vid första behandlingen under föregående lagstiftningsår har mycket snabbt blivit vardagsmat tack vare tidsbristen. Det passar dessutom de små grupperna eftersom de avtal som har slutits vid förhandlingsborden gör dem "mäktigare" än vad som borde vara fallet med tanke på deras storlek. Om denna praxis sprider sig kommer det emellertid att tära på den parlamentariska demokratins trovärdighet i parlamentet.

Denna gång vann emellertid demokratin, eftersom de största grupperna hittade en gemensam grund och det uppnådda resultatet har ett genuint stöd av majoriteten.

Det var uppenbart att kosmetikadirektivet behövde omarbetas. Man behövde förtydliga och uppdatera bestämmelserna och direktivet med riktlinjer behövde bli en förordning, varken mer eller mindre, för att man skulle kunna garantera ett fullgott skydd för människors hälsa i EU såväl som den inre marknads funktionssätt. Dessa principer följer logiskt av det arbete som inleddes när vi började diskutera Reach.

Obsolet lagstiftning i kosmetikabranschen utgör ett särskilt hot mot hälsan och graden av rättssäkerhet. Påståenden om nanopartiklar och kosmetiska produkter är ett bra exempel på detta. Samtidigt som nanomaterialens positiva egenskaper är mer eller mindre kända, är riskerna i stort sett outhärliga. På samma sätt har de kosmetiska produkternas särskilda egenskaper, som direkt påverkar beslutet att köpa dem, varit omöjliga att bekräfta med säkerhet.

Det var därför det var viktigt att de tre största politiska grupperna enades om en gemensam politisk inriktning, för att därmed kunna ta hänsyn till hälsoaspekter, miljö, handel och samhälle och fullfölja avtalet med rådet. Jag vill följaktligen berömma Françoise Grossetêtes arbete som skuggföredragande. I samarbete med parlamentets föredragande, Dagmar Roth-Behrendt, och sina liberala kolleger, säkrade hon majoriteten i kammaren, vilket möjliggjorde slutresultatet. I en verklig demokrati lyssnar man till alla, men speglar majoritetens åsikt.

Talmannen. – Ingen vill ha ordet. Innan jag sålunda ger det till föredraganden vill jag informera er om att 14 ledamöter har talat hittills, av vilka 11 var kvinnor.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman! Jag tänkte kort kommentera er senaste anmärkning, men beslutade mig för att inte göra det. Även män är intresserade av kosmetika – i allt högre grad faktiskt. De är i vilket fall som helst intresserade av att man kan garantera att produkterna är säkra.

Endast en sak återstår för mig att göra nu. Jag vill uppriktigt tacka er för ert samförstånd och stöd. Som Chris Davies sa, så har vi verkligen gett ett bra exempel på vad EU-lagstiftningen kan åstadkomma.

Herr Davies! Om jag personligen får ge er ett råd, så lyder det så här: i ert hemland är det kanske också värt att notera att vi i EU har förordningar om kosmetika som inte finns någon annanstans, dvs. förbudet mot test av kosmetika på djur. Det är inte tillåtet i EU. För några dagar sedan trädde dessutom en förordning i kraft i vilken anges att produkter som har testats på djur inte får säljas på den inre marknaden. Med tanke på att britterna är kända för att älska djur, är detta kanske ett argument som ni kan använda.

Dagmar Roth-Behrendt, föredragande. – (DE) Herr talman! Tack så mycket, herr kommissionsledamot, och tack, mina damer och herrar. Jag är särskilt tacksam mot kommissionsledamot Günter Verheugen för att han återigen satt strålkastarljuset på totalförbudet mot djurförsök, vilket har påmint mig om att detta nu är den tredje översynen av lagstiftningen om kosmetiska produkter som jag haft förmånen att få delta i, nämligen den sjätte och den sjunde ändringen och nu förändringen till en förordning.

Vi har verkligen lyckats totalförbjuda djurförsök. Vi har exempelvis sett till att konsumenterna informeras om en produkts hållbarhet med hjälp av en liten ask med ett nummer som anger hur länge en produkt kan användas. Jag vänder mig i detta sammanhang också till vissa kolleger, bland annat Zuzana Roithová, som tyvärr inte kunde vara här när debatten inleddes. Etiketter har aldrig någonsin varit varningstexter. Om en produkt inte är säker ska den inte komma ut på marknaden och ska inte saluföras. Samtliga produkter på EU-marknaden måste vara säkra och ofarliga. Märkningen innebär emellertid att konsumenterna kan välja. Det är detta som kallas demokrati, och det är detta som kallas valfrihet.

Vi har en utmärkt lagstiftning. Jag har försökt skapa stor insyn och öppenhet i processen. Jag har, som Françoise Grossetête konstaterat, försökt sammanställa olika synpunkter. Jag ville nämligen försäkra mig om att vi utarbetar en lagstiftning som gagnar alla, såväl konsumenterna inom EU som den industri som kommer att tvingas arbeta med lagstiftningen och slutligen alla som drar nytta av den.

Jag vill endast upprepa för Horst Schnellhardt att visst, deodoranter verkar på olika sätt på olika människor, men man påstår ändå att de "håller dig fri från svett". Därför är det viktigt att påståendena om att jag har mörka ringar under ögonen efter en vecka i Strasbourg i någon mån är sanna och tillförlitliga.

Jag vill återigen tacka kommissionsledamoten, framför allt för de förklaringar han har gett, liksom mina kolleger och medarbetare som har gjort större delen av arbetet. Tack så mycket.

Talmannen. – Detta var en synnerligen givande och intressant debatt.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, tisdagen den 24 mars 2009.

16. Utsläppande av biocidprodukter på marknaden - Nytt förslag till översyn beträffande biocider (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Daciana Octavia Sârbu, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 98/8/EG om utsläppande av biocidprodukter på marknaden med avseende på förlängning av vissa tidsperioder (KOM(2008)0618 – C6-0346/2008 – 2008/0188(COD)) (A6-0076/2009), och

- uttalandet från kommissionen om det nya förslaget till översyn av biociddirektivet.

Daciana Octavia Sârbu, föredragande. – (RO) Jag vill betona att jag ser den överenskommelse som en framgång som vi har uppnått tillsammans med kommissionen och rådet om en förlängning av tidsperioden till 2014 för utvärdering av verksamma ämnen med målet att i god tid införa en reglerad marknad för biocidprodukter.

Detta har även återspeglats i resultatet av den omröstning som genomfördes i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Jag vill därför tacka mina kolleger som stödde kompromissen mellan de tre institutionerna.

En förlängning av övergångsperioden är av största betydelse för att garantera ett lagligt utsläppande på marknaden av samtliga produkter som innehåller verksamma ämnen.

Det var enligt min åsikt väsentligt att slutföra granskningen av direktivet vid första behandlingen för att inte riskera att tioårsperioden för den systematiska granskningen av biocidprodukter skulle överskridas och att produkterna därmed skulle dras tillbaka från marknaden från och med 2010.

Förlängningen av tidsperioden kommer att innebära att medlemsstaterna får god tid på sig att utvärdera dessa ämnen, nämligen ända till 2014, när den ingående översynen av biociddirektivet med största sannolikhet kommer att träda i kraft.

Ett annat förslag i utkastet till betänkande är att möjligheten att ytterligare förlänga tidsfristen för återstående ärenden genom kommittéförfarandet begränsas till högst två år för att undvika att hela processen drar ut i det oändliga. Åtgärden är nödvändig i denna situation, om översynen av direktivet inte är slutförd senast 2014.

Vi hoppas att frågorna om uppgiftsskydd och systemet med "fripassagerare", vilket innebär att företagen låter information som registrerats av andra företag ingå i nationella system, kommer att behandlas vid den ingående översynen av biociddirektivet.

Jag vill nämna att de ändringsförslag som antogs av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet ingår i en överenskommelse med kommissionen och rådet och finns med i det slutgiltiga förslag som vi ska rösta om under plenarsammanträdet i morgon. När omröstningen under plenarsammanträdet har slutförts kommer vi att få rådets stöd för en överenskommelse vid första behandlingen.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden Daciana Octavia Sârbu för hennes oförtröttliga arbete och insatser för att uppnå enighet vid första behandlingen av förslaget till ändring av direktiv 98/8/EG om utsläppande av biocidprodukter på marknaden.

Jag vill understryka att kommissionen är beredd att godkänna kompromisspaketet, framför allt den punkt där behovet av en förlängning av övergångsperioden med fyra år i stället för tre tas upp, liksom punkten om en tvåårig begränsning av ytterligare förlängningar i syfte att underlätta granskningsprogrammet.

Christa Klauß, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Dimas, mina damer och herrar! Vi kan vara stolta över att vi har uppnått så höga hälso- och hygienormer inom EU. Användningen av biocider har avsevärt bidragit till dessa framgångar. När de används som desinfektionsmedel och bekämpningsmedel utgör de ett skydd mot farliga sjukdomar eller, i förekommande fall, mot bärarna av dessa sjukdomar. Biocider är absolut nödvändiga. De måste vara oskadliga för människor och miljö, och därför behöver vi nu en granskning av samtliga biocidprodukter.

Säkerhet är tidskrävande, och granskningen tar nu längre tid än ursprungligen planerat. Vi kan inte riskera att mista viktiga produkter för att registreringen inte har slutförts. Jag välkomnar därför att parlamentet,

rådet och kommissionen vid första behandlingen har enats om en snabb förlängning av tidsfristerna för biociddirektivet till – om jag minns rätt – 2014.

Varför har då förslaget kommit så sent? Risken för att ämnen skulle försvinna på grund av att tidsfristerna löpt ut var lätt att förutse sedan lång tid tillbaka, och diskussionerna i parlamentet måste nu ske under större tidspress.

Vi har nu sedan en tid tillbaka väntat på ett förslag från kommissionen om översynen av biociddirektivet. Viktiga områden måste nu skyndsamt harmoniseras och regleras. Där ingår exempelvis vilka kriterier för godkännande som ska gälla, för hur lång tid godkännandet ska gälla och framför allt uppgiftsskyddet. Tillverkarna behöver visshet och tydliga bestämmelser. Bestämmelser krävs också i samband med användning och hantering av produkterna. Prövningarna av ett verksamt ämne kostar flera tusen euro, och investeringen kan endast bli lönsam om resultaten, i alla fall under en viss tid, inte är tillgängliga för övriga sökande. Ingen vill att vi ska göra avkall på våra höga hygienkrav. Vi måste ha dem under kontroll för att kunna ta oss an nya utmaningar.

Det är min förhoppning att kommissionen kommer att lägga fram en tydlig och genomarbetad rapport, där samtliga krav tillgodoses, och jag hoppas att detta sker så snart som möjligt.

Vittorio Prodi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Tack, herr Verheugen, för att ni kom hit, så att vi fick möjlighet att gemensamt diskutera dokumentet. När det gäller förslaget till ändring av direktivet om utsläppande av biocidprodukter på marknaden har parlamentet, mot bakgrund av prövningarnas speciella karaktär och marknadens krav, enats om att bevilja vissa förlängningar av den nödvändiga granskningsperioden för att på ett riktigt sätt bedöma de viktigaste verksamma ämnena i vissa biocidprodukter. Ni bör dock vara medveten om att vi avvaktar den mer genomgripande översynen av direktiv 98/8/EG om biocidprodukter för att yttra oss om innehållet. Jag vill därför komma med några tankar som kommissionen kan fundera över.

Först och främst vore det fördelaktigt att övergå från ett direktiv till en förordning, det vill säga ett lagstiftningsinstrument som innebär att alla bestämmelser kan träda i kraft samtidigt i samtliga medlemsstater och att samma regelverk därmed tillämpas enhetligt inom sektorn. Ett centralt inslag kommer att vara informationsutbytet i enlighet med EU:s riktlinjer och, vilket redan är fallet med registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), att prövningar på ryggradsdjur ska undvikas eller minskas avsevärt även för biocidprodukter genom det obligatoriska utbytet av information från sådana prövningar mellan dem som registrerar samma verksamma ämne, så att samma studier inte genomförs mer än en gång.

Ett informationsutbyte skulle leda till ökad effektivitet vid bedömningen av dessa dokument och till sänkta kostnader för att utarbeta dokumenten, vilket skulle ha betydelse för både små och medelstora företag och de nationella myndigheter som ansvarar för bedömningen av ansökningarna.

Tonvikten måste läggas på att förenkla förfarandena genom att tillämpa ömsesidigt erkännande för tillstånd för en viss produkt och dess användning i de olika medlemsstaterna och därmed påskynda såväl förfarandena som utsläppandet av biocidprodukten på marknaden i dessa stater. Avgifterna och tidsåtgången för bedömning av ansökningar i de olika länderna bör följaktligen harmoniseras och tillståndspröven förenklas för beredningar där skillnaderna eller variationerna i exempelvis färg är försumbara, så att fler särskilda prövningar, som innebär att ytterligare bedömningar måste genomföras av den enskilda medlemsstaten, därmed undviks.

Slutligen måste vi undvika diskriminering mellan producenter i länder inom EU av varor som behandlats med biocidprodukter och varor från länder utanför EU som innehåller sådana produkter. Jag överlåter åt kommissionen att komma fram till en lösning som det nya parlamentet förhoppningsvis kan stödja.

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Herr talman! En harmonisering av lagstiftningen om biocidprodukter inom EU är mer än angelägen, eftersom bestämmelserna i vissa länder är mycket skiftande. Avsaknaden av rättsliga bestämmelser på gemenskapsnivå utgör en fara för människors liv och hälsa och ett hot mot miljön, särskilt när marknadsvillkoren är fria.

Förslaget i den ursprungliga versionen av texten, nämligen att lagstiftningen ska införlivas under en tioårsperiod, verkar emellertid orealistiskt med tanke på de synnerligen komplicerade och kostnadskrävande registreringsförfarandena för de kemikalier som används i produkterna. Förfarandena, som skulle garantera en hög säkerhetsnivå, skulle ironiskt nog kunna leda till att kontrollnivån sänks, vilket är än mer problematiskt

med tanke på att de biocidprodukter som släpptes ut på marknaden i en del fall styrdes av nationella bestämmelser.

Att avskaffa dessa mekanismer och införa mindre effektiva och kostnadskrävande bedömningsförfaranden kan inverka negativt på försäljningen av biocidprodukter. Ett centralt EU-register för de verksamma ämnen som används i biocidprodukter kommer inte heller att vara någon garanti för säkerhet, särskilt inte mot bakgrund av att biologiska ämnen är av ytterst varierande typ och är resistent mot verksamma ämnen. En begränsning av tillgången till effektiva beståndsdelar kommer endast att leda till ökad resistens. De höga kostnader och komplicerade förfaranden som detta medför kommer dessutom att innebära att små företag tvingas bort från marknaden och leda till en monopolställning för de stora företagen med verksamhet inom denna sektor.

Förslaget om en förlängd fjortonårig övergångsperiod, som kan förlängas med ytterligare två år, har blivit alltmer angeläget, eftersom möjligheten försvinner att registrera verksamma ämnen eller införliva bestämmelserna i nationell lagstiftning före 2014.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Jag vill ställa en fråga till kommissionsledamoten, eftersom jag har en väsentligt annorlunda uppfattning. Jag anser att det är beklagligt att EU inte på 10 år, det vill säga senast 2010, kan klara av att slutföra en granskning och registrering av de omkring 900 desinfektionsmedel, konserveringsmedel och bekämpningsmedel som saluförs på EU-marknaden. Det förvånar mig att vi behöver ytterligare tre år på oss, och föredraganden har därutöver lagt till ytterligare ett år. Detta leder till att harmoniseringen försenas, och som en följd av detta även till förseningar i arbetet med att införa ett ökat skydd för marknaden mot de skadliga ämnena. Vi hade uppenbarligen inget annat val än att meddela uppskov, eftersom många produkter annars skulle ha tvingats utgå från marknaden. Låt mig dock komma med en reflektion. Det vore en välgärning om en del av de produkter som importeras från okontrollerade asiatiska marknader tvingades bort från marknaden. Detta skulle påskynda utvecklingen av alternativa säkrare ämnen. Jag vill gärna veta om kommissionen har försökt att samarbeta med testcentrum och institutioner i medlemsstaterna och utnyttja deras resurser, för att på så sätt kunna hålla sig inom den ursprungliga kortare tidsfristen. Kan kommissionen eller föredraganden ge mig ett svar på denna fråga?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! På grund av lagstiftningens speciella karaktär och den eventuella risken för feltolkningar bör vi särskilt uppmärksamma frågan om bekämpningsmedel.

Jag håller med föredraganden, som menade att det är mycket viktigt att övergångsperioden för bedömning av verksamma ämnen i biocidprodukter förlängs till 2014, så att EU:s lagstiftning kan tillämpas för att reglera marknaden. Om vi lät bli att göra detta undrar jag om de nationella bestämmelserna – som löper ut 2010 – skulle innebära att saluföringen av ett betydande antal biocidprodukter blev olaglig, vilket skulle leda till en mängd motsägelsefulla situationer?

Under övergångsperioden bör nationell lagstiftning tillämpas för en ingående övervakning av denna speciella marknadssektor. Det är i detta sammanhang dessutom värt att notera att vi bör vara särskilt försiktiga när vi handskas med en lagstiftning som rör bekämpningsmedel och hålla i minnet att dessa produkter är avsedda att förstöra och stöta bort skadliga organismer och att de innehåller verksamma kemiska ämnen. Ovarsamhet från vår sida kan få oåterkalleliga konsekvenser.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Jag vill tacka talarna för de konstruktiva synpunkterna och säga att utvärderingen av verksamma ämnen mycket riktigt i slutändan kommer att ta längre tid än vad som ursprungligen, och något optimistiskt, förutsågs. När lagstiftningen infördes 2000 inleddes inte utvärderingsprogrammen omedelbart. Olika förberedande förfaranden tog omkring fyra år, och de utvärderingsförfaranden som behöriga nationella myndigheter uppenbarligen tillämpar inleddes först 2004. Även om ett mycket värdefullt och viktigt arbete har genomförts hittills kommer många av de verksamma ämnena inte att ha hunnit utvärderas till i maj.

Eftersom det föreskrivs i direktivet att biocidprodukter som innehåller verksamma ämnen som inte förtecknats i bilaga I eller bilaga IA till direktivet måste dras tillbaka från marknaden senast den 14 maj 2010 ansågs det nödvändigt att förlänga tidsfristen för slutförandet av utvärderingsförfarandet. Om vi drar tillbaka vissa ämnen med motiveringen att de inte genomgått utvärderingsförfarandet kan annars både hälsoläget och miljön inom EU äventyras, och handeln kommer också otvivelaktigt att påverkas negativt.

När det gäller den fråga som Christa Klaß hänvisade till vill jag säga att den rör skyddet av de uppgifter som lämnats in som underlag för utvärderingen av de verksamma ämnena. Detta gäller närmare bestämt de fall

där de företag som inte deltog i framtagandet av uppgifterna, så kallade fripassagerare, ändå kan ha kvar sina produkter på marknaden tills övergångsperioden löpt ut.

Kommissionen håller just på att slutföra arbetet med förslaget om en ingående översyn av biociddirektivet, och frågan fick stor uppmärksamhet under de samråd som genomfördes när förslaget utformades och utarbetades. Många av de synpunkter som framfördes av bland andra Vittorio Prodi kommer tveklöst att beaktas.

Kommissionen kommer att behandla den aktuella frågan inom ramen för den ingående översynen av direktivet. Ett uttalande av kommissionen om detta kommer att sändas till Europaparlamentets generalsekretariat och tas till protokollet för dagens sammanträde.

Ett flertal andra frågor som parlamentet tagit upp kommer också att behandlas i förslaget, exempelvis utvidgningen av tillämpningsområdet till varor och ämnen som innehåller biocider, förbättrade godkännandeförfaranden för biocidprodukter, införandet av obligatoriska uppgiftsutbyten i samband med licensiering och godkännande av det verksamma ämnet, i enlighet med såväl principerna i Reach-förordningen som bästa praxis i övriga rättsakter, bland annat den som nyligen antogs om växtskyddsmedel.

Avslutningsvis vill kommissionen uttrycka sin tillfredsställelse med resultaten av förhandlingarna. Kommissionen har möjlighet att godkänna kompromissförslagen i sin helhet och lovar att i samband med den ingående granskningen av direktivet beakta de betänkligheter om uppgiftsskyddet som både rådet och parlamentet har gett uttryck för här i dag.

Kommissionen noterar de frågor om dataskydd, delning av data och "påstådda fripassagerare" som har väckts under diskussionerna om förslaget om förlängning av vissa tidsperioder inom biociddirektivet. Kommissionen kommer att ta ställning till lämpliga lösningar på dessa problem inom ramen för den omfattande översynen av biociddirektivet.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Daciana Octavia Sârbu, *föredragande*. – (RO) Jag skulle än en gång vilja tacka mina kolleger, skuggföredragandena, som vi har samarbetade mycket bra med. Vi sammanställde detta betänkande på ett mycket effektivt sätt, även om betänkandet inte är lika viktigt som den faktiska översynen av direktivet kommer att vara.

Som ni har lagt märke till har alla mina kolleger talat om denna översyn och mindre om det betänkande som vi diskuterar i dag, eftersom det är en översyn vi väntar på.

Vi har visserligen hört här att förlängningen av övergångsperioden från tre till fyra år inte är lämplig, men jag anser att det är mycket viktigare att vi garanterar att alla produkter släpps ut lagligt på marknaden och att det görs en ordentlig utvärdering av dessa produkter.

Tack än en gång och, som sagt, vi väntar på översynen av biociddirektivet så snart som möjligt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 24 mars 2009.

17. Ett år efter Lissabon: Det praktiska genomförandet av partnerskapet Afrika–EU (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Maria Martens, för utskottet för utveckling, om "Ett år efter Lissabon: Det praktiska genomförandet av partnerskapet Afrika–EU" (2008/2318(INI)) (A6-0079/2009).

Louis Michel, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Allra först skulle jag vilja tacka utskottet för utveckling och dess föredragande, Maria Martens, för detta betänkande där man gör en första utvärdering av det strategiska partnerskapet Afrika–EU ett år efter toppmötet i Lissabon.

Det är naturligtvis med stor tillfredsställelse som jag noterar de många positiva faktorer som betonas i detta betänkande och de framsteg som gjorts på ett år, vilket är relativt kort tid för ett så omfattande och framför allt politiskt ambitiöst projekt. För att bara nämna en av dessa faktorer så har vi denna eftermiddag haft ett

sammanträde mellan Europaparlamentets ad hoc-utskott för förbindelser med det panafrikanska parlamentet inom Afrikanska unionen och det panafrikanska parlamentets ad hoc-utskott för förbindelser med Europaparlamentet om parlamentens roll när det gäller att genomföra och övervaka Afrika-EU-strategin.

Detta är i sig ett konkret resultat. En ny institutionell struktur håller på att upprättas mellan de två världsdelen och jag vill lyckönska de två ordförandena till det arbete de har utfört.

I stället för att närmare utveckla de positiva aspekterna i Martensbetänkandet skulle jag vilja beröra tre viktiga punkter som lyfts fram i betänkandet för att förbättra partnerskapet mellan Afrikanska unionen och EU. Den första punkten gäller parlamentens roll. Ni vet hur mycket jag tror på parlamentens roll, både som deltagare i och granskare av den demokratiska processen. Det är i denna dubbla roll som de europeiska och panafrikanska parlamenten inbjuds att ta del i det strategiska partnerskapet Afrika-EU.

Jag kan därför försäkra er om mitt fulla stöd för de förslag som lagts fram i det gemensamma förslaget från Europaparlamentet och det panafrikanska parlamentet, och som upprepas i betänkandet. Förslagen består för det första i att Europaparlamentet och det panafrikanska parlamentet bör delta på lämplig nivå i de gemensamma expertgrupperna inom de fyra tematiska partnerskap som är aktuella för er. För det andra ska de vara involverade i utarbetandet av de årliga lägesrapporterna. För det tredje ska de delta i den gemensamma arbetsgruppen och för det fjärde ska ordförandena delta i toppmötet Afrika-EU.

Jag kan tillägga att en del av dessa förslag redan har blivit verklighet eller är på väg att bli det. När det gäller deltagare från det civila samhället och icke-statliga aktörer kan ingen vara mer övertygad än jag om att den främsta utmaningen för 2009 är att påskynda processen för att uppnå konkreta resultat före halvtidsutvärderingen som planeras hösten 2009, och att nå målet om ett partnerskap som bygger på människor utanför institutionerna.

Det är här de icke-statliga aktörerna kommer in i sammanhanget, för att spela en viktig roll innan de involveras i de gemensamma expertgrupperna inom vart och ett av de åtta tematiska partnerskapen. På EU-sidan inrättades en styrgrupp från det civila samhället redan förra våren för att övervaka och delta i genomförandet av partnerskapet. På den afrikanska sidan har en styrgrupp från det civila samhället också nyligen inrättats under ledning av Afrikanska unionens ekonomiska, sociala och kulturella råd.

Det europeiska och afrikanska civila samhället ska mötas vid ett forum i slutet av april 2009 för att utarbeta gemensamma förslag till åtaganden till den gemensamma ministertrojkan Afrika-EU.

När det gäller de strategiska partnerskapen, och särskilt det som rör samhällsstyrning och mänskliga rättigheter, välkomnar jag parlamentets inriktning mot ett förvaltningsbegrepp som jag tycker mycket om: verkställande funktioner och befogenheter som utövas väl av en stat som är opartisk och förmår tillmötesgå invånarnas behov och önskemål.

Med detta i åtanke inrättade vi för två år sedan för 2,7 miljarder euro förvaltningsgruppen för alla AVS-länder. Denna metod bygger på tre principer: dialog, stimulans till reformer och partnerlandets egenansvar för dessa reformer. I betänkandet uttrycks emellertid tvivel och betänkligheter, särskilt i fråga om förvaltningsprofilerna: hur de utarbetas, hur de används och de negativa effekter de eventuellt kan ha för Afrikanska unionens mekanism för inbördes granskning.

Jag vill påminna er om att förvaltningsprofilerna, som omfattar alla dimensioner av dessa principer – det vill säga den politiska, ekonomiska, sociala, institutionella, miljömässiga dimensionen och så vidare – bara var utgångspunkten och på intet sätt styrde programplaneringen för denna grupp.

Resultaten och slutsatserna av denna analys diskuterades dessutom med partnerlandets regering under programplaneringsdialogen. Med utgångspunkt från detta uppmuntrades regeringen att lägga fram sin egen reformplan eller, vid behov, komplettera eller utveckla den. Regeringen uppmanades också att visa betydelsen av, syftet med och trovärdigheten hos dessa reformer utifrån tre utvärderingskriterier som därefter gjorde det möjligt att fastställa nivån för det ekonomiska stödet för varje land. I detta sammanhang lade man särskild vikt vid de länder som är engagerade i Afrikanska unionens mekanism för inbördes granskning och som har avslutat sin översyn och därmed visat sin vilja att fortsätta i denna riktning. Denna genomgång visade tydligt de mycket olika förhållandena i länderna, deras respektive behov av reformer samt deras skiftande förmåga att utarbeta och föreslå en plan för samhällsstyrning. Det har därför varit nödvändigt att vara flexibel och pragmatisk när stimulansmedlen för samhällsstyrning fördelats. I januari 2009 offentliggjorde kommissionen en interimrapport om stimulansmedelsprocessen och skickade den, för säkerhets skull, till alla EU:s institutioner.

Maria Martens, föredragande. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi diskuterar betänkandet "Ett år efter Lissabon: Det praktiska genomförandet av partnerskapet Afrika–EU", det vill säga genomförandet av den gemensamma Afrika–EU-strategin för Afrikas utveckling, som fastställdes vid EU–Afrika-toppmötet i december 2007.

Detta toppmöte var en mycket viktig händelse. Faktum är att det är första gången som EU och Afrikanska unionen tillsammans har utarbetat en strategi utifrån gemensamma värderingar och principer samt ömsesidig respekt, och första gången som de har ingått ett avtal för att tillsammans uppnå millennieutvecklingsmålen och finna lösningar på gemensamma utmaningar inom exempelvis områdena säkerhet, migration och klimat.

Vi är alla medvetna om kritiken i våra egna länder, där människor undrar om det verkligen är meningsfullt att fortsätta att investera pengar i Afrika, framför allt i dessa tider av ekonomisk kris. Jag skulle än en gång vilja poängtera hur viktiga våra insatser är även i fortsättningen för Afrikas utveckling, och det gäller båda världsdelen. Kommissionsledamot Louis Michel slog huvudet på spiken när han vid ett sammanträde om detta alldeles nyligen sa att ju mer fattigdom det finns desto mer instabilitet finns det. Detta är också viktigt ur demografisk synvinkel. Inom kort kommer Afrika att svara för 20 procent av världens befolkning medan Europa bara kommer att svara för 5 procent. Vi har gemensamma problem, vi står inför gemensamma utmaningar. När människor saknar möjligheter i Afrika är det bara naturligt att de kommer att söka dem i Europa. Afrika förtjänar vårt stöd och inte bara av den anledningen.

I dag diskuterar vi genomförandet av den överenskomna strategin och vi har en handlingsplan. Vi måste fortsätta att arbeta tillsammans för att förverkliga strategin och handlingsplanen. Jag är nöjd med de resultat som har uppnåtts hittills när det gäller partnerskapen. I mina tidigare betänkanden har jag alltid uttryckt oro över att parlamenten inte har haft någon tydligt angiven roll i samband med genomförandet av en gemensam strategi. Det panafrikanska parlamentet och Europaparlamentet gjorde 2007 ett gemensamt uttalande som faktiskt ganska kraftlöst sammanfattar vad som gäller. Jag ska nu läsa det på engelska.

(EN) "I egenskap av institutioner som företräder folkviljan måste våra parlament se till att folkets behov tillfredsställs, att beslutsfattarna hör deras oro och att deras önskemål avspeglas i den politik som föreslås av de institutioner som styr dem. Våra parlament spelar en viktig roll för att forma debatten om de gemensamma prioriteringarna för våra världsdels framtid. De avspeglar de olika opinionsströmningarna i våra samhällen och är därför den plats där debatten måste föras, där olika uppfattningar kan mötas och kompromisser uppnås."

(NL) Jag är därför glad över att vi vid detta möte enades om vad parlamenten skulle ha för roll. Det är också tack vare Michael Gahler, våra kolleger i det panafrikanska parlamentet och alla inblandade som man har nått en överenskommelse om parlamentens roll. Det handlar om att delta i expertgruppen i samband med de åtta partnerskapen och i den samordnande arbetsgruppen. Parlamenten ska framföra sina synpunkter i de årliga lägesrapporterna, och talmännen för Europaparlamentet och det panafrikanska parlamentet ska inbjudas för att delge sina visioner vid toppmötena mellan Afrika och EU. Det är en viktig detalj.

Jag vill avsluta med ytterligare en fråga till kommissionsledamoten. Vi vet att definitionerna för det offentliga utvecklingsbiståndet inom kort – i april – kommer att stå på dagordningen igen vid EU–SEDAC-förhandlingarna och att Europeiska kommissionen kommer att vara involverad. Kan kommissionsledamoten tala om för oss vad han har för vision för denna diskussion och vad kommissionen kommer att ha för synpunkter?

Filip Kaczmarek, för PPE-DE gruppen. – (PL) Herr talman! Utvecklingspolitiken, som är ett av de viktigaste områdena inom EU:s politik, syftar till att lösa globala problem. Det var lyckosamt, och inte alls någon tillfällighet, att den första gemensamma partnerskapsstrategin skapades för Afrika och involverade Afrika.

Ett av skälen till att utvecklingspolitiken är så viktig är att den har blivit ett redskap för en historieorienterad politik. I detta sammanhang är det grundläggande syftet med samarbete om utvecklingsfrågor att förta verkningarna av tidigare processer och mekanismer. Jomo Kenyatta, mannen som ledde Kenya till självständighet, beskrev detta på ett livfullt om än förenklat sätt. Jag vet att kommissionsledamoten känner till detta berömda citat. Kenyatta sa en gång: "När missionärerna kom hade afrikanerna landet och missionärerna Bibeln. De lärde oss att be med slutna ögon. När vi öppnade ögonen hade de landet och vi hade Bibeln."

En historieorienterad politik är emellertid inte det enda skälet till EU:s engagemang i utvecklingsrelaterade problem. Det finns också mer praktiska skäl. Afrika är fortfarande den fattigaste världsdelen. Ändå upplever man för första gången på 30 år en period av ekonomisk tillväxt. I alla händelser är den ekonomiska tillväxten

högre än i Europa, kan vi kanske tillägga. Det finns naturligtvis länder i Afrika som till följd av odugliga regeringar verkligen har lyckats förstöra sina ekonomier. I stort sett kan vi konstatera att Afrika är en världsdel med outnyttjad potential. Jag är glad över att EU hjälper till att återuppväcka och aktivera denna potential.

Därför är ett av målen med strategin att få till stånd en bredare dialog och ett bredare samarbete inom andra områden än de som typiskt är förknippade med utvecklingsfrågor. Strategin omfattar en lång rad politikområden, däribland säkerhet, energi och klimatförändring. Det är emellertid oroväckande att så få framsteg har gjorts inom de flesta av dessa områden. Vi måste också medge att vissa av EU:s medlemsstater inte har engagerat sig lika mycket som andra för partnerskapet med Afrika. Jag är övertygad om att partnerskapets andra år kommer att bli bättre och att vi kommer att kunna uppnå våra mål snabbare.

Alain Hutchinson, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! I ett år har vi prisat utvecklingen av denna nya process, denna nya överenskommelse mellan EU och Afrika. Tillåt mig därför, herr kommissionsledamot, att under dessa omständigheter vara mindre förbehållsam än vanligt. Jag anser att vi måste erkänna vissa saker i samband med den första årsdagen.

Där nere är det brist på allting. Det är brist på ledare, läkare, lärare och tekniker. Här talas det om reglerad invandring, ändå har vi ännu inte vidtagit de åtgärder som behövs för att till exempel låta utvandrade folkgrupper stå till sina hemländers tjänst. Där nere klarar de inte ens av att ge befolkningen mat. Här förnyar vi exportsubventionerna på våra jordbruksprodukter och främjar biobränsle som leder till enorma monokulturer där nere.

Där nere fortsätter allting att falla sönder, fattigdomen sprider sig, sjukdomar dödar och det är brist på vatten. Här pratar vi en massa, vi lovar, vi debatterar och vi röstar om resolutioner – men vad händer i praktiken för folket i Afrika? Jag anser – vilket ni för övrigt också gör och jag vet att ni är fast övertygad om detta – att det är dags att sammanföra parlamenten i dessa länder och därmed sammanföra folken. Jag anser att ingen process mellan EU och Afrika kommer att lyckas så länge som vi är kvar på politikernas och experternas nivå. Afrikas folk måste sammanföras och det är genom deras parlament som vi måste göra det.

Det gläder mig att höra att det finns en vilja att utveckla denna speciella förbindelse på parlamentarisk nivå. Jag har emellertid mina tvivel, herr kommissionsledamot, för precis före denna debatt hade vi en lång diskussion med er kollega, Catherine Ashton, om ekonomiska partnerskapsavtal. Konstigt nog är det nästan omöjligt att lyckas involvera parlamenten i partnerländerna i dessa avtal. Vi lyckas inte övertyga en del av Europaparlamentet, och inte heller kommissionen, om att det verkligen är nödvändigt att låta deras parlament säga sin mening först, innan man ber oss – Europaparlamentet – om vår åsikt i frågor som direkt kommer att påverka livet för människorna där nere. Eftersom det förhåller sig så hoppas jag på förändring i detta avseende.

Jag anser dessutom att det är viktigt – som tur är framhöll också ni det – att i mycket större utsträckning och på ett mycket bättre sätt involvera icke-statliga organisationer och det afrikanska civila samhället i processen. Jag nämnde även utvandrade folkgrupper, men det rör förhållandena här. Jag vet inte vad som har gjorts rent praktiskt i detta avseende, men under alla omständigheter anser jag att deras engagemang ger den process som ni har satt i gång en chans att lyckas.

Toomas Savi, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Tyvärr var 2007 det andra året i följd då bidragen till offentligt utvecklingsbistånd minskade i den utvecklade världen. Det gläder mig därför att föredraganden på nytt har upprepats att medlemsstaterna måste uppmanas att hålla fast vid sina åtaganden.

Jag anser att medlemsstaterna bör revidera sitt nuvarande bistånd till mottagarländerna, eftersom 2008 års framstegsdiagram för millennieutvecklingsmålen visar att Afrika söder om Sahara är den enda region som ligger ordentligt efter när det gäller de förväntade framstegen. Jag skulle vilja utnyttja denna möjlighet att uppmana medlemsstaterna att öka sitt bidrag till Afrika söder om Sahara som är den minst utvecklade regionen i världen. Mottagarländerna är inte heller alltid särskilt mottagliga för EU-biståndets villkorliga karaktär. Vi bör fortsätta med ansträngningarna att få dessa länder djupare engagerade.

Den globala ekonomiska krisen tynger oss alla, men vi får likväl inte glömma eller strunta i att de minst utvecklade länderna nu också är de mest utsatta. På grund av den stagnerande situationen i Afrika skräms dessutom EU allt mer av migrationsströmmar som kan bli påfrestande för välfärdsstaten. Det är mycket klokare att ta itu med de problem som människorna i utvecklingsländerna har innan dessa problem sprider sig och blir bekymmer som vi måste ta itu med här i EU.

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Än en gång diskuterar vi Afrika i Europaparlamentet. I dag talar vi inte om krig, mänskliga rättigheter eller bistånd till utvecklingsländer. I stället försöker vi sammanfatta den aktuella situationen när det gäller partnerskapet mellan Afrika och EU. Tyvärr finns detta partnerskap praktiskt taget inte alls.

Ärligt talat har vi verkligen högtflygande planer om att uppnå förståelse och samarbete mellan Afrikanska unionen, det panafrikanska parlamentet och Afrikanska unionens kommission. Afrika är emellertid fortfarande den fattigaste världsdelen, där människor har den kortaste förväntade livslängden i världen och där det finns svält och sjukdom i en omfattning utan motstycke, medan utbildnings- och hälsonivån, särskilt i fattiga tätortsområden och byar, nästan är lika med noll.

Afrikanska unionens positiva inflytande på den ekonomiska situationen är så begränsat att unionen i praktiken bara är en skenorganisation utan något inflytande när det gäller att lösa vardagsproblem. Det är en organisation för politiker som utnyttjar den för att delta i det globala politiska livet. Afrika är en världsdelen med rika naturtillgångar som hela världen använder. Detta har emellertid inte haft någon positiv inverkan på befolkningens levnadsstandard eller lett till att fattigdomen minskat. Olika organisationer försöker ta itu med fattigdomsproblemet men framstegen är knappt märkbara. Föredraganden, Maria Martens, har tydligt redogjort för detta faktum.

Vi vet faktiskt inte hur vi ska hjälpa Afrika och betänkandet ger oss inte heller någon lösning. Låt oss minnas hur det fredliga Kenya dränktes i blod inom loppet av ett par dagar. Hur kan vi se till att ekonomiskt bistånd från olika länder fördelas rätt? Detta är en fråga som vi diskuterade för några månader sedan. Vi talade också om de steg Kina tar. Kanske har Kina hittat rätt väg? Vi bör nog undersöka denna väg.

Luisa Morgantini, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den gemensamma EU-Afrika-strategin är först och främst en stor utmaning, en möjlighet för oss att visa att vi kan se med nya ögon på oss själva och vår politik. Jag anser att vi fortfarande mycket nog måste tänka igenom både förbindelserna mellan våra två världsdelar och våra utvecklingsstrategier.

Det är en lång process. Vi kan inte förvänta oss att vi löser allting på en gång och det är också mycket komplicerat, men framför allt måste det, enligt min uppfattning, vara en process där alla får delta och som byggs nedifrån och upp – ett partnerskap mellan likvärdiga parter.

Toppmötet i Lissabon klarade inte att uppnå detta till fullo, kanske eftersom man hade så bråttom att slutföra det, och varken EU eller Afrikanska unionen ville eller kunde ge parlamenten och det civila samhället någon strukturell roll, varken i Afrika eller i EU. Det har nu gått ett år sedan toppmötet och vårt parlament, det panafrikanska parlamentet och det civila samhället har fortfarande inte något verkligt inflytande när det gäller att bestämma strategin, vilket betonas starkt i Martensbetänkandet.

Det är därför mycket viktigt – inte minst för att uppnå millennieutvecklingsmålen om att få bukt med fattigdom och sjukdom samt utveckla jordbruk och utbildning – att dessa involveras i samband med alla de teman som har tagits upp, från ökenspridning till klimatförändring och energi.

Det är följaktligen nödvändigt med ett fullständigt egenansvar och ett demokratiskt partnerskap som är öppet för allmänheten och inte bara begränsas till regeringar och utskott. Vi, Europaparlamentet, har stärkt våra förbindelser med det panafrikanska parlamentet och det råder ingen tvekan om att dessa steg framåt har haft ett positivt inflytande på den gemensamma EU-Afrika-strategin.

En del tvivel framkom emellertid under 2007 beträffande finansieringen. Kommer man att kunna finna medel för att uppnå denna gemensamma strategi? Vilken framtid har AVS-staterna och Cotonouavtalet? Vilket förhållande ska vi ha till internationella organisationer – Världsbanken, Internationella valutafonden och Världshandelsorganisationen? Låt oss arbeta tillsammans för att göra dessa institutioner mer demokratiska.

Till sist anser jag att vi ska repa mod och fullfölja denna utmaning eftersom Afrika är en världsdelen som är rik på mänskliga och ekonomiska resurser, en verklig partner – vilket vi har blivit varse de senaste åren. Det är fantastiskt att se – kommissionsledamot Louis Michel, som jag känner väl, är medveten om detta – att det finns stora rikedomar där och inte bara död, förstörelse och krig, även om vi naturligtvis måste arbeta på dessa områden för att bygga upp fred och demokrati.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Allra först skulle jag vilja tacka föredraganden, Maria Martens, för detta gedigna betänkande. Det är bra att parlamentet inte bara välkomnar tillkännagivandet om ett partnerskap utan faktiskt också övervakar de konkreta resultaten. Det är vad Afrika behöver. För att kunna inrätta ett framgångsrikt partnerskap med Afrika krävs god samhällsstyrning och mänskliga rättigheter.

Detta är nödvändigt i en världsdel där borgmästare kan störta presidenter och där en annan president har skadat sin egen befolkning i en häxjakt. Rådet och kommissionen bör göra detta till en viktig prioritering.

När jag nämner god samhällsstyrning tänker jag också på Kinas roll som bara nämns i förbigående i betänkandet. Jag anser att man försummar att kritisera de ibland katastrofala följderna av Kinas inblandning i Afrika. EU kan kanske få sig en tankeställare av de 2 miljarder euro som utvecklingsfonden Kina–Afrika investerar i Afrika. Det faktum att Peking också investerar i länder som Zimbabwe säger allt om Kinas bidrag till långsiktig demokrati och god samhällsstyrning i Afrika.

Jag har också en kommentar till föredraganden. I punkt 46 nämner hon Afrikas livsmedelssäkerhet och livsmedelssuveränitet. Vad jag anser saknas i detta betänkande är en punkt där man tar upp ett problem som har funnits i flera år, nämligen att utländska stater eller företag arrenderar, eller till och med köper, stora områden jordbruksmark där skörden går till utländska investerare och därför inte blir till nytta för den undernärda lokalbefolkningen. Sådana förhållanden är verkligen mycket beklämmande. Dessa investeringar skapar dessutom inga arbetstillfällen. Det är synd att man i betänkandet inte tar upp detta specifika problem, som just nu på nytt får mycket uppmärksamhet i medierna.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Som ordförande för ad hoc-delegationen för förbindelserna med det panafrikanska parlamentet skulle jag i dag vilja ta tillfället i akt att tacka de många människor som är inblandade. För det första skulle jag vilja tacka Maria Martens som har utarbetat ett utmärkt betänkande om de framsteg som gjorts beträffande den överenskomna EU–Afrika-strategin. För det andra skulle jag vilja tacka de berörda institutionerna. Vi har inom ramen för en hexalog – det vill säga en dialog med sex parter inblandade – lyckats uppnå ett samförstånd mellan de båda parlamenten. Båda kommissionerna har kommit överens, liksom de båda parlamenten och råden. Vad rådet beträffar skulle jag speciellt vilja lyfta fram rättstjänsten som alltid är särskilt viktig när det gäller frågor av detta slag, eftersom gemensamma ståndpunkter ibland går i stöpet. Efter det första mötet i Addis Abeba har vi emellertid vid vårt andra möte i dag lyckats genomföra och slutligen enas om vad vi redan hade kommit överens om beträffande de två parlamentens deltagande.

Jag skulle vilja kommentera det Alain Hutchinson sa. Vad är det egentligen som händer? Ja, det är många dåliga saker som händer i Afrika. Mitt intryck är emellertid – och kanske är det en tillfällighet – att Afrika sedan vi kom överens om denna gemensamma strategi har reagerat annorlunda på kupper. I Mauretanien, Guinea, Guinea-Bissau och Madagaskar har Afrika reagerat med att utesluta dessa länder ur unionen. Det hände inte tidigare. Förr hade allt bara fortsatt som vanligt.

I samband med detta skulle jag också vilja påpeka att vi, som europeiska styrande, även bör ta hänsyn till dessa omständigheter. Om detta partnerskap bygger på gemensamma värderingar måste européerna också reagera när afrikanerna reagerar när något går snett i Afrika. Därför är jag övertygad om att vi kommer att kunna ge ett mervärde åt detta partnerskap om vi, som parlament, är mer involverade i genomförandet av denna strategi i framtiden.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Jag vill gratulera Maria Martens till detta viktiga betänkande och framhålla hur viktig Europaparlamentets roll är för att övervaka genomförandet av den gemensamma Afrika-EU-strategin och den tillhörande handlingsplanen.

En del viktiga steg har tagits när det gäller flera av de åtta partnerskap som ingår i strategin, framför allt inrättandet av gemensamma expertgrupper och genomförandegrupper samt inledandet av en dialog i samband med dessa partnerskap.

Jag beklagar emellertid att man inom vissa partnerskap vid slutet av det första året fortfarande håller på att utforma arbetsmetoderna och ännu inte har fastställt målsättningar, tidsplaner och budgetanslag.

Jag hoppas att nästa gemensamma årliga lägesrapport kommer att vara mycket mer specifik än den första i fråga om presentation av resultat och angivande av finansieringsramar. Det är särskilt viktigt att vi är uppmärksamma för att se till att EU och medlemsstaterna infriar de åtaganden som de har gjort för att välja ut millennieutvecklingsmålen. Vi måste också se till att den globala recession, som påverkar alla, inte på ett oproportionerligt sätt straffar Afrikas länder och folk med tanke på att de redan är de mest utsatta.

Utveckling och demokratiskt styre i Afrika måste vara en del av strategin för att lösa krisen för oss alla. I detta avseende måste vi också få se större framsteg inom alla partnerskap, inklusive dem som är mer känsliga politiskt sett, vilket är fallet med samhällsstyrning och mänskliga rättigheter.

Europaparlamentets roll i denna process måste stärkas genom att det officiellt ges en övervakande funktion och involveras i genomförandegruppernas arbete. Det är också viktigt att se till att aktörer som företrädar både det europeiska och afrikanska civila samhället, framför allt nationella parlament, icke-statliga organisationer och medier, involveras i denna process.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja uppmärksamma er på tre frågor i denna debatt. För det första antog Europaparlamentet i december 2007 en ny EU–Afrika-strategi med målet att de två parterna skulle vara likställda. Den fråga som stod i centrum för denna strategi var att minska fattigdomen i länderna i Afrika. Det gjordes emellertid bara begränsade framsteg på detta område förra året.

För det andra kan den fortsatta finansiella och ekonomiska krisen tyvärr förvärra den situation som länderna i Afrika står inför. De ledande internationella finansinstituten gör följande prognoser för 2009. Internationella valutafonden uppskattar att den globala bruttonationalprodukten kommer att minska med 1 procent, medan Världsbanken uppskattar ett fall på 2 procent. Världshandelsorganisationen förutspår en minskning av värdet av världshandeln med så mycket som 9 procent. Det kommer att vara första gången som detta händer på 50 år. Den kris som de mest utvecklade länderna står inför kommer, enligt Internationella valutafonden, fortsätta och drabba utvecklingsländerna, däribland länderna i Afrika, samtidigt som stigande arbetslöshet och fattigdom kan komma att leda till social oro och, i vissa fall, kanske till och med till krig.

Med tanke på krisen och dess följder, som kommer att vara kännbara även under de kommande åren, hoppas jag att samarbetsstrategin Afrika–EU kommer att ändras på ett lämpligt sätt för att förhindra att den globala ekonomiska krisen leder till social oro av detta slag, eller kanske till och med till väpnad konflikt.

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Herr talman! I december 2007 i Lissabon antog stats- och regeringscheferna i EU den gemensamma Afrika-EU-strategin och den första handlingsplanen för dess genomförande.

Det var tre omständigheter som ledde fram till denna strategi. Den första är att samtidigt som det förekommer både fredsprocesser och ett successivt bekräftande av demokratiska system på den afrikanska kontinenten är fattigdomsnivån hög och det uppstår ständigt konflikter – till exempel i Darfur – och situationer som de omfattande vågorna av olaglig invandring.

Den andra omständigheten är att Afrika söder om Sahara är den fattigaste regionen i världen. Den förväntade livslängden är låg, utbildnings- och läs- och skrivkunnighetsnivåerna bland befolkningen är låga och befolkningstillväxten är hög. Trehundra miljoner människor lever på mindre än en euro om dagen.

Den tredje omständigheten är att Afrika är skådeplatsen för de stora pandemierna, den plats där mer än två tredjedelar av de aidssmittade lever och där 90 procent av alla dödsfall orsakas av malaria.

Förra året gjorde vi endast små framsteg mot de mål som vi satt upp, och med tanke på att handlingsplanen omfattar perioden fram till 2010 måste vi vidta omedelbara åtgärder på två viktiga områden. För det första måste vi samarbeta kring demokratisk samhällsstyrning samt för att stärka institutionerna och det civila samhällets roll, med särskild hänsyn till jämställdhetspolitiken. För det andra måste vi samarbeta för att ta itu med grundläggande sociala behov och kampen mot svält och för att starta utvecklingsprogram för utbildning, hälsa och tillgång till grundläggande resurser som vatten.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Det partnerskap vi diskuterar i dag är svaret på Afrikas behov eftersom man stöder demokratiseringsprocessen i de afrikanska länderna och de mänskliga rättigheterna, samtidigt som man garanterar ett starkt bilateralt engagemang i kampen mot klimatförändringen och inom energisäkerhetsområdet.

Med tanke på vårt ökande internationella beroende av varandra och vårt delade ansvar behöver vi i dag också ett engagemang från eventuellt svagare parter. Låt oss ta kampen mot klimatförändringen som ett exempel. Även om Afrika bidrar minst till att förorena luften känner det av effekterna starkast. Därför måste vi ta med de afrikanska länderna i kampen mot klimatförändringen, särskilt när det gäller att i så stor utsträckning som möjligt utnyttja de förnybara energikällor som finns till dessa länders förfogande.

Vissa länder strävar efter att få inflytande över de afrikanska länderna. Detta får inte ske. Afrika behöver inte kontrolleras. I stället behöver det vår hjälp och vårt stöd. Samtidigt ska vi också behandla Afrika som en likvärdig partner och inte bara som en mottagare av ekonomiskt stöd. Att stå på jämlik fot främjar ett större engagemang.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka de olika talarna.

Det gläder mig att ni är nöjda med de första resultaten, men det säger sig självt att detta ännu inte är tillräckligt. Vi måste inse att det bara har gått ett år och att vi bör öka hastigheten under 2009.

Jag kan i stort hålla med om de väsentliga punkter som tagits upp i de olika anförandena och de frågor som väckts stämmer fullständigt med mina övertygelser. Det är självklart att det inte kan ske någon utveckling om det inte finns något egenansvar, som Alain Hutchinson och Luisa Morgantini sa. Det är lika självklart att de nationella parlamenten och det civila samhället har en ytterst viktig roll.

Jag beklagar dessutom att det inte var möjligt att genomföra en grundlig reform av de institutionella mekanismer som styr parlamentets ansvar för utvecklingspolitiken. Jag minns att ni begärde att strategidokumentet för länderna inte bara skulle debatteras här utan även i parternas nationella parlament. Europeiska rådet tillät mig inte att genomföra det och därför skickade jag strategidokumentet till den gemensamma parlamentariska församlingen. Genom denna kanal skickade ni dem vidare till de olika parlamenten i EU, men allt detta leder inte fram till något slags institutionell regel, även om jag verkligen önskar att så var fallet. Som en påminnelse tillägger jag att detta även i fortsättningen kommer att vara en av mina främsta prioriteringar, för vi skulle göra oerhörda framsteg om Europeiska utvecklingsfonden ingick i budgeten. Så länge den inte ingår i budgeten kommer vi fortfarande ha dåliga skäl för att inte låta parlamentet spela den roll som det borde och som en följd kommer kommissionsledamoten med ansvar för utveckling ibland vara maktlös. Det skulle vara mycket enklare om jag kunde diskutera prioriteringar, program och projekt här i parlamentet. Jag skulle då kunna gå vidare med ert stöd. Tyvärr är det inte så ännu. Jag hoppas att vi når dithän.

Jag vill inte heller hoppa över frågor som jag anser vara fel. Jag skulle vilja påminna er om att vi förra året på EU-nivå förbrukade bidraget från kommissionen och medlemsstaterna, där var och en bidrog med 46 miljarder euro. Vi ligger emellertid 1,7 miljarder euro back när det gäller programmet, eller ska vi säga det fastställda målet. Jag är inte alls nöjd med det och anser att vi måste kämpa för det i fortsättningen. Parlamentet måste vara en verklig talesman för detta budskap och utöva påtryckningar. Vi kommer att behöva utnyttja all vår kraft på politisk nivå enbart för att förmå medlemsstaterna att fullgöra sina åtaganden från 2005. Det kommer inte att bli lätt. Jag minns fortfarande kampen för miljarden till livsmedelsmekanismen. Det var inte lätt men vi lyckades utverka bra villkor. Vi fick ytterligare en miljard även om den fördelades över tre år i stället för två. Lyckligtvis går projekten framåt och genomförandet av dem utvecklas på ett positivt sätt. Jag är därför naturligtvis helt ense med er.

ledamot av kommissionen. – (EN) Vi har inte för avsikt att ta upp frågor om kommittén för utvecklingsbistånd (DAC) på nytt. Det finns vissa marginella justeringar som diskuteras, t.ex. i fråga om fredsbevarande uppdrag.

(FR) Därför har vi inte för avsikt att ta upp den diskussionen på nytt. Dessutom måste jag säga att jag är mycket försiktig. Jag är inte särskilt förtjust i tanken på att ta upp diskussionen på nytt. Om vi gör det kommer ni att få se att vissa medlemsstater deltar för att ta med allt och ingenting i budgeten för detta.

Herr Cook, jag håller inte med om att vi har förlorat våra ideal. Jag anser inte att så är fallet. Jag menar att man bara behöver lyssna på rösterna här i parlamentet för att inse att vi fortfarande är starkt engagerade i försvaret av utvecklingsländerna. Det är inte sant att vi inte bidrar till lösningen. Vi kan naturligtvis inte förväntas kunna lösa allt, men jag ryser vid tanken på hur fattig världen skulle vara utan det europeiska biståndet.

Det räcker inte, det håller jag med om, men det motsvarar 57 procent av det globala biståndet. Tyvärr tror jag inte att vi kan diskutera detta nu, men frågan om hur man ska veta om EU-biståndet från våra medlemsstater eller från kommissionen fortfarande uppfyller målen eller fortfarande är effektivt – huruvida detta är en bra metod – det är en annan sak. Jag skulle vilja återföra denna debatt till frågan om huruvida vi ska inrätta budgetstöd och villkor eller ej. Jag är nämligen precis som ni mycket osäker när det gäller villkoren.

Men vi behöver ändå veta vad det är vi vill. Om vi vill att en regering ska närma sig det civila samhället eller få sina invånare – eller sitt parlament i vissa fall – att delta, måste vi ändå acceptera att vi måste ställa villkor. Det räcker inte alltid att enbart säga till en regering att "vi hoppas att ni kommer att göra det", komma med passionerade uppmaningar eller helt enkelt ge vänliga förslag. Frågan när det gäller villkor – jag tycker inte om ordet villkor, jag föredrar att tala om kriterier – är fortfarande viktig. När ni t.ex. talar om profil, menar jag att det fortfarande är ganska normalt att kunna utarbeta en sådan. Den profilen har inte använts för att fastställa budgeten för initiativet. Det är ändå ganska normalt för oss att analysera styresprofilerna för varje land när vi förbereder oss för att bevilja dem ytterligare 25 procent eller till och med 30 procent i finansiell stimulans. Alla dessa diskussioner är fortfarande öppna. Jag vill inte avsluta dem, men hoppas verkligen att vi kommer att kunna göra det vid något tillfälle.

Jag kommer att utelämna allt som handlar om Kina. Jag tycker förstås att detta är en viktig diskussion. Naturligtvis anser jag att utvecklingsländer har rätt att ta in anbud på det samarbete de önskar sig. Afrika är inte längre Europas exklusiva territorium och det är väldigt bra. Detta tycker jag är viktigt.

Det är mycket klokt att ifrågasätta kvaliteten i den utvecklingspolitik som har utformats mellan Kina och Afrika. Vi kan inte kritisera dem för detta, men vi kan undra. Jag har t.ex. under flera månader fått rapporter om kinesiska kontrakt i Demokratiska republiken Kongo. Jag säger inte att det är dåliga kontrakt. Jag säger bara att det finns en hel rad obesvarade frågor. Vi håller på att besvara dem just nu, särskilt frågan om den statliga garantin, eftersom det rör sig om en överenskommelse med ett privat företag. Vi tar också upp procentandelen lån jämfört med gåvor, det faktum att de inte ingick i något anbudsförfarande och att det är nästan samma belopp som landets skuld till Europeiska monetära fonden. Alla dessa frågor måste lösas, men inte genom att vi fördömer den här typen av förbindelser. Afrikanska länder har också rätt att ingå partnerskapsavtal med kineserna. Jag kommer inte att ta upp detta igen.

Luisa Morgantini har pekat på några frågor som redan har tagits upp av Alain Hutchinson. Det är uppenbart att det verkliga problemet alltid kommer att handla om att se till att förbindelserna mellan oss och utvecklingsländerna utgör ett verkligt partnerskap. Jag anser att toppmötet i Lissabon var ett verkligt framsteg eftersom vi i texterna åtminstone utformade början till en ny filosofi för jämbördiga parter i fråga om rättigheter och ansvar.

Det är dock uppenbart att vi ännu inte har nått ända fram och detta är en av de frågor som hänger samman med egenansvar och – när så är möjligt – budgetstöd. Det hänger samman med egenansvar hos det civila samhället och med debatt på parlamentarisk nivå. Jag anser att ni har rätt och att vi måste arbeta med dessa områden.

Ni ställde en annan fråga som jag verkligen är engagerad i och som jag menar är nödvändig i debatten. Frågan var, "hur kan vi få till stånd en bättre harmonisering: hur kan vi få människor att samarbeta bättre, dela upp arbetet bättre, stödja den globala utvecklingspolitiken bättre bland de olika parterna, Världsbankens roll, Världshandelsorganisationen, Internationella valutafonden, kommissionen och alla stora givare?"

Det är sant att det för tillfället – precis som påpekades vid ett annat sammanträde – förekommer överlappningar och dubbelarbete. Det råder till och med konkurrens och inte alltid på ett fruktbart sätt. Jag kan meddela att det har gjorts stora framsteg under de två senaste åren, särskilt med Världsbanken. Jag kan säga er att när jag ser det nya budskap, den nya strategi och den nya filosofi som jag anar hos Världsbanken känner jag mig ganska optimistisk. Det finns alltså utrymme för en annan form av samarbete, för samverkan mellan de olika parterna och jag menar att ni verkligen har satt fingret på en avgörande punkt, som vi måste titta närmare på.

Naturligtvis är gott styre en mycket viktig del – det är därför vi har infört bestämmelser om styresformer.

Ana Maria Gomes tog upp den viktiga frågan om finanskrisens effekter på det ekonomiska och sociala läget i utvecklingsländerna. Nästan samtliga experter är i dag överens om att tillväxten kommer att minska med minst 2 procent, vilket motsvarar upp till 50 miljoner fler fattiga. Vi måste vara mycket medvetna om detta.

För vår egen del skulle jag vara mycket nöjd bara om medlemsstaterna höll sina löften från 2005. Jag kan säga redan nu att vi tillsammans kommer att få kämpa mycket hårt för att tvinga dem att göra det.

För det andra håller jag på att utarbeta ett meddelande – aprilpaketet som jag utlovade – som omfattar mer än offentligt utvecklingsbistånd. Vi kommer att försöka mobilisera en hel rad av kommissionens sektorsbudgetar för utvecklingspolitik. Jag måste säga att det finns några verkligt intressanta möjligheter. Jag arbetar också med Europeiska investeringsbanken med detta paket, särskilt när det gäller stödinфраstruktur, för att försöka utveckla dem snabbt och få snabba effekter. Jag kommer att ta upp detta med parlamentet i april. Låt mig bara säga att jag har en mycket viktig fråga kvar att ta upp, nämligen det civila samhällets och de nationella parlamentens roll.

Jag kommer att avsluta med det. Alain Hutchinson föreslog en gång att Europaparlamentets ledamöter och kanske ledamöterna i medlemsstaternas parlament skulle göra ett experiment och resa vart de än kunde för att diskutera landsstrategidokumentet. Jag har haft möjlighet att göra detta i tre olika länder. Det fungerade väldigt bra, men det berodde förstås på att vi i dessa tre länder hade stöd från regeringarna. Utan ett sådant stöd blir det mycket svårt. Därför tycker jag att ni har rätt: att mobilisera parlamentariska insatser är verkligen en prioriterad fråga. I vilket fall som helst kommer jag att göra allt som står i min makt för att åstadkomma detta.

Maria Martens, föredragande. – (NL) Herr talman! Jag har faktiskt inte särskilt mycket mer att tillägga. Detta är den första debatten om hur strategin ska genomföras. Vi har börjat, men vi är ännu i inledningen. Det återstår fortfarande enormt mycket att göra. Afrika är fortfarande den fattigaste kontinenten. Ni har alla påpekat vilka orosmoment som finns och vilka utmaningar vi står inför, oavsett om det handlar om fred och säkerhet, ekonomisk tillväxt, gott styre, kapacitetsuppbyggnad eller parlamentens och det civila samhällets roll. Kommissionsledamoten har gjort de anmärkningar som behövs i det avseendet.

Jag vill tacka er – mina kolleger i parlamentet, kommissionsledamoten och våra kolleger från det panafrikanska parlamentet. Vi kommer att fortsätta att följa den här processen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 24 mars 2009.

18. Avtal i samband med millennieutvecklingsmålen (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort redogörelse för en rad betänkanden, sammanlagt åtta stycken. Därför vill jag be alla ledamöter att noggrant hålla sin tilldelade talartid för just detta förfarande och jag vill också be kommissionen att hålla sina svar korta och koncisa, annars kommer vi att få svårt att hålla tiden. Detta kommer också att underlätta för tolkarna.

Nästa punkt är ett betänkande av Alain Hutchinson, för utskottet för utveckling, om millennieutvecklingsmålavtalen (2008/2128(INI)) (A6-0085/2009).

Alain Hutchinson, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under nästan tre år har EU och medlemsstaterna haft ett åtagande om att öka effektiviteten i vårt samarbete med utvecklingsländer. Åtgärder har vidtagits, men det finns ett starkt motstånd, särskilt inom medlemsstaterna, och därför återstår fortfarande enorma framsteg att göra.

Tillgång till hälsovård och grundläggande utbildning är bara en dröm för miljontals människor, varav många är kvinnor. Varje dag är det 72 miljoner barn – främst flickor – som inte går i skolan. Varje minut dör en kvinna av komplikationer i samband med graviditet eller förlossning, medan det dör ett barn var tredje sekund i en sjukdom som en läkare lätt hade kunnat förebygga.

Ur ett geografiskt perspektiv är det Afrika söder om Sahara, vilket vi faktiskt nyss påpekade, där situationen fortsätter att vara som mest katastrofal och som saker utvecklar sig just nu finns det risk för att detta kommer att fortsätta under många år.

I detta sammanhang är det sant att budgetstöd – dvs. finansiellt stöd som går direkt in mottagarlandets budget – skulle kunna bidra konstruktivt till att ge ett mer förutsägbart stöd som är inriktat på prioriterade sektorer och därmed blir effektivare. Detta är anledningen till att kommissionen kom med idén om att ingå millennieutvecklingsmålavtal som den tänker föreslå vissa länder för att anslå medel under en sexårsperiod och införa en årlig övervakning med betoning på uppnådda resultat på hälso- och utbildningsområdet.

I vårt betänkande betonas betydelsen av ett sådant initiativ, men där väcks även en rad frågor som kräver tydliga svar. Vilka kriterier tänker kommissionen t.ex. föreslå att utvecklingsländerna måste uppfylla för att kunna få ingå den här typen av avtal? Hur länge skulle ett sådant projekt pågå och vilka skulle villkoren bli för att genomföra det? Vi vill också betona att kommissionen ännu inte har lagt fram något officiellt meddelande i frågan. Om man vill veta mer finns det i dagsläget inga interna dokument att tillgå, endast den grundläggande information som finns på utvecklingsutskottets webbplats.

Även om kommissionens budgetstöd har flera positiva inslag, t.ex. att det är knutet till resultat i fråga om hälsa och utbildning, eller generellt planeras över tre år, bör ni vara medvetna om att det är långt ifrån perfekt. Jag vill t.ex. påminna er om att kommissionen, i likhet med flertalet andra biståndsgivare, endast kommer att bevilja budgetstöd till länder som har infört ett program från Internationella valutafonden. Detta är särskilt problematiskt när vi vet att sådana program kan begränsa regeringens förmåga att investera i utveckling och när alltför ambitiösa mål ställs upp, särskilt i fråga om inflation och budgetunderskott.

Så även om kommissionen beslutar sig för att ge långsiktigt budgetstöd finns det inget som garanterar att detta bistånd i sig inte kommer att bli föremål för byråkratiska förfaranden, som vi vet leder till stora förseningar i utbetalningarna.

Slutligen råder det en allvarig brist på öppenhet och egenansvar hos de berörda länderna och deras befolkningar när det gäller budgetstöd. Det är mycket sällsynt att finansieringsavtal offentliggörs. Kommissionen brukar inte heller regelmässigt ta med organisationer från det civila samhället eller parlamentsledamöter i sin dialog med regeringarna i utvecklingsländer, vilket vi nämnde tidigare.

Ändå är det allmänt erkänt i dag att för att vara effektiv måste utvecklingen helt och hållet ligga inte bara i regeringarnas händer utan även hos befolkningen i utvecklingsländerna.

Sammanfattningsvis kommer projektet med avtal om millennieutvecklingsmål bara att kunna förbättra effektiviteten i vårt bistånd om det definieras ytterst tydligt, tillsammans med villkor för stödberättigande, utförande och utvärdering. I vårt betänkande betonas därför initiativets betydelse samtidigt som vi manar till försiktighet och betonar att kommissionen måste vara mycket tydligare med sina avsikter och svara på de konkreta frågorna i betänkandet.

Jag vill inte avsluta utan att kort beröra revisionsrättens särskilda rapport om EG:s utvecklingsbistånd till hälso- och sjukvård i Afrika söder om Sahara. Rapportens slutsatser är oroande. Ur finansiell synvinkel ser vi att det offentliga biståndet till hälsosektorn inte har ökat sedan 2000. Dessutom verkar budgetstöd ha använts i mycket liten omfattning för hälsosektorn i Afrika söder om Sahara. Därför kan kommissionsledamoten förstå varför vi i vårt betänkande på nytt framhåller att det är absolut nödvändigt för oss att i högre grad fokusera på hälsosektorn, men också att det inte finns några garantier för att just avtalen om millennieutvecklingsmålen kommer att möjliggöra detta.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka utskottet för utveckling och dess föredragande, Alain Hutchinson, för detta betänkande, där ett antal frågor och farhågor som vi fullständigt delar tas upp på nytt.

Mer och bättre utvecklingsbistånd är nödvändigt om vi vill uppnå millennieutvecklingsmålen fram till 2015. Men det behövs också bistånd som är mycket mer förutsägbart och mindre instabilt, vilket vi med rätta påminns om i ert betänkande.

Dessa insatser kommer förstås att ske genom en kombination av flera instrument. Ur min synvinkel är budgetstöd – oavsett om det är generellt eller sektorsinriktat – dock fortfarande det bäst lämpade och mest ändamålsenliga instrumentet i de länder som tillåter det.

Budgetstöd är det bästa sättet att stärka nationella system och processer, öka ländernas egenansvar, underlätta harmonisering, minska transaktionskostnader och på så sätt förbättra förvaltningen av de offentliga utgifterna och påskynda förverkligandet av utvecklingsmålen.

Kommissionen har redan ökat användningen av budgetstöd kraftigt och kommer att fortsätta att göra det under de kommande sex åren, inom ramen för den tionde Europeiska utvecklingsfonden (EUF). Syftet är att göra detta instrument mer effektivt och förutsägbart, varför kommissionen i samråd med medlemsstaterna och andra intressenter har utformat en mer långsiktig form av budgetstöd som vi har kallat millennieutvecklingsmålavtal för länder som uppfyller vissa kriterier: goda tidigare resultat, pålitlig förvaltning av de offentliga finanserna, ändamålsenlig sektorspolitik osv. Millennieutvecklingsmålavtalen är den naturliga utvecklingen av allmänt budgetstöd, inte bara för att de är mer förutsägbara, utan framför allt för att de är resultatnriktade och kan anpassas beroende på resultat. Detta är partnerstater som åtar sig att inrikta sin politik – och därmed sina utgifter – på millennieutvecklingsmålen.

Millennieutvecklingsmålavtalet består av följande huvuddelar: ett sexårigt åtagande, dvs. sex hela år i stället för de vanliga tre åren för allmänt budgetstöd, en garanterad fast utbetalning på minst 70 procent av de totala anslagen, under förutsättning att det inte förekommer några överträdelser av villkoren där betalningar inte görs eller de nödvändiga och grundläggande inslagen i samarbetet inte uppfylls, en variabel komponent på upp till 60 procent i syfte att belöna resultat för att förverkliga millennieutvecklingsmålen kopplade till resultatindikatorer, främst på hälso- och utbildningsområdet, samt framsteg i förvaltningen av de offentliga finanserna.

Länder kan komma ifråga för detta stöd om de redan har använt budgetstöd på ett tillfredsställande sätt inom ramen för den nionde utvecklingsfonden eller om de visar ett starkt engagemang för att se till att millennieutvecklingsmålen övervakas och uppfylls. Syftet är att förbättra förvaltningen av budgetresurserna i länder där givarna har sin egen samordning.

Efter att ha utvärderat tio länder har kommissionen erbjudit sju av dem millennieutvecklingsmålavtal: Burkina Faso, Ghana, Mali, Moçambique, Rwanda, Uganda, Tanzania och Zambia. Dessa program presenterades för

och godkändes av medlemsstaterna i december förra året. Tre avtal har redan undertecknats: Zambia och Rwanda – som jag undertecknade personligen – samt Mali. De resterande kommer att färdigställas inom några veckor. Tillsammans motsvarar dessa sju program omkring 1,8 miljarder euro. Med andra ord omkring 50 procent av det totala allmänna budgetstödet och ungefär 14 procent av den tionde utvecklingsfondens totala budget för nationella vägledande program.

Det är underförstått – och detta förordas i ert betänkande – att vi kommer att försöka utvidga denna åtgärd till andra länder, även dem som inte tillhör AVS, med hänsyn till erfarenheterna från dessa första länder. Naturligtvis kommer det att krävas andra metoder för länder som ännu inte kan få budgetstöd, men millennieutvecklingsmålavtalen är ändå ett viktigt bidrag för att öka biståndseffektiviteten och skynda på framstegen för att förverkliga millennieutvecklingsmålen.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 24 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Millennieutvecklingsmålavtalen utlovar en viktig omställning mot en tydligare färdplan för att uppnå millennieutvecklingsmålen. Det är förstås viktigt att potentialen i dessa avtal inte förminskas genom överdriven byråkrati hos kommissionen, precis som föredraganden har påpekat.

EU skulle bara kunna genomföra ett villkorat utvecklingsbistånd om vi arbetade inom ett monopol och var den enda givaren av utvecklingsbistånd. För tillfället är våra ansträngningar i exempelvis Afrika i ganska stor utsträckning förgäves eftersom Kina håller på med "politisk dumpning", där bistånd inte kopplas till några krav på övergång till demokrati, rättsstatsprincipen eller respekt för de mänskliga rättigheterna.

Vissa afrikanska regeringar kan slippa kommissionens byråkrati genom att strunta i vårt erbjudande om utvecklingsstöd. Detta är enormt farligt eftersom vi i så fall förlorar vår möjlighet att leda dessa länder i rätt riktning.

Jag vill be kommissionen att råda bot på detta genom att förenkla förfarandena och samtidigt behålla tillräckligt stor kontroll över fördelningen av de resurser som ställs till förfogande.

19. Socialt ansvar för underleverantörsföretag i produktionskedjan (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Lasse Lehtinen, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om underentreprenörernas sociala ansvar i produktionskedjan (2008/2249(INI)) (A6-0065/2009).

Lasse Lehtinen, föredragande. – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är vanligt med underentreprenörskedjor i näringslivet. De bidrar till att organisera arbetet effektivt och flexibelt. De är avgörande för den inre marknadens funktion och är ett nödvändigt ekonomiskt och logistiskt nät.

För att säkra marknadernas livskraft och konsumentskyddet är det dock mycket viktigt att använda lagstiftning för att fastställa de viktigaste ansvarsområdena för entreprenörer och underentreprenörer. I detta betänkande uppmanas kommissionen att utarbeta en entydig rättsakt om entreprenörers ansvar på EU-nivå, med respekt för de olika rättsystemen i medlemsstaterna samt för subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna.

Åtta medlemsstater har redan lagstiftning i linje med detta, men vi behöver också kunna reglera förbindelserna mellan underentreprenörskedjor på gemenskapsnivå. Gemensamma problem på EU-nivå måste lösas med gemensamma bestämmelser. Annars kan de länder som inte har reglerat detta verksamhetsområde snedvrider konkurrensen på andras bekostnad.

Detta handlar alltså inte bara om att skydda arbetstagare utan om att skydda konkurrenskraften hos företag som följer bestämmelserna. Det är inte bara fråga om att förhindra den grå ekonomin. Så länge underentreprenörskedjor är en smygväg för att hålla lönerna nere och undvika att betala skatt och sociala avgifter kommer bördan att ligga på skattebetalarna och på de konkurrerande företagen, varav de flesta är små och medelstora företag. Även underentreprenörerna, som ofta är små företag, behöver tydliga bestämmelser när de arbetar för mycket stora entreprenörer.

Vi har redan sett hur system som är specifika för varje land också fungerar förebyggande. Tröskeln för att strunta i arbetsgivarnas skyldigheter kommer att höjas om folk kan förvänta sig straff för brottsliga handlingar.

Det ligger i alla EU-medborgares intresse att uppfylla minimivillkoren för anställning och tydliga regler. Då kan arbetstagarna utan oro flytta från ett land till ett annat, företagen kan lita på avtal och konsumenterna kan lita på att kostnaden för en produkt eller tjänst är riktig och har fastställts på ett öppet sätt. Det är ingen slump att betänkandet särskilt handlar om företags sociala ansvar.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionen välkomnar verkligen detta betänkande.

Hur viktiga underentreprenörer än kan vara för att höja produktiviteten och konkurrenskraften inser vi fullständigt behovet av effektiva åtgärder för att se till att detta varken uppmuntrar till eller underlättar kringgående av anställningsvillkor, särskilt när det finns långa entreprenörskedjor. Det behövs ändamålsenliga, effektiva och avskräckande sanktioner för att se till att underentreprenörer helt och hållet uppfyller sina rättsliga och avtalsmässiga skyldigheter, särskilt arbetstagarnas rättigheter. Större öppenhet i underentreprenörprocessen leder till ett generellt bättre skydd av arbetstagarnas rättigheter, vilket som ni vet är en fråga som kommissionen är och förblir mycket engagerad i.

Även om jag kanske håller med om er övergripande princip, dvs. att europeiska problem kräver europeiska lösningar, skulle jag vara mer försiktig när det gäller slutsatsen i punkt 14 i betänkandet, nämligen att problemet endast kan lösas genom en entydig rättsakt som inför solidariskt ansvar på EU-nivå.

Betänkandet tycks också gå i den riktningen i punkt 15 som innehåller ett krav på en konsekvensanalys av mervärdet och genomförbarheten hos ett sådant gemenskapsinstrument. När det gäller uppmaningen till kommissionen i punkt 25, om att se till att direktivet om utstationering av arbetstagare verkligen efterlevs, vill jag påpeka att vi nyligen har inrättat en arbetsgrupp på hög nivå om utstationering av arbetstagare. Denna arbetsgrupp består av företrädare från medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter och syftar till att förbättra det praktiska genomförandet av direktivet och särskilt det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna. Gruppen kommer att hålla sitt första möte den 25 mars.

Här vill jag nämna en undersökning med titeln "Liability in subcontracting processes in the European construction sector" (ansvar i underentreprenörprocesser inom den europeiska byggnadssektorn) som offentliggjordes 2008 av Europeiska institutet för förbättring av levnads- och arbetsvillkor, där man lyfter fram de stora skillnaderna mellan de nationella solidariska ansvarssystemen och deras effektivitet. I undersökningen betonas också att det inte verkar finnas någon övergripande lösning och det rekommenderas vidare diskussion och forskning, särskilt om gränsöverskridande frågor.

Det problem som vi försöker lösa är socialt, men den föreslagna lösningen har uppenbara effekter som går långt utöver det sociala området. Därför behöver vi undersöka de ekonomiska och rättsliga återverkningarna ingående.

Jag håller fullständigt med om att detta problem behöver en mer omfattande forskning och att vi innan vi lägger fram lagstiftningsförslag noggrant måste undersöka andra metoder än lagstiftning för att hantera vissa av de frågor som tas upp i betänkandet, som förbättrat samarbete och bättre samordning mellan nationella myndigheter, inspektionsmyndigheter och andra nationella verkställande myndigheter, kunskap om goda metoder inom företag, aktuella riktlinjer och normer, initiativ om socialt ansvar samt transnationella företagsavtal, som redan har innovativa bestämmelser inbyggda när det gäller förfaranden för riskbedömning och tillsyn över underentreprenörer.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 26 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Framväxten av underentreprenörer i EU har fått långtgående följder för relationerna på arbetsmarknaden. Det är inte bara arbetskraft som läggs ut på underentreprenad. De därmed sammanhängande rättsliga och finansiella skyldigheterna, t.ex. att följa normer för löner och arbetsvillkor, samt betalning av skatter och sociala avgifter läggs på så sätt också ut på underentreprenörer och bemanningsföretag. Oroande nog kan underentreprenörer i allt högre grad användas för att minska det direkta sociala ansvaret.

Tanken med solidariskt ansvar är alltså avgörande för att se till att företagen hålls ansvariga för sina underentreprenörers metoder. Verkställandet av rättsliga skyldigheter blir helt klart svårare i långa och komplicerade kedjor av sammanlänkade företag. Detta gäller särskilt över gränserna, där olika

entreprenörsnivåer kan upprättas i olika medlemsstater och omfattas av olika regler. För närvarande är det endast åtta medlemsstater som har nationell lagstiftning om underentreprenörers ansvar.

Jag stöder helt och hållet detta betänkande som har godkänts av den europeiska fackliga samorganisationen EFS och där kommissionen uppmanas att utarbeta en entydig gemenskapsrättsakt om att införa solidariskt ansvar på EU-nivå och även uppmanas att genomföra en konsekvensanalys om möjligheten till ett gemenskapsinstrument om kedjeansvar för att öka insynen i underentreprenörskedjor.

20. Ett frihandelsavtal mellan EU och Indien (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Sajjad Karim, för utskottet för internationell handel, om ett frihandelsavtal mellan EU och Indien (2008/21 35(INI)) (A6-01 31/2009).

Syed Kamall, (PPE-DE), ställföreträdare för föredraganden. – (EN) Herr talman! Jag ägnar stor del av min tid här i parlamentet åt att tala om för folk att jag inte är Sajjad Karim utan Syed Kamall. Det måste vara förvirrande att höra Syed Kamall tala om ett Karimbetänkande. Jag talar på hans vägnar eftersom han på grund av oförutsedda omständigheter inte kan vara här i kväll, vilket han ber om ursäkt för.

Hans betänkande omfattar handel med varor och tjänster, investeringar och immateriella rättigheter samt utvecklingsfrågor. Det har nu lagts fram ett gemensamt alternativt resolutionsförslag från PPE-DE-, ALDE- och UEN-grupperna, eftersom de ansåg att det ursprungliga beslutet i utskottet ledde till en omröstning som inte var särskilt representativ, vilket innebär att flera protektionistiska inslag lämnades intakta i betänkandet. I den alternativa resolutionen lyfts det bättre fram hur viktigt Indien är som EU:s handelspartner och vilka fördelar som en liberalisering av handeln kan innebära för båda länderna.

EU och Indien inledde förhandlingar i juni 2007 om vad som kallas ett frihandelsavtal, men vad som många kanske mer korrekt skulle kalla ett avtal om förmånshandel. I betänkandet stöds ett övergripande, ambitiöst och välavvägt frihandelsavtal mellan EU och Indien, vilket bör bidra till att förbättra marknadstillgången för varor och tjänster genom att omfatta praktiskt taget all handel, inbegripet bestämmelser om regelverkets öppenhet på områden som är viktiga för ömsesidig handel och investeringar. Det kommer också att omfatta saker som sanitära och fytosanitära standarder, skydd av immateriella rättigheter, underlättande av handel och tullförfaranden.

De viktigaste punkterna i betänkandet är att Indiens genomsnittliga tulltaxor, sett till varuhandeln, har minskat till nivåer som nu är jämförbara med andra länder i Asien, och framför allt att Indiens genomsnittliga tulltaxa nu är 14,5 procent jämfört med genomsnittet inom EU som är 4,1 procent. Dessutom konstateras det att Indien är oroat över följderna av Reach, kostsamma certifieringar för export av frukt till EU och kostsamma överensstämmelseförfaranden för CE-märkning, och det betonas att dessa frågor måste lösas i avtalet om förmånshandel.

I betänkandet påpekas också att avregleringen av tjänster inte på något sätt får hindra rätten att reglera tjänster, inklusive offentliga tjänster. Man måste emellertid även inse att staten ganska ofta inte är förmögen att tillhandahålla "offentliga" tjänster och vi bör erkänna att det finns en roll för icke-statliga aktörer – den privata sektorn – när det gäller att tillhandahålla grundläggande tjänster för de fattiga, särskilt när staten inte kan göra det på egen hand, vilket ofta beror på bristande inkomster.

Handeln med tjänster mellan EU och Indien är relativt obalanserad. EU exporterar 1,5 procent av sina tjänster till Indien, medan Indien exporterar 9,2 procent av sina tjänster till EU. I betänkandet uppmuntras Indien även att ta fram tillämplig lagstiftning för uppgiftsskydd så att vi i vår tjänstehandel kan känna förtroende för de indiska företagens förmåga att hantera stora mängder uppgifter, eftersom det finns farhågor när det gäller uppgiftsskyddet.

I betänkandet bekräftas också att investeringskapitel ofta har varit förenade med åtaganden om att avreglera kapitalrörelser och att avstå från kontroll av kapitalet. Därför ber vi kommissionen att avstå från att införa sådana bestämmelser med tanke på vikten av kontroll av kapitalet – i synnerhet för fattigare länder – i syfte att lindra verkningarna av finanskrisen.

Därefter välkomnas Indiens åtagande om ett starkt skydd för immateriella rättigheter och om att utnyttja Trips-flexibiliteterna för att uppfylla sina skyldigheter på folkhälsoområdet. Än en gång bör vi alla vara medvetna om att alltför många skyldigheter på folkhälsoområdet ofta kan leda till att medborgare i fattigare länder inte kan få tillgång till läkemedel eftersom läkemedelsföretagen saknar incitament för att utveckla läkemedel för dessa länder.

Slutligen erkänns i betänkandet att ett omfattande kapitel om utveckling är en väsentlig del av varje handelsavtal och att vi bör trygga handeln och de utländska direktinvesteringarna. Dessutom bekräftar man att det finns en viss oro, särskilt här i parlamentet, över frågor som miljönormer, grundläggande arbetsnormer eller yrkeshäls- och säkerhetslagstiftning. Vi bör också inse att i vår strävan efter någon form av balans mellan handelsfrågor, miljöskydd och ILO-konventioner, kan pendeln ofta svänga alltför långt åt ena hållet och i slutändan överskugga handeln och döma fattiga länder till ännu större fattigdom för att vi gör det svårt för entreprenörer i de länderna att utveckla sin kapacitet.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Jag tackar Europaparlamentet för det stora intresse det har visat för våra förhandlingar om ett frihandelsavtal mellan EU och Indien.

Jag är särskilt tacksam mot Syed Kammall och utskottet för internationell handel för att de tillsammans med de associerade utskotten för utrikesfrågor och utveckling har gjort ett utmärkt arbete med betänkandet om frihandelsavtalet mellan EU och Indien. Utbytet med parlamentet har varit mycket omfattande och resolutionsförslaget omfattar i stort sett alla möjliga aspekter på förhandlingarna om ett frihandelsavtal mellan EU och Indien. De åsikter som framförts är nyttiga för våra förhandlingar om frihandelsavtal.

När vi talar om frihandelsavtalet mellan EU och Indien är det viktigt att ta hänsyn till det övergripande sammanhanget och komplexiteten i våra strategiska förbindelser med Indien, däribland samarbetsavtalet från 1994 och den gemensamma handlingsplanen, för att bara nämna två av de viktiga initiativ och dialoger som vi har genomfört med Indien.

Vi är övertygade om att det är ytterst viktigt att arbeta med Indien för att framgångsrikt slutföra förhandlingarna om ett ambitiöst frihandelsavtal som båda parter – EU och Indien – vinner på.

Ju ambitiösare frihandelsavtal, desto större ekonomiska fördelar för varje part – EU och Indien. Det är bara en av de viktigaste slutsatserna av den konsekvensanalys för hållbar utveckling som har utförts av en oberoende konsult parallellt med förhandlingarna.

Syftet med konsekvensanalysen för hållbar utveckling var att analysera de ekonomiska, sociala och miljömässiga konsekvenserna av det kommande frihandelsavtalet och att identifiera eventuella stödåtgärder som behövs.

Konsekvensbedömningen för hållbar utveckling är för närvarande i slutskedet och blir tillgänglig i april, dvs. i tid för att stödja de pågående förhandlingarna.

Jag vill kortfattat redogöra för framstegen i dessa förhandlingar. Det har hållits sex förhandlingsomgångar sedan inledningen i juni 2007. Den sjätte hölls i förra veckan i Delhi, den 17–19 mars. Vi planerar att hålla två ytterligare möten i år, helst efter de indiska valen i april och före toppmötet mellan EU och Indien i november.

När det gäller innehållet i dessa förhandlingar har det gjorts framsteg i alla frågor som berör frihandelsavtalet, men det återstår ännu mycket att göra.

Mer specifikt har vi utväxlat tulltaxeförslag, vi har haft bra diskussioner om flera viktiga tjänstesektorer och vi har gjort framsteg i diskussionerna om texter inom nästan alla avtalsområden. Vi är dock fortfarande långt från ett avtal.

Innan jag avslutar vill jag än en gång uttrycka kommissionens tacksamhet gentemot parlamentet och föredraganden. Kommissionen ser ivrigt fram emot fler möjligheter till effektivt samarbete med parlamentet.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 26 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Kader Arif (PSE), skriftlig. – (FR) I onsdags uttryckte parlamentet sin åsikt om det kommande frihandelsavtalet mellan EU och Indien. Tack vare socialdemokraternas arbete innehåller den text som antogs i utskottet ett påpekande om Indiens ekonomiska och sociala sårbarhet, ett land där 80 procent av befolkningen lever på mindre än två US-dollar om dagen. Inför denna verklighet har den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet lagt fram ett antal ändringsförslag för att påpeka att en eventuell förstärkning av EU:s handelsförbindelser med Indien bör åtföljas av en strikt ram för att förhindra en eventuell avreglering av offentliga tjänster, garantera tillgång till allmän hälso- och sjukvård och nödvändiga läkemedel samt för att

skydda de sårbaraste människornas och sektorernas intressen. Föga förvånande har högern i parlamentet bildat en allians för att föreslå en mycket mer liberal text i plenum, där det framför allt krävs en avreglering av bankväsendet, försäkringssektorn, postväsendet och den offentliga upphandlingen. Under onsdagens omröstning kommer jag att försvara den socialdemokratiska visionen om rättvis och jämlik handel och jag kommer att motsätta mig alla högers försök att backa om dessa principer.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) EU:s varuhandel med Indien har mer än fördubblats i värde mellan 2000 och 2007. Exporten ökade från 13,7 miljarder euro till 29,5 miljarder euro, medan importen ökade från 12,8 miljarder euro till 26,3 miljarder euro. Under 2007 stod Indien för 2,4 procent av EU:s export och 1,8 procent av EU:s import och var EU:s nionde största handelspartner.

Jag välkomnar betänkandet eftersom man kräver att det ingår ett övergripande, ambitiöst och välavvägt frihandelsavtal mellan EU och Indien, vilket bör bidra till att förbättra marknadstillgången för varor och tjänster genom att omfatta praktiskt taget all handel, inbegripet bestämmelser om regelverkets öppenhet på områden som är viktiga för ömsesidig handel och investeringar. Detta omfattar standarder och bedömning av överensstämmelse, sanitära och fytosanitära åtgärder, immateriell äganderätt och dess genomdrivande, underlättande av handel och tullförfaranden, offentlig upphandling samt handel och konkurrens, såväl som handel och utveckling och klausulen om mänskliga rättigheter som en väsentlig del av frihandelsavtalet.

Jag vill betona att frihandelsavtalet måste bidra till att

– åstadkomma ökade bilaterala fördelar för ett ständigt ökande antal medborgare,

– förverkliga millennieutvecklingsmålen, däribland målen för att förebygga miljöskador och att följa sociala standarder.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Indien är kontrasternas land. Dess globala framtoning har färgats av överbefolkning, fattigdom (80 procent av den indiska befolkningen lever på mindre än två US-dollar om dagen) och sjukdom. På senare tid har de ekonomiska framstegen bidragit till att omvandla Indien till en ledande global ekonomi. Indiens bidrag till framstegen inom områdena medicin, teknik och rymdforskning står dock i kontrast till bristen på livsmedel och rent vatten i landet.

EU är Indiens största utländska investerare och handelspartner. Under 2007 uppgick investeringar från EU till 60 procent av alla investeringar i Indien. Indiens investeringar i EU har också ökat mångfalt under de senaste åren. EU bör inrikta sig på att skapa ett multilateralt handelssystem som bygger på vissa principer som utarbetats av WTO och som erbjuder de bästa möjligheterna till en rättvis och ärlig internationell handel.

Men vi bör betona att Indien måste bekämpa sina stora problem med svält. Enligt globala svältindikatorer ligger Indien på 66:e plats av 88 länder. Indien, som är en global kärnvapenmakt, har inte heller undertecknat fördraget om ickespridning av kärnvapen. En annan oroväckande fråga är problemet med barnarbetskraft, där barn i allmänhet tvingas arbeta under farliga och ohälsosamma förhållanden.

Klausuler om mänskliga rättigheter och demokrati bör ingå som en grundläggande del i alla frihandelsavtal som undertecknas med Indien. Vi måste också se till att sociala och miljömässiga avtal och normer respekteras.

21. Livsmedelspriserna i Europa (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Katerina Batzeli, för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, om livsmedelspriserna i Europa (2008/2175(INI)) (A6-0094/2009).

Katerina Batzeli, föredragande. – (EL) Herr talman! Jag vill börja med att tacka skuggföredragandena i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling och de fyra gemensamt behöriga kommittéerna från kommissionen som vi har haft ett ingående samarbete med för att ta fram detta betänkande.

Herr kommissionsledamot! Först vill jag ställa en mycket enkel fråga: när konsumenter går till affären för att köpa mjölk eller yoghurt, varför köper de den? För att få mjölken och yoghurten eller för att få flaskan och behållaren? Jag frågar detta eftersom konsumenterna på ett mycket skickligt sätt har getts intrycket av och föreställningen att de köper ett livsmedel där den industri som framställer det, marknadsför det och transporterar det numera är viktigare än jordbruksprodukten, själva råvaran. För ett femtontal år sedan stod jordbruksprodukterna för ungefär 50 procent av produktens sluttvärde – i dag är det högst 20 procent.

Jordbrukare, oavsett om de odlar eller håller djur, är nu anonyma människor för konsumenterna. Deras förhandlingsposition – inte bara när det gäller slutpriset utan också i fråga om att bevara slutprodukternas kvalitativa och näringsmässiga egenskaper – motsvarar inte alls den roll som de borde ha.

Vi försöker inte skapa skiljelinjer, dela upp de produktiva sektorerna i försörjningskedjan – jordbrukarna, tillverkarna, grossisterna, detaljhandlarna – som ”de goda”, ”de onda” och ”de fula”, eftersom jag inte anser att vi lever i ett vilda västernsamhälle eller i en vilda västerneekonomi. Jag anser att vi lever i en ekonomi som bygger på bestämmelserna för EU:s inre marknad, en marknad som ger tillfälle till tillväxt och konkurrenskraft när den fungerar på ett öppet sätt, men som utestänger producenter och ekonomisk verksamhet när den genomsyras av orättvisa och ogenomskinliga funktioner.

Frågan vi alltså måste hantera här i dag och i framtiden har två aspekter:

- För det första handlar det om att föra konsumenter och producenter närmare varandra genom en kvalitetspolitik i livsmedelssektorn och genom att stärka och gemensamt utforma vägar för att ge konsumenterna en mer direkt tillgång till produktiva jordbruksområden och jordbruksproducenter.

- För det andra handlar det om att skydda – och jag menar inte att bestämma – producenters och konsumenters inkomst genom en öppen prispolitik som omfattar obligatoriska system för kontroll och tillsyn av mellanliggande produktionssektorer i hela försörjningskedjan.

Här tänker vi förstås främst på de små och medelstora företagen på lokal och nationell nivå likaväl som de stora EU-baserade moder- och dotterföretagen och på arbetstagarna som måste verka enligt villkoren för en öppen inre marknad och inte enligt villkoren för ekonomiska sidoskott som karteller och oligopol.

Det är alltså absolut nödvändigt med en samordnad EU-plan och integrerade insatser på livsmedelsområdet, från jord till bord, eftersom (bl.a.)

- de reala producentpriserna faller på ett oroväckande sätt,

- konsumentpriserna är nästan fem till tio gånger priset fritt gården och fortfarande är mycket höga, trots den minskade inflationen,

- graden av koncentration inom detaljhandeln och andra bearbetningsföretag har fyrdubblats under de senaste fem åren och koncentrationen kommer att öka till följd av den ekonomiska krisen och konkurserna hos små och medelstora och lokala företag, en situation som kommer göra förhandlingarna mellan producenter, företag och konsumenter ännu svårare,

- krångel i försörjningskedjan och dess metoder är ett uppenbart hot mot villkoren för en sund konkurrens.

Det skulle inte vara någon överdrift om kommissionens nästa ingripande efter regleringen och tillsynen av finanssystemet skulle riktas mot livsmedelssektorn, som dessutom även är direkt kopplad till spekulationerna inom just den sektorn.

Medborgarna får intrycket av att det är försörjningskedjorna, tillverkningsindustrin och detaljhandeln som bestämmer hemmafruns varukorg och inte statens och EU:s inkomstpolitik.

Därför menar jag att vi genom att rösta om betänkandet från utskottet för jordbruk och genom att vänta på EU:s slutliga förslag i denna fråga kommer att ta itu med de eviga problemen med livsmedelsmarknadens fungerande, som i sin tur måste fungera opartiskt till fördel för EU:s medborgare, EU:s jordbrukare och utvecklingsländer och skapa en känsla av säkerhet i fråga om lagarna för marknaden och institutionerna.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Först vill jag tacka Katerina Batzeli och ledamöterna i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling som utarbetat detta betänkande. Vi diskuterar detta i en tid av stora svårigheter, i ett avgörande ögonblick för EU:s livsmedelskedja.

Som ni alla vet har recessionen lett till en plötslig avmattning av verksamheten i de flesta ekonomiska sektorer inom EU. Jordbrukssektorn har upplevt en verklig kollaps i marknadspriserna, vilket allvarligt hotar jordbrukarnas inkomster. Läget är särskilt allvarligt i sektorer med högt mervärde, som kött och mejeriprodukter.

I detta sammanhang är det avgörande att livsmedelskedjan fungerar effektivt om vi vill lindra krisens effekter för jordbrukarnas inkomster och se till att konsumenterna kan köpa livsmedelsprodukter till lite lägre priser. Därför är livsmedelskedjan och livsmedelspriserna fortfarande högt prioriterade av kommissionen.

Dessutom ger analysen av de strukturella faktorerna anledning att frukta ytterligare prishöjningar för jordbruksråvaror på medellång och lång sikt. Genom att förbättra livsmedelskedjans funktion borde det i framtiden gå att undvika dessa stora höjningar av livsmedelspriserna och dämpa instabiliteten i konsumentpriserna. Jag håller med om de flesta av de farhågor som nämns i betänkandet när det gäller behovet av att förbättra livsmedelskedjans övergripande funktion. Framför allt finns det ett behov av ökad insyn i hela kedjan för att ge konsumenterna bättre information och förbättra fördelningen av mervärdet i hela kedjan.

Kommissionen har det senaste året tagit en rad initiativ för att förbättra livsmedelskedjans funktion. Detta har lett till att högnivågruppen för livsmedelsindustrins konkurrenskraft nyligen utfärdade en uppsättning strategiska rekommendationer. Dessutom lades en grönbok om jordbruksprodukters kvalitet fram förra året.

I meddelandet om livsmedelspriser som antogs i december föreslog kommissionen också flera lösningar i form av en färdplan för att förbättra livsmedelskedjans funktion i EU. Det är absolut nödvändigt att genomförandet av denna färdplan går framåt. Vi måste framför allt göra framsteg med införandet av ett permanent europeiskt observationsorgan för livsmedelskedjan och livsmedelspriserna. Genom att tillhandahålla pålitlig prisinformation från ena änden av kedjan till den andra kommer vi att kunna bidra till att bekämpa bristen på insyn och samtidigt öka vår kunskap om hur kedjan fungerar.

Vi måste också förbättra analysen av hur mervärdet fördelas längs kedjan. Jag tycker att denna fråga är särskilt viktig. Precis som bekräftas i meddelandet om livsmedelspriserna får den bristande balansen mellan jordbruksproducenternas förhandlingsposition i förhållande till resten av kedjan allvarliga konsekvenser för producentmarginalerna inom jordbrukssektorn. Det behöver inte sägas att en insats för att skapa klarhet och kunskap om hur mervärdet fördelas skulle vara ett första steg mot att återställa balansen i förhandlingspositionen längs hela kedjan. Här bör det betonas att konkurrenskraften inom EU:s livsmedelskedja inte får byggas på bekostnad av någon av dess länkar. Det är avgörande att livsmedelsproducenter och återförsäljare inom sektorn för jordbruksprodukter kan fortsätta att lita på en hållbar och konkurrenskraftig plattform för jordbruksproduktionen inom EU.

Jag är övertygad om att den färdplan som kommissionen har föreslagit när den är fullständigt genomförd kommer att ge oss de flesta svaren på de frågor och farhågor som tas upp i Batzelibetänkandet.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 26 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Syftet med det betänkande som vi måste besluta om på torsdag är att i konkreta termer hantera de svårigheter som miljontals av våra medborgare möter på grund av de ökande livsmedelspriserna.

När köpkraften sjunker i EU är det viktigt att parlamentet fattar ett beslut om ett problem som vi ändå känner till lösningarna på. Skillnaden i pris i början och i slutet av livsmedelskedjan kan vara så stor som ett till fem, och även om liberalerna fortfarande vägrar ett erkänna det behöver vi ta itu med marknadens problem för att ge konsumenterna rimliga priser och jordbrukarna rimliga inkomster. Jag har själv föreslagit att betydelsen av marknadsregeringsinstrument – som är mer nödvändiga än någonsin med tanke på den kris vi går igenom – ska bekräftas i texten.

För att se till att "överkomligt pris" inte bara är ett annat sätt att säga "produkt av låg kvalitet" har jag också begärt att frågan om stimulans för de ekologiska sektorerna ska tas upp i betänkandet. Det är önskvärt att konsumenterna får tillgång till produkter av hög kvalitet till rimliga priser genom en ambitiös politik med finansiell stimulans för den typen av jordbruksproduktion.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Livsmedelspriserna har stigit kraftigt på senare tid. Det finns två skäl till detta: för det första den globala jordbruks- och livsmedelskrisen och för det andra marknadskoncentrationen, som har ökat från 21,7 procent 1990 till över 70 procent i dag.

Konsumentpriserna är i genomsnitt fem gånger högre än producentpriserna. Affärskedjor inför väldigt ofta orättvisa villkor och gör det svårt för jordbrukare och små leverantörer att få tillgång till marknaden.

Jag stöder kommissionens förslag om att inrätta en europeisk marknadsövervakning. Jag stöder också tanken på ett europeiskt konkurrensnätverk.

Medlen från programmet för landsbygdens utveckling bör i högre grad anslås till stöd för producenter.

Tanken att fräscha upp konceptet med lokala produkter och ge effektivare stöd till traditionella livsmedelsmarknader är lösningar som jag tycker är mycket bra.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar Batzelibetänkandet där de stora skillnaderna mellan livsmedelspriserna i affären och producentpriserna lyfts fram. Detta gäller tyvärr också i länder vars levnadsstandard ligger betydligt under EU-genomsnittet, t.ex. Rumänien.

Även om vi avvisar alla förslag om priskontroller kan vi inte undvika att lägga märke till att de stora affärerna har en alltför stark förhandlingsposition jämfört med producenterna. Detta är också ett område där vi kan vidta starkare politiska åtgärder för att skydda konkurrensen och konsumenterna.

22. Konststudier i Europeiska unionen (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Maria Badia i Cutchet, för utskottet för kultur och utbildning, om konststudier inom Europeiska unionen (2008/2226(INI)) (A6-0093/2009).

Maria Badia i Cutchet, föredragande. – (ES) Herr talman! Konstutbildning är numera ett obligatoriskt ämne i nästan alla medlemsstater, men det förekommer stora skillnader i hur undervisningen bedrivs.

Tidigare kopplades konststudier till undervisningen av barn och ungdomar, men nu har inriktningen på livslångt lärande och utvecklingen av den nya informations- och kommunikationstekniken (IKT) lett till att konstens och kulturens traditionella utrymme har utvidgats, vilket har gett upphov till nya former av tillgång till och uttryck inom sektorn.

Den kontinuerliga IKT-utvecklingen har även bidragit till att främja en kunskapsekonomi, vilket har lett till att intellektuell och kreativ förmåga har blivit ett viktigt inslag i denna nya ekonomi.

Det förslag till resolution som vi ska rösta om i morgon bygger på tanken att konstutbildning utgör grunden för yrkesutbildningen inom detta område och främjar kreativiteten och den fysiska och intellektuella utvecklingen. Den är också en viktig komponent i barn- och ungdomsutbildningen och konstundervisning i skolan lägger grunden till en verklig demokratisering av tillgången till kultur.

Utbildningen också mycket viktig för framgången för de yrkesverksamma inom den konstnärliga och kreativa sektorn, eftersom konststudier som inriktas på karriär- och yrkesutveckling kräver, förutom talang, att eleverna har en gedigen kulturell grund att bygga på som endast är möjlig att förvärva genom en tvärvetenskaplig och systematisk utbildning. Detta ökar möjligheten att ta sig in på arbetsmarknaden inom denna sektor eftersom eleverna förvärvar allmänna kulturella kunskaper, forskningsmetoder, företagarkunskaper och affärskunskaper samt kompetenser inom olika verksamhetsområden.

Dessutom ges ett mycket speciellt erkännande av den ekonomiska potentialen hos de företag och industrier som är verksamma inom det kreativa, kulturella och konstnärliga området i EU, som ger ett större bidrag än andra starkt uppmärksammade industrier som kemi- och livsmedelsindustrierna.

Vi får inte heller glömma att konstskolor och konstutbildnings- och formgivningscentrum bidrar till att utveckla nya konstnärliga stilarter och rörelser, samt öppna olika kulturvärldar, vilket förstärker EU:s framtoning i världen.

I förslaget till betänkande betonas att konstämnen bör vara obligatoriska i läroplanerna på alla utbildningsnivåer och medlemsstaterna uppmanas att samordna sin konstpolitik på EU-nivå och främja både studenters och lärares rörlighet på detta område, samt att i högre grad uppmärksamma frågan om erkännande av kvalifikationer mellan medlemsstater.

Vi uppmanar även rådet, kommissionen och medlemsstaterna att fastställa konstutbildningens roll som ett mycket viktigt pedagogiskt verktyg för att öka kulturens värde, utforma gemensamma strategier för att främja politik för konstutbildning, utbilda ämneslärarna och att erkänna den viktiga roll som konstnärer spelar i samhället, vilket framgick av Europeiska året för kreativitet och innovation.

Slutligen understryks vikten av att utnyttja de resurser som den nya informations- och kommunikationstekniken och Internet erbjuder som kanaler för en modern och nutidsanpassad undervisning när det gäller att införa den konstnärliga dimensionen i läroplanerna. En europeisk portal för konst- och kulturutbildning bör tas fram gemensamt för att garantera utvecklingen och främjandet av den europeiska kulturella modellen.

Av alla dessa skäl uppmanar jag majoriteten att stödja betänkandet som kommer att ge ett tydligt budskap om stöd till yrkesverksamma, studenter och företag inom den kreativa och kulturella sektorn.

Louis Michel, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Först av allt vill jag tacka Maria Badia i Cutchet för hennes initiativbetänkande om konststudier inom Europeiska unionen.

Konststudier får ett allt viktigare utrymme på EU-nivå. Vi är alla överens om att kultur och konst är en mycket viktig del av utbildningen. De bidrar till att utveckla känslighet och självförtroende, nödvändiga egenskaper inte bara för vår roll som medborgare utan också för den ekonomiska aktör som vi alla har inom oss. Detta råder det ingen tvekan om. Konstutbildning är en källa till välmående, kreativitet och social integration. Det är mycket viktigt att denna utbildning främjas i EU:s utbildningssystem från så unga år som möjligt.

Vi delar denna vision och vi gläder oss över att det i ert betänkande hänvisas till flera viktiga initiativ på EU-nivå, t.ex. Europeiska året för kreativitet och innovation.

Konstens och konstutbildningens betydelse för att bygga ett bättre samhälle går hand i hand med dess inverkan på det ekonomiska livet. Enligt färskta beräkningar uppskattas de kulturella och kreativa industriernas bidrag till det ekonomiska välståndet till 2,6 procent av EU:s BNP. Dessutom kan all ekonomisk verksamhet dra fördel av utbildningen i konst och kultur. Innovation uppmuntrar till att skapa synergieffekter mellan traditionella verksamhetsområden och mer innovativa sådana. I dag måste vi kombinera teknik och design samtidigt som vi integrerar principerna om hållbarhet och ekonomisk lönsamhet. Denna kombination kräver en ny definition av hur kunskap ska överföras och förvärvas.

Dessa olika frågor behandlas i dokumentet om den europeiska referensramen där nyckelkompetenser för livslångt lärande definierades 2006. Inom denna ram konstateras det att konstnärliga och kulturella uttryck är nödvändiga för att utveckla kreativ kompetens, som är så användbar i arbetslivet.

I den europeiska agendan för kultur presenteras nya metoder, särskilt en strukturerad dialog med det civila samhället och nyligen även nya öppna metoder för kulturell samordning. Dessa metoder har kunnat tillämpas tack vare en första treårig arbetsplan som rådet antog den 21 maj 2008 och där det anges fem prioriterade insatsområden. Inom denna ram inrättades en arbetsgrupp av sakkunniga från medlemsstaterna som skulle arbeta på temat synergieffekter mellan kultur och utbildning. Denna grupp kommer att utforma rekommendationer för att identifiera goda metoder på nationell nivå och även utfärda ett antal rekommendationer till medlemsstaterna och EU-institutionerna. Dessutom kommer den att ta fram metoder för att bedöma framstegen inom de politikområden som omfattas av dess mandat. Slutligen bör gruppen kunna ge ett värdefullt bidrag till Europeiskt kulturforum som ska hållas den 29-30 september 2009 i Bryssel.

Jag har precis läst ett svar från min kollega i kommissionen, Ján Figel'.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 24 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), *skriftlig*. – (BG) Europaparlamentets betänkande om konststudier inom EU ingår i de kontinuerliga insatserna för att utveckla den interkulturella dialogen och är mycket viktiga i samband med Europeiska året för kreativitet och innovation.

Konstutbildningen måste utan tvivel ägnas större och mer specifik uppmärksamhet. Det är viktigt att den är en obligatorisk del av läroplanen så tidigt som möjligt, eftersom den stimulerar den känslomässiga och kulturella utvecklingen hos den unga generationen.

Genom att ge dessa studier ett större praktiskt syfte och införa interaktiv undervisning skulle vi kunna få en djupare förståelse av nationella och europeiska kulturella värderingar. Genom att ge elever, lärare och yrkesverksamma inom sektorn ökad rörlighet kan vi direkt skapa medvetenhet om den europeiska identiteten och skapa kulturell och religiös tolerans.

Medlemsstaterna måste investera för att skapa bättre möjligheter till informella och oberoende konststudier och förhindra att antalet program på detta område minskar. Deras stöd till konstnärers yrkesliv skulle öka det allmänna intresset för olika former av konststudier.

Offentlig-privata partnerskap på detta område skulle bidra till att modernisera utbildningsprogrammen och uppmuntra till en mer aktiv integration av ny teknik i undervisningsprocessen. Större delen av resurserna för en samordnad EU-politik för konststudier utgörs av investeringar för att förstärka EU:s kulturella inflytande globalt, förstärka kreativiteten och, indirekt, EU:s ekonomi.

23. Aktiv dialog med medborgarna om EU (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Gyula Hegyi, för utskottet för kultur och utbildning, om en aktiv dialog med medborgarna om EU (2008/2224(INI)) (A6-0107/2009).

Gyula Hegyi, föredragande. – (HU) EU är det förlovade landet för människor från avlägsna kontinenter eller från Balkan som vill ansluta sig till EU. Samtidigt är EU i många avseenden symbolen för besvikelse, tristess eller byråkrati för dem som redan befinner sig innanför stängslet: EU-medborgarna, oavsett om de är opinionsbildande intellektuella eller vanliga medborgare.

När jag fick betänkandet började jag läsa med stor entusiasm. Jag måste säga att min entusiasm hade minskat en smula när jag var klar, eftersom jag insåg hur många hinder det finns för att föra en aktiv dialog med medborgarna och hur långt EU:s byråkratiska maskineri ligger från medborgarnas dagliga liv och önskemål. I vilket fall som helst förstod jag tack vare betänkandet att – kanske inte så överraskande – ju lägre utbildningsnivå eller status våra medborgare har, desto mindre förståelse har de för integrationen och desto mer EU-skeptiska är de.

Därför anser jag, och detta är den viktigaste delen i mitt betänkande, att bortsett från unga människor – som lätt kan vinnas för EU-integrationens sak genom utbildningsinsatser – bör vi främst inrikta oss på dem som vi hittills inte har kunnat nå. Där finns invånare i små samhällen, arbetarklassen, pensionärer och i allmänhet människor med mindre tillgångar och sämre förutsättningar. Vi måste på något sätt försöka förmedla föreställningen om EU och värderingarna om europeisk enhet till dem.

I mitt betänkande rekommenderar jag att många fler studenter ska ges möjlighet att få ett Erasmusstipendium. Ett särskilt förslag om detta har utarbetats av det ungerska socialistpartiets ungdomsavdelning. Endast en liten procentandel av de ungerska universitetsstudenterna kan utnyttja detta studentutbytesprogram, trots att det vore önskvärt att alla som tar universitetsexamen har studerat minst ett halvår utomlands.

Själv tycker jag att det borde finnas en enhetlig ettårig gemensam EU-läroplan för historieundervisning. Studenter bör kunna studera samma europeiska historia på samtliga 23 officiella språk och i alla 27 medlemsstater i minst ett år. Kommissionen gav inte detta förslag särskilt stort stöd, utan tog in en urvattnad version i sin text.

Med utgångspunkt i rekommendationen från ungerska universitetslärare föreslog jag att vi skulle inrätta ett europeiskt öppet universitet, ett slags "Volkshochschule", ett folkuniversitet. EU-medborgare skulle kunna anmäla sig var som helst i EU, oberoende av skolbetyg eller diplom, till ett förhållandevis fritt utbildningsprogram som skulle erbjuda utbildning i EU:s historia, dess bildande och arbetssätt.

Det har länge varit ett önskemål från ledamöter av Europaparlamentet, en önskan men kanske också ett krav, att Euronews, som åtminstone delvis finansieras av EU-pengar, skulle sända program på varje medlemsstats officiella språk. Det är något absurt med att Euronews sänder på arabiska och ryska, men inte på ungerska eller någon annan medlemsstats språk. För övrigt smärtar det mig, herr kommissionsledamot, att rapportera – jag antar att ni inte redan har hört det här – att kabel-tv-paketen i Budapest inte längre omfattar det engelskspråkiga Euronews, utan i stället erbjuder ett program på kinesiska. Tyvärr är efterfrågan på kinesisk tv större än på Euronews, eftersom den senare inte sänds på ungerska, medan det bor många kineser i vårt land nu.

Debatten var livlig och jag vill upplysa kommissionsledamoten, om han är närvarande, om att jag också hade velat rekommendera att EU-företrädare ska kunna kommunicera mer öppet med medierna än vad de hittills har kunnat göra. Problemet är dock att det ofta inte finns någon som på ett kompetent sätt kan förklara kommissionens ståndpunkt och därför är det bara motståndarnas åsikt som gör sig hörd.

Eftersom min tid är slut vill jag slutligen rekommendera att lokala icke-statliga organisationer engageras i EU:s kampanjer eftersom de har mycket större kännedom om lokalsamhället och talar ett språk som de kan nå ut till befolkningen med.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Jag vill bara göra en liten, helt personlig utveckling som inte har något att göra med frågan från min kollega. Jag förstår inte riktigt er önskan om att låta icke-statliga organisationer delta i valkampanjen. Jag förstår den inte, men jag kommer att vidarebefordra begäran till min kollega.

I och med det rådande politiska och ekonomiska läget ökar naturligtvis behovet av en aktiv dialog med medborgarna. Medborgarna måste hållas informerade om de förändringar av EU som direkt eller indirekt påverkar deras vardag och som de också måste kunna delta i.

Detta har legat till grund för kommissionens arbete under de senaste fyra åren. Jag gläder mig mycket åt Hegyibetänkandet om en aktiv dialog med medborgarna om EU. Vi strävar efter att ge medborgarna i EU:s 27 medlemsstater ett brett utbud av grundläggande information om EU så att de inte bara kan förstå hur unionen kan bidra till att lösa de stora problem som Europa och världen står inför i dag utan även utbyta och dela med sig av sina åsikter om detta.

Vi försöker också skapa många fler tillgängliga forum där den här diskussionen kan föras, med hjälp av alla tillgängliga resurser och tillgänglig teknik i dag: onlineforum, medier och på lokal nivå.

Samtidigt som min kollega håller med om ett antal rekommendationer i betänkandet kan hon inte hålla med om åsikten att kommunikationen inte har fungerat hittills. Hon säger också att även om vår kommunikation verkligen har förbättrats under de senaste åren så måste vi fortfarande vara realistiska i fråga om vad som kan åstadkommas med en budget på endast 100 miljoner euro för 27 medlemsstater, 23 språk och nästan 500 miljoner människor.

Dessutom kan kommissionen verkligen inte vara ensam om kommunikationen med medborgarna om EU-frågor. Det krävs en gemensam insats från alla institutioner och alla medlemsstater. Därför har vi förhandlat fram ett avtal med medlemsstaterna och parlamentet om gemensam kommunikation om EU. Detta politiska avtal med titeln "Samarbete för kommunikation om Europa" undertecknades den 22 oktober 2008. Detta är första gången som institutionerna i EU:s medlemsstater har gjort ett gemensamt åtagande om att kommunicera tillsammans om EU med EU-medborgarna. Nu är det viktigt att vi genomför detta avtal fullt ut. Jag håller helt och hållet med om betydelsen av processen med att samråda med medborgarna och om behovet av att utvidga dialogen till alla samhällsnivåer.

Den regelbundna dialogen mellan kommissionen och företrädare för det civila samhället inleddes för mer än 30 år sedan. Den tar hänsyn till den politik för öppenhet och delaktighet som kommissionen har drivit i flera år och illustrerar hur många olika verksamhetsområden det finns och vilken mångfald av parter som är involverade.

Jag vill betona att samarbetet mellan kommissionens delegationer och parlamentets informationskontor i medlemsstaterna i stort sett fungerar mycket bra.

Det kommande valet till Europaparlamentet är ett mycket bra exempel på dessa båda institutioners politiska vilja att samarbeta för att upprätta gemensamma kommunikationsprioriteringar.

När det gäller behovet av information på lokal och regional nivå som särskilt riktas till unga människor, förstagångsväljare och kvinnor, noterar jag med tillfredsställelse det beröm som kommissionen har fått för valet av projekt inom plan D.

Jag vill passa på att meddela att kommissionen också har för avsikt att genomföra särskilda verksamheter inom ramen för initiativet Debattera Europa plan D i samband med valet till Europaparlamentet. När det gäller att skapa en ny webbplats och upprätta förbindelser med lokala tv-stationer vill jag säga att kommissionen håller på att skapa nätverk av radio- och tv-operatörer som ska sända program om EU-frågor. Så snart de är i drift kommer dessa nätverk tillsammans med *Euronews* att nå mellan 60 och 90 miljoner personer varje vecka på alla EU-språk.

När det gäller vikten av att införa kurser om EU-lagstiftning och EU-historia i läroplanerna håller kommissionen med om att unga människor bör få undervisning i de viktigaste fakta om EU i skolan. Vi hoppas att medlemsstaterna kommer att följa upp förslaget om denna viktiga fråga.

Det finns många andra intressanta rekommendationer som är värda att uppmärksammas, men tyvärr har vi bara begränsad tid på oss.

Avslutningsvis vill jag återkomma till en viktig aspekt av de insatser som gemenskapsinstitutionerna gör: det går bara att kommunicera effektivt om alla berörda parter har ett nära samarbete. Kommissionen uppskattar parlamentets osvikliga stöd. För egen del välkomnar jag ert personliga engagemang som ledamot av Europaparlamentet.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 24 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Detta är en av de viktigaste frågorna som måste behandlas. EU:s befolkning känner inte att de är EU-medborgare. Begreppet EU-medborgarskap är fortfarande otydligt, medan medborgarskapet i den enskilda nationen fortfarande har företräde.

De flesta medborgare känner sig inte delaktiga i processen och de betraktar EU som en fristående institution. För att skapa en positiv återanknytning krävs en förbättrad dialog mellan medborgarna och EU-institutionerna, Lissabonfördraget behöver ratificeras, det är viktigt med en samrådsprocess och gemensamma öppna diskussioner.

För ett år sedan, i april 2008, kom vi med förslaget till "Debattera Europa" som ger oss möjlighet att överbrygga den ofta artificiella klyftan mellan nationella frågor och EU-frågor.

I slutändan måste EU-medborgarna dock få en tydlig uppfattning om vilken riktning den europeiska processen kommer att ta. Det finns två inställningar som inte kan fortsätta att existera parallellt. Vi måste göra ett val. Är vi för en fullständigt integrerad union eller är vi för att fortsätta med status quo? När medborgarna ser sina regeringar vackla från det ena till det andra, vem kan då klandra dem om de känner sig främmande för själva processen?

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Hegyibetänkandet belyser ett viktigt aktuellt problem. Ratificeringen av Lissabonfördraget, som är en garanti för ett mer effektivt, demokratiskt EU, avvisades av irländarna i en folkomröstning. Sedan dess har detta orsakat osäkerhet och vilshenhet i EU.

Vi måste göra det möjligt för EU-medborgarna att göra sin röst hörd mer effektivt när det gäller utformningen av EU:s politik. För detta krävs lämplig utbildning, eftersom motståndet mot integrationen är större hos dem med låg utbildningsnivå. Det är t.ex. nödvändigt att erbjuda utbildning i allmän EU- och medborgarskapskunskap vid öppna universitet eller som en del av läroplanerna på gymnasienivå. Det är viktigt att människor känner till sina rättigheter, och att de vet att EU inte fungerar över deras huvuden, utan med dem. Vi måste se till att lämpliga informationskällor finns tillgängliga i de mindre utvecklade regionerna. Garantin för en fungerande demokrati är inte byråkratin utan medborgarna själva – detta är grunden för den demokratiska kulturen. Det är nödvändigt att medierna bidrar till att utveckla kommunikationen mellan institutionerna och medborgarna samt kommunikationen mellan medborgarna.

Vi kan inte förvänta oss ansvarsfulla beslut, eller några beslut över huvud taget, från medborgarnas sida om vi inte ger dem ändamålsenlig information. Att tillhandahålla information är vårt ansvar och vår plikt, medan beslutsfattandet är medborgarnas rättighet. I maj kommer det att vara fem år sedan Ungern anslöt sig till EU och vi kan redan se att EU inte är ansiktslöst utan är summan av alla enskilda medborgare. Vi måste veta att beslutsfattandet ligger i våra händer. Så låt oss utnyttja denna möjlighet.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag tackar föredraganden för ett utmärkt arbete. Han tar upp många viktiga aspekter och problem i fråga om samspelet mellan EU och EU-medborgarna.

EU är inte folkets favorit i någon av medlemsstaterna. Den irländska folkomröstningen i juli förra året verkade åtminstone visa att irländarna inte ville ha mer EU. Av någon anledning går de negativa budskapen och farhågorna om att staten ska slukas av ett anonymt Bryssel fram bättre än några nyheter om allt det goda som EU har åstadkommit. Det stora okända är alltid alldeles för lätt att hota med och det är lätt att ansluta sig till den kören.

Ett starkare engagemang från de enskilda och från de icke-statliga organisationerna i EU:s alla verksamheter skulle öka acceptansen. Särskilt när det gäller rättsliga frågor borde enskilda och organisationer få större utrymme att påverka och uttrycka sin åsikt i alla led i lagstiftningsprocessen.

Föredraganden nämner också ett intressant faktum i fråga om de senaste EU-folkomröstningarna, nämligen att kvinnor oftare röstade mot EU än män. Uppenbarligen känner framför allt kvinnor av någon anledning att EU är främmande för dem.

Det finns ett uppenbart skäl: unionen har ett mycket manligt ansikte. Kommissionens ordförande är man, liksom nästan 70 procent av kommissionsledamöterna. Likaledes är det en man som svingar klubban som talman för Europaparlamentet och en man som är ordförande för majoriteten av parlamentsutskotten. Det är viktigt att jämställdhet mellan kvinnor och män genomförs i så stor utsträckning som möjligt under den kommande mandatperioden när EU:s toppjänster kommer att tillsättas. Minst en kvinna borde utses bland dem.

Aktiv dialog med det civila samhället är det viktigaste sättet att stärka EU:s legitimitet.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Som alltid aktualiserar det kommande Europaparlamentsvalet frågan om den mängd information som ges och brister i dialogen med medborgarna, särskilt på EU-nivå.

I detta sammanhang välkomnar jag förslaget till resolution om en aktiv dialog med medborgarna om EU, där betydelsen av att involvera EU-institutionerna, det transeuropeiska utbildningssystemet och massmedierna understryks. Förkastandet av konstitutionsfördraget i Frankrike och Nederländerna samt Irlands motstånd mot Lissabonfördraget som uttrycktes genom en folkomröstning har visat att det är en genomförbar och nödvändig strategi att starta en kampanj som riktar sig till medborgare med en lägre utbildningsnivå, vilket jag helt och hållet stöder.

Med tanke på den ökade tillgången till Internet i EU:s medlemsstater bör vi utnyttja detta redskap och använda det till att göra dialogen med medborgarna mer effektiv. Detta skulle kunna ge människor möjlighet att spela in sina åsikter, som därefter skulle kunna utvärderas och införlivas i vår beslutsprocess. Jag anser också att EU:s historia, unionens funktionssätt och medborgarnas rättigheter bör utgöra grundläggande delar i läroplanerna inom hela EU.

Jag är därför fast övertygad om att vi kan garantera förutsättningarna för en sammanhängande dialog med medborgarna om Europa och EU från ett annat perspektiv, grundad på korrekt information och kunskap.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Mina damer och herrar! Jag vill gratulera Gyula Hegyi till hans fantastiska betänkande, och jag är övertygad om att det kommer att utgöra ett betydande bidrag till skapandet av en samhällsdialog i Europeiska unionen.

Ett framgångsrikt genomförande av EU-institutionernas allmänna kommunikationsprioriteringar tillsammans med medlemsstaterna kommer att utgöra ett viktigt steg när det gäller att göra EU-medborgarna bättre informerade. Bara välinformerade européer kan utnyttja sina möjligheter att delta i en aktiv dialog om EU. Vi har alla sett konsekvenserna av problemen med att se till att människor hålls informerade: nejroster i folkomröstningar och blockering av den europeiska utvecklingen.

Som ordförande för en medborgarorganisation i Bulgarien är jag fast övertygad om att medborgarna kan ges möjlighet att bidra direkt till den politiska processen på EU-nivå genom att de involveras i beslutsprocessen. Jag anser att detta är ett av de viktiga områden som snabbt måste reformeras och förbättras.

Jag anser att detta betänkande kommer att göra det möjligt för Europaparlamentet att ge nödvändiga riktlinjer och rekommendationer till de andra institutionerna, men också till de civila organisationerna eftersom medborgarna utgör en väsentlig del av EU:s framtida utveckling. Utan deras samarbete och medverkan kommer det att bli omöjligt för oss att uppnå det mål vi har satt upp.

24. Kampen mot kvinnlig könsstympning inom EU (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Cristiana Muscardini, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om kampen mot kvinnlig könsstympning inom EU (2008/2071(INI)) (A6-0054/2009).

Cristiana Muscardini, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tycker att det är särskilt passande att kommissionsledamot Louis Michel deltar i vår debatt. Som vi vet ägnar han alltid stor uppmärksamhet åt människorättsfrågor och tragedier i Afrika. Louis Michels närvaro inger mig hopp om att kommissionen på allvar ska uppmärksamma en fråga som i dag inte bara påverkar 28 afrikanska länder

samt olika länder i Mellanöstern och deras grannländer, utan nu också utgör ett särskilt svårt problem inom själva EU.

Genom den massinvandring som har skett under de senaste åren har denna tragedi förflyttats till EU-länderna. Tiotusentals flickor och unga kvinnor riskerar varje dag att drabbas av ett fruktansvärt ingrepp som inte bara orsakar dem fysiska men för resten av livet, utan också mycket allvarliga psykiska skador. Därför – trots att parlamentet redan har fördömt detta bruk vid flera tillfällen under de senaste åren och även genom Daphne har finansierat 14 projekt för att bekämpa kvinnlig könsstympning – diskuterar vi detta ämne även i dag, eftersom fenomenet tyvärr inte har börja minska i omfattning, utan i stället fortsätter att öka.

Vi måste ha modet att införa en mer lämplig och seriös metod för förebyggande genom kulturella kampanjer, med vars hjälp vi kan få invandrarkvinnor, men också dessa flickors fäder, att förstå att det inte går att integrera eller skapa en framtid för sina döttrar genom att följa en rit, som inte har något att göra med religion.

Föreställ er en flicka som går på en fransk, italiensk eller belgisk skola och plötsligt, efter att ha umgåtts med sina kamrater, rycks bort från normaliteten och tvingas genomlida en tragedi som kommer att märka henne för livet. Denna flicka blir inte bara fysiskt stympad, det blir också omöjligt för henne att återuppta en normal relation med andra människor; hon känner sig förminskad, och i vårt samhälle vill vi inte ha människor som är annorlunda. Vi vill ha människor som, oavsett religion, hudfärg eller geografiskt ursprung, kan arbeta tillsammans för att bygga ett bättre Europa, närmare medborgarna.

Därför, herr talman, herr kommissionsledamot, vill vi i parlamentet – och jag vill tacka alla mina kolleger från utskottet som har hjälpt mig att utarbeta detta betänkande – att lagarna i alla medlemsstater ska harmoniseras så att kvinnlig könsstympning klassas som ett brott. Vi vill inte ha förslag om dämpande åtgärder som "prickning". Vi vill att kvinnor verkligen ska vara jämställda med män, vi vill inte ha initiationsriter utan i stället verklig integration. Vi vill att icke-statliga organisationer ska ha möjlighet att utföra sitt arbete, vi vill ha en förebyggande politik som innefattar organisationer för invandrarkvinnor, vi vill straffa alla som försöker stympa flickor och dra ner dem i en pervers spiral av desperation och marginalisering.

Betänkandet täcker många områden och jag tror att ledamöterna har haft möjlighet att granska och utvärdera det. Jag tycker att alla bör ansluta sig till denna vädjan om ett målinriktat EU som kombinerar ansträngningarna från de tre institutionerna för att bekämpa detta fruktansvärda brott som utgör en kränkning av de mänskliga rättigheterna.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Jag vill på både mina egna och min kollegas vägnar tacka Cristiana Muscardini för hennes anförande eftersom jag anser att hon har satt fingret på något som är både en tragedi och en skandal. Jag vill verkligen tacka Cristiana Muscardini för hennes utmärkta betänkande om denna viktiga fråga om kampen mot kvinnlig könsstympning inom EU.

Kommissionen har mycket tydligt fördömt, både inom unionen och i tredjeländer, de oacceptabla traditionella metoder som allvarligt undergräver kvinnors och unga flickors grundläggande rätt till respekt för sin fysiska och psykiska integritet. Vi instämmer självfallet helt och fullt med innehållet i betänkandet. Vi tycker att alla medlemsstater i Europeiska unionen borde vidta kraftfulla åtgärder. Jag skulle vilja säga att mycket starkare åtgärder borde vidtas för att få ett slut på dessa metoder, både inom EU och i tredjeländer, för det är fullständigt oacceptabelt och helt otroligt att detta fortfarande kan pågå inom EU. Vi måste också se till, inom ramen för alla politiska dialoger som vi har med tredjeländer, att dessa helt och hållet förstår vår ståndpunkt. Jag skulle nu vilja lyfta blicken från texten en stund och säga att jag kan försäkra er att denna fråga alltid står på dagordningen i alla politiska dialoger som vi har med utvecklingsländerna.

Alldeles nyligen fick jag ett samtal från Burkina Fasos president Blaise Compaoré som sa att de just håller på att anta en lag om förbud mot denna metod, även om det inte kommer att bli en lätt fråga. Det bör påpekas att det uppenbarligen finns några klaner och vissa stammar som fortfarande använder denna metod, och det är en rätt känslig fråga i landet, men han hade verkligen en önskan att göra framsteg, och jag anser att det är viktigt.

Ni känner säkerligen också till att kommissionen regelbundet frigör gemenskapsmedel för att stödja projekt i EU och tredjeländer som syftar till att förhindra och avskaffa kvinnlig könsstympning och hjälpa de drabbade och de unga kvinnor som riskerar att drabbas.

I EU är vårt viktigaste instrument Daphne III-programmet, vars syfte är att stödja europeiska icke-statliga organisationer samt lokala och regionala offentliga institutioner och myndigheter i deras kamp mot kvinnlig könsstympning. Sedan starten 1997 har Daphne samfinansierat 14 projekt särskilt ägnade åt denna fråga

med sammanlagt cirka 2,4 miljoner euro. Daphneprojekten har gjort det möjligt för oss att genomföra informationskampanjer och gemenskapsprogram för utbildning och stöd, analysera nationell lagstiftning, samla in information och statistik, utveckla verktyg och ta fram bra rutiner som kan användas av aktörer ute på fältet samt rekommendera politiska riktlinjer till beslutsfattare på EU-nivå och nationell nivå.

Vi är fast beslutna att behålla stödet till sådan verksamhet och fortsätta att arbeta med frågan inom EU, inte bara när det gäller att förebygga våld och stödja de drabbade, utan också när det gäller frågor om invandring, asyl och straffrätt.

Låt mig nu än en gång rikta uppmärksamheten bort från texten en stund. Jag måste säga att jag är något chockerad över fegheten hos våra regeringar och vissa politiker som anser att detta är en del av kulturen och därför något oantastligt. Jag är ledsen, men det minsta vi borde förvänta oss av människor som kommer till Europa är att de rättar sig efter de regler som gäller här. Jag tycker inte att det ska finnas en rättvisa med två hastigheter. Detta påverkar inte ett europeiskt lands kapacitet för att ta emot invandrare, snarare tvärtom. Det här är en debatt som jag har upplevt tidigare i mitt eget land. Jag måste säga att jag är chockerad över att vissa människor, under förevändningen att de respekterar invandrarnas kultur, vägrar att bestraffa den här typen av saker. Om vi åtminstone vill ta itu med den här frågan inom EU tror jag att vi måste komma dithän att dessa metoder bestraffas. Vi måste ha detta politiska mod, och jag tror inte att det skulle hämma ett lands förmåga att ta emot invandrare om vi skulle säga: "Det här är vår lagstiftning, det här är våra regler, det här är våra mänskliga värderingar, och ni måste rätta er efter dem. Om ni inte gör det kommer ni att handla utanför lagen och då kommer ni att straffas." Här slutar min utveckling, men jag är glad att jag har sagt dessa saker eftersom jag helt och hållet delar er irritation över denna fråga.

Inom ramen för sitt bistånd till tredjeländer tillämpar kommissionen också tre politiska strategier för att bekämpa kvinnlig könsstympning. För det första gör kommissionen som jag tidigare nämnde frågan om kvinnornas frigörelse, deras mänskliga rättigheter och deras hälsa till en väsentlig del av all politisk och strategisk dialog med partnerländernas regeringar.

För det andra stöder den arbete som omfattar diskussioner och lobbyverksamhet för förbättrad nationell lagstiftning och för skapande av nationell politik för att främja och skydda kvinnors rättigheter och förbjuda alla skadliga metoder.

För det tredje stöder den initiativ som syftar till att stärka de politiska ledarnas handlingsförmåga och informationskampanjer som riktar sig till alla delar av samhället. Det fleråriga Haagprogrammet, som omfattar olika åtgärder som kommer att vidtas för att utveckla området med frihet, säkerhet och rättvisa, avslutas 2010. Vi kommer att presentera det nya Stockholmprogrammet 2010–2014 i ett meddelande under våren 2009. Jag kan bekräfta för er att man inom ramen för detta program kommer att lägga stor vikt vid aspekter som berör skyddet av grundläggande rättigheter och offer, även främjande och skydd av barns och kvinnors rättigheter.

Även om kommissionen ännu inte har utarbetat någon särskild strategi för att bekämpa kvinnlig könsstympning är vi fast beslutna att fortsätta stödja åtgärder som syftar till att förebygga detta, och vi har för avsikt att fortsätta att ta upp frågan inom ramen för unionens interna och externa politik.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 24 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Varje år är det 180 000 invandrarkvinnor i Europa som drabbas eller riskerar att drabbas av könsstympning. Det är viktigt att komma ihåg att dessa stympningar utgör en kränkning av de mänskliga rättigheterna med mycket allvarliga fysiska och psykiska konsekvenser. Denna metod kan inte motiveras på grundval av kulturella eller religiösa traditioner. För att få ett slut på detta måste medlemsstaterna garantera efterlevnaden av förbudet enligt deras egen straffrätt, och stympningen måste betraktas som en straffbar gärning. Samtidigt måste offer och potentiella offer ges tillgång till rättslig och medicinsk hjälp.

EU måste öka sitt stöd till de icke-statliga organisationer som gör ett betydande arbete ute på fältet när det gäller förebyggande och stöd. På nationell nivå och EU-nivå skulle riktade informations- och utbildningskampanjer kunna bidra till att undanröja de tabun som är förknippade med dessa metoder och samtidigt informera familjerna om de rättsliga konsekvenser som stympning medför. Därför är det viktigt för EU att ta itu med detta problem genom att definiera gemensamma förebyggande åtgärder för att förbjuda

stympning inom EU och genom att hänvisa till detta förbud i alla samarbetsavtal som ingås med tredjeländer. Könssympning är ett socialt problem som angår oss alla.

25. Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Vasco Graça Moura, för utskottet för kultur och utbildning, om flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande (2008/2225(INI)) (A6-0092/2009).

Vasco Graça Moura, föredragande. – (PT) Kommissionens meddelande "Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande" utgör en del i en lång rad dokument som framställts av parlamentet, kommissionen, rådet, Regionkommittén samt Ekonomiska och sociala kommittén, där frågan om flerspråkighet angrips från flera håll.

I mitt betänkande upprepar jag de ståndpunkter som Europaparlamentet tidigare har antagit och instämmer på det hela taget med kommissionens åsikt att den språkliga och kulturella mångfalden i EU är en enorm konkurrensfördel och att programmen för språkundervisning och skol- och kulturutbyte, både inom och utanför EU, absolut måste stödjas.

Jag betonar också hur viktigt språket är som en faktor för social delaktighet. Jag bekräftar hur viktigt det är att föra en dialog med andra regioner i världen, med hänsyn till de särskilda språkliga, historiska och kulturella band som förenar EU och tredjeländer. Jag lyfter fram behovet av politiska åtgärder för att stödja översättning, både litterär och fackspråklig. Jag tar upp frågan om flerspråkighet inom den audiovisuella sektorn samt behovet av att stödja språklärare och tillämpa indikatorerna för språkkunskap på alla officiella EU-språk, samtidigt som de används på andra språk som talas och studeras inom EU, även klassisk grekiska och latin.

När det gäller språkundervisning, både för skolbarn och vuxna, vidhåller jag att undervisning i modersmålet är grundläggande för all annan undervisning. Föräldrar och målsmän måste själva få välja vilket officiellt språk de vill att barnens undervisning ska ske på i de länder där det finns fler än ett officiellt språk eller där ett officiellt språk samexisterar med ett eller flera landsdelsspråk. Jag vidhåller också att inget skolbarn bör bli utan undervisning på landets officiella språk.

Jag vill understryka att betydelsen av landsdels- eller minoritetsspråk inte ifrågasatts någonstans i mitt betänkande. Jag erkänner och respekterar dessa språk utan omsvep och försöker inte hindra dem på något sätt. Det finns ingen del i mitt betänkande som är oförenlig med dessa språk. Ett alternativt förslag har dock lagts fram av ledamöter från de socialdemokratiska, liberala och gröna grupperna, i vilket ingen hänsyn tas till de tre punkter jag nyss nämnde.

Detta skulle innebära att man avskaffar principer som är förknippade med grundläggande rättigheter och människors friheter, och som för länge sedan har fastställts, accepterats och praktiserats inom EU, på grund av påtryckningar från galiciska, katalanska och baskiska nationalister. Om detta alternativa förslag antas har Europaparlamentet gett efter.

Dessa intentioner är otvetydiga. I dagens utgåva av den spanska tidningen *El País* kan man läsa på sidan 37 att högsta domstolen för bara tre månader sedan beslutade att en ruta måste finnas med på den blankett som fylls i innan barnen börjar skolan där föräldrarna får ange vilket språk de vill att deras barn ska få sin lågstadietutbildning på, vilket den katalanska regeringen har låtit bli att göra.

Jag tycker inte att detta alternativ ska antas. I motsats till de synpunkter som framförs i mitt betänkande leder detta till ett oacceptabelt skydd av extrema nationalistiska tendenser, och det strider också mot våra grundläggande rättigheter och till och med mot subsidiaritetsprincipen, för att inte tala om att detta alternativ också strider mot de principer som redan har fastställts i Europaparlamentets och rådets tidigare texter och aldrig har ifrågasatts.

Därför uppmanar jag kammaren att vara mycket försiktig. Det alternativ som har lagts fram måste förkastas och mitt betänkande måste antas, vilket skedde i utskottet för kultur och utbildning den 17 februari, med 20 röster för, 3 mot och 8 nedlagda röster.

Herr talman! Europeiska unionen måste vara en plats där demokrati och mångfald respekteras, inte en plats för uteslutning eller orimliga inskränkningar av grundläggande rättigheter och friheter.

Louis Michel, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först tacka Vasco Graça Moura för hans initiativbetänkande om flerspråkighet.

I detta betänkande stöder han kommissionens inställning och lägger tonvikten vid kvaliteten på språkundervisningen och lärarna, vid en helhetsstrategi för att nå alla samhällsskikt, vid språklig mångfald, samtidigt som han underlättar vår förståelse för den roll som medierna och de litterära översättningarna spelar, och betonar språkliga och kulturella band med tredjeländer.

Jag delar föredragandens åsikt att flerspråkighet i hög grad påverkar EU-medborgarnas liv, med tanke på all kommunikation, den ökande rörligheten och migrationen samt den växande globaliseringen.

Principen om modersmålet plus ytterligare två språk och språkinläring från tidig ålder är referenspunkterna i vår flerspråkighetspolitik. Vårt synsätt grundar sig på denna rättighet. Den stärker vikten av livslångt lärande, och dess syfte är att omfatta de mest utsatta grupperna i vårt samhälle. Jag tänker särskilt på dem som har hoppat av sina studier, invandrare och dem som bara talar ett språk eller vars språkkompetens inte är så stor.

Dessutom vill vi öka våra ansträngningar när det gäller praktikanter, vuxna och äldre människor som inte längre utbildar sig och som kanske inte hänger med i utvecklingen.

Jag välkomnar ert stöd för vårt synsätt. För att nå dessa grupper är det helt nödvändigt med individuell motivation och användning av lämpliga undervisningsmetoder. Ny teknik, till exempel Internet och interaktiva audiovisuella medier, ger många möjligheter att nå dessa grupper och utveckla och anpassa undervisningsmetoderna efter deras särskilda behov och förmågor. På EU-nivå främjar vårt program för livslångt lärande alla språk: Europeiska unionens officiella språk, landsdels- och minoritetsspråk samt de andra språk som talas världen över. Detta återspeglar den nya verkligheten i unionen och även våra medborgares språkliga behov.

Med tanke på den ökande rörligheten och migrationen är det mycket viktigt att behärska det eller de språk som talas i respektive land för att man ska kunna bli fullständigt integrerad i samhället. I detta sammanhang vill jag dock påpeka att det är medlemsstaterna som har huvudansvaret för beslut om språkpolitiken, även i fråga om landsdels- och minoritetsspråk vars ram är fastslagen i Europarådets stadga om landsdels- eller minoritetsspråk.

Jag välkomnar det allmänna stöd som parlamentet har gett till vår syn på flerspråkighet.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 24 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), *skriftlig*. – (RO) Den språkliga och kulturella mångfalden i EU:s 27 medlemsstater gynnar förståelsen och samarbetet, liksom den gränsöverskridande rörligheten på arbetsmarknaden och assimileringen av de europeiska värderingarna. Det är viktigt att ständigt förbättra EU:s politik för att uppmuntra utbildning i modersmålet och säkra en ömsesidig förståelse mellan språken. Vi behöver samarbete mellan nationella myndigheter och kommissionen för att kunna vidta så effektiva åtgärder som möjligt för att åstadkomma integration genom att acceptera språkliga skillnader.

Rumänien är en av de EU-medlemsstater som garanterar en nivå av skydd och stöd för minoriteter som ligger över EU-genomsnittet genom att främja utbildning i deras egna språk. Babeș-Bolyai-universitetet i Cluj-Napoca är ett utmärkt exempel på främjande av flerspråkighet.

Tyvärr har man organiserat demonstrationer, även vid Europaparlamentet, och tagit initiativ för att lägga ner Babeș-Bolyai-universitetet på grund av kränkande diskriminering baserad på av etnisk separation. Därför vill jag fästa uppmärksamheten på riskerna med den försämrade kvaliteten på debatten om etniska frågor. Respekten för minoriteters rättigheter och främjandet av flerspråkighet får inte användas som förevändning för att vidta åtgärder som går emot den europeiska andan och förstör harmonin mellan olika etniska grupper. Flerspråkigheten måste bli en gemensam nämnare, inte en källa till splittring inom EU.

Gabriela Crețu (PSE), *skriftlig*. – (RO) Det finns en del praktiska argument för flerspråkighet: den minskar risken för arbetslöshet, ökar chanserna att finna arbete, bidrar till att öka kvaliteten på arbetsproduktiviteten och de tjänster som tillhandahålls samt underlättar rörligheten. Vi känner alla till dessa argument, och de flesta verkar vara överens om dem.

Här vill jag betona vikten av ett annat skäl för att bevara flerspråkigheten och de åtgärder som är förknippade med den.

Flerspråkigheten bidrar till att bekräfta värderingar och attityder som är av avgörande betydelse för den europeiska sociala modellen: ömsesidig förståelse, förtroende och solidaritet. Den kan hjälpa oss att uppnå enighet på ett effektivt sätt i en splittrad värld.

På denna punkt vill vi också betona behovet av att bevara den språkliga mångfalden i Europa. Ett sätt att uppnå detta mål skulle vara att vi som andra främmande språk lärde oss språk som inte är internationella. Till exempel skulle vi kunna lära oss grannländernas språk, eller språk som talas av etniska minoriteter i det egna landet, liksom språk som talas i tillväxtekonomier med vilka våra förbindelser ökar.

Jag tror att de positiva effekterna av en sådan politik kan komma att visa sig i vardagslivet.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE), skriftlig. – (DE) Den språkliga mångfalden är viktig. Den utgör en del av vardagslivet i Europeiska unionen och får en allt större betydelse för förbindelserna mellan medlemsstaterna, för det sätt på vilket våra mångkulturella samhällen fungerar tillsammans och för de gemensamma politiska åtgärder som vidtas av EU. Beslutsrätten i språkpolitiska frågor ligger dock huvudsakligen hos medlemsstaterna. Det är inte Europaparlamentets ansvar att fastställa språkpolitiska krav och rekommendationer. Det faktum att EU har en kommissionsledamot för flerspråkighet visar tydligt att det finns ett stort behov av att reformera kommissionen och att det måste finnas färre kommissionsledamöter än medlemsstater.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill gratulera min kollega Vasco Graça Moura för hans sätt att framgångsrikt kombinera allmänna, regionala och till och med lokala intressen i detta förslag till betänkande.

Personligen föreslog jag att medborgare som tillhör en etnisk grupp och talar ett minoritetsspråk bör lära sig det officiella språket i den stat där de bor ordentligt. Detta skulle säkerligen ge en fördel när det gäller att söka arbete och bidra till social integration. Tyvärr antogs inte ändringsförslaget i det behöriga utskottet, men jag är fortfarande fast övertygad om att det skulle ha gjort mycket nytta.

Jag föreslog också att tjänstemän som i sitt arbete har många kontakter med medborgare från andra medlemsstater bör uppmuntras att lära sig ett andra europeiskt språk. Jag anser att detta dels skulle vara bra med tanke på arbetsmigrationen inom hela EU, och dels skulle gynna rörligheten när det gäller turismen.

Detta är vårt enda sätt att uppmuntra kommunikationen och den interkulturella förståelsen, vilka utgör grundläggande värderingar inom EU.

26. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

27. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.05.)